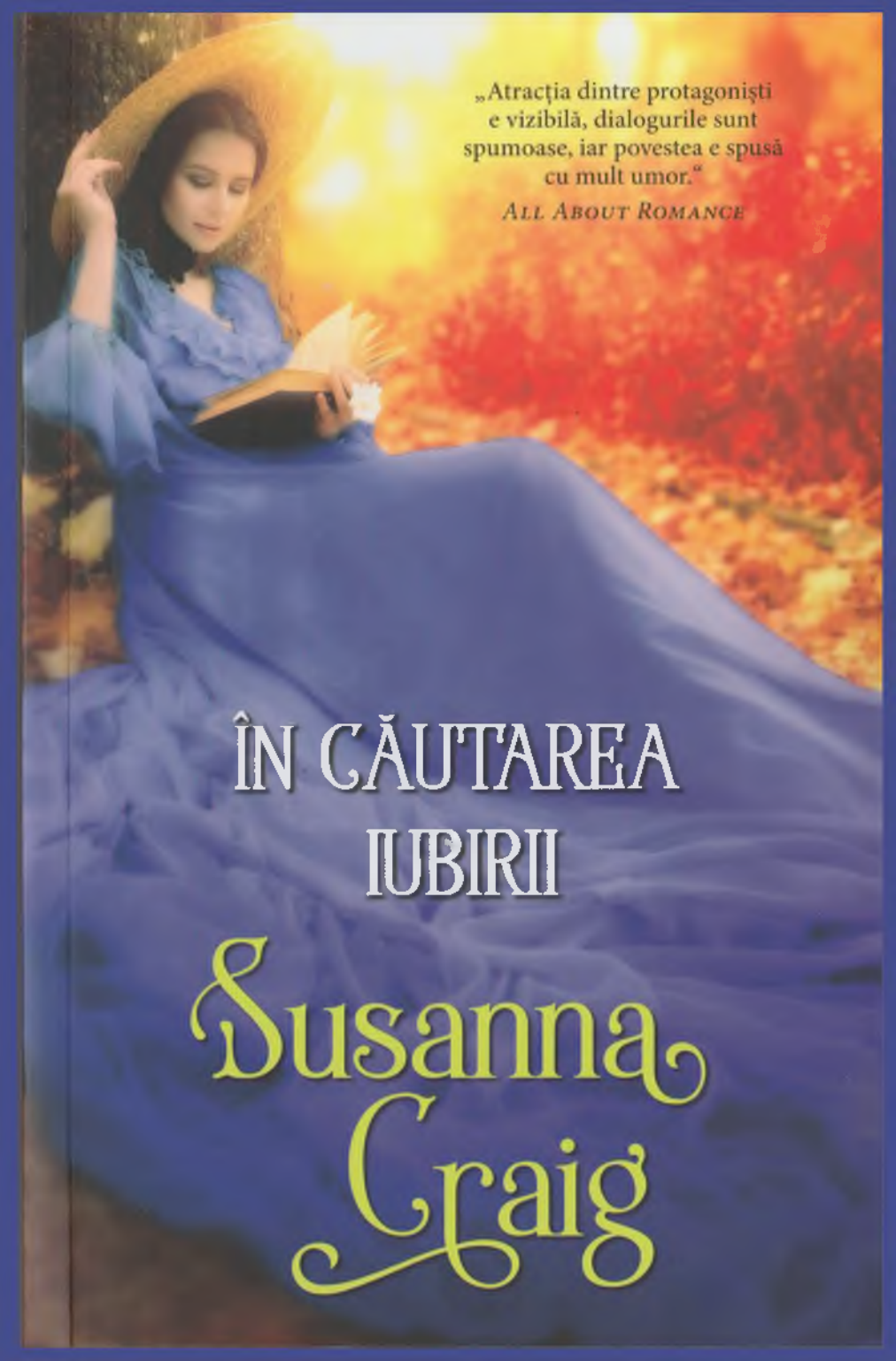
„Atracția dintre protagoniști
e vizibilă, dialogurile sunt
spumoase, iar povestea e spusă
cu mult umor."
ALL ABOUT ROMANCE
ÎN CĂUTAREA
IUBIRII
Susanna
Craig

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „IUBEȘTE ȘI SPIONEAZĂ“

Amanda Bartlett, contesa văduvă de Kingston, este o femeie ireproșabilă. Căsătorită la nouăsprezece ani, ea i-a oferit contelui doi moștenitori înainte de moartea acestuia, în urmă cu trei ani. De atunci, Amanda a dus o viață simplă și liniștită. O viață care, dacă ar fi sinceră, a devenit mai mult decât plictisitoare. Așa că, atunci când o aventură îi pică literalmente în poală, sub forma unei cărți misterioase, intenționează să profite la maximum de ea – mai ales dacă aceasta o aduce mai aproape de un străin carismatic...

Maiorul Langley Stanhope, un ofițer de informații și maestru imitator cunoscut sub numele de Coțofana, trebuie să recupereze cartea de coduri care a căzut din greșeală în mâinile Amandei. Întâmplarea i-a pus pe amândoi în mare pericol și au pornit într-o cursă disperată pentru a descoperi un trădător. De asemenea, a stârnit o atracție intensă și nesăbuită între ei. Langley crede că viața pe care o duce nu este potrivită pentru o văduvă delicată, dar se pare că a subestimat îndrăzneala doamnei... și profunzimea sentimentelor lor reciproce...

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite“ și a câștigat în scurt timp aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9358-7
9 786063 393587

Alma

voxa audiobooks

One Thing Leads to a Lover
Susanna Craig
Copyright © 2021 by Susan Kroeg
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

În căutarea iubirii
Susanna Craig
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAIG, SUSANNA
În căutarea iubirii / Susanna Craig
trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9358-7

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

SUSANNA CRAIG

În căutarea iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

Pentru Melissa, datorită căreia anii '80 au fost atât de distractivi, că abia așteptam să mă întorc.

Capitolul 1

În toți cei treizeci și doi de ani de viață ai Amandei, mama ei o atenționase mereu să aibă grijă pe unde pășește.

Nu că tânăra ar fi fost deosebit de stângace, poate cu excepția verii când împlinise doisprezece ani și când, în numai câteva săptămâni, se înălțase mai mulți centimetri. Atunci, atât croitoreasa, cât și instructorul de dans fuseseră exasperați din cauza lipsei sale de eleganță.

Nu, stângăcia pentru care își făcea griji mama ei era de tip social. Se purta Amanda cum trebuie? Spunea lucrurile potrivite oamenilor potriviți? Atrăgea îndeajuns de mult atenția?

Amanda fusese mereu cam prea curioasă și prea îndrăzneață pentru gustul mamei.

Unii sperau, ca, de altfel, și Amanda, ca mama ei să se relaxeze după ce, la 19 ani, tânăra primise și acceptase o mult râvnită cerere în căsătorie din partea contelui de Kingston. Dacă nu o făcuse în acel moment, atunci cu siguranță când își spuseseră jurămintele în catedrala St. George, în fața a sute de oameni. Sau după ce născuse moștenitorul contelui și încă un copil.

Însă chiar dacă mama ei nu mai folosise acea expresie o perioadă, o reluase după ce Amanda devenise o văduvă tânără și eligibilă.

Cu toate că-și iubea mama, Amanda nu suporta să i se spună să aibă mereu grijă la următorul pas. Să fie mereu atentă însemna să-și facă mai multe griji pentru gândurile altora, decât pentru ale ei. Să se facă mică, să-i fie frică să ocupe spațiu. Să privească mereu în jos, nu înainte.

Însă cine n-ar fi preferat să se uite în sus, când soarele glorios de iunie strălucea pe cerul azuriu, presărat cu nori albi pufoși, atât de umflați și de veseli, că păreau să fi fost puși pe pânza lumii de către un puști entuziast de cinci ani?

Fără să-i pese de pericolul bârfelor sau al pistruilor, Amanda își îndreptă fața spre soare și se desfătă în căldura lui, privind cum lumina

și umbrele dansau peste pleoapele ei, într-un cadril cu nuanțe roz. Sunetele și mirosurile de pe Bond Street o învăluiră ca un râu zgomotos, care curgea în jurul unei pietre. În mână avea un colet, o copie a tratatului de geometrie al lui Pascal, în franceză, și îl ținea atât de strâns, că unul din colțuri îi intra în coaste. Inspiră adânc și...

O lovitură puternică în umărul stâng și un cot o scoaseră din momentul de visare. Bărbia i se duse în față, iar ochii i se deschiseră brusc, în timp ce cartea împachetată în hârtie îi zbură din mâini. Înainte să-l vadă mai bine, bărbatul care o lovise peste braț dispăruse deja în mulțime.

Servitorul care o acompaniase în această ieșire, la insistențele mamei, deoarece Amanda era de părere că o văduvă putea să se ducă singură la librărie, o urma de la o distanță respectuoasă. Acum o luă înainte și l-ar fi urmărit pe vinovat, dacă Amanda nu l-ar fi direcționat, cu mișcări tremurânde, să salveze pachetul, care aterizase pe asfalt, la câțiva metri depărtare. Cartea pe care o cumpărase pentru ziua de naștere a lui Jamie era în pericol de a fi lovită și aruncată în noroi.

Chiar înainte ca pachetul să aibă parte de o soartă rușinoasă pe un morman aburind, lăsat în urmă de o căruță, servitorul îl ridică. O clipă mai târziu, era din nou în mâinile ei mici, acoperite de mănuși, hârtia fiind ruptă într-un colț, iar ața care o lega fiind slăbită, dar în continuare înnodată. Pachetul nu suferise daune reale.

– Mulțumesc, Lewis. Mulțumesc.

Strânse din nou cartea la piept, fără să-i pese de murdăria de pe ea.

– Îmi pare rău că n-am reușit să-l prind pe individul care v-a tratat cu atâta lipsă de respect, milady.

O roșeață, provocată parțial de furie, parțial de rușine, se întinse pe obrajii lui tineri, până la marginile perucii pudrate, contrastând în mod neplăcut cu portocaliul ruginiu al uniformei sale.

– Doamna West o să mă tragă de urechi.

Privirea Amandei se îndreptă în direcția în care o luase străinul, dar acesta bineînțeles că dispăruse de mult timp. Nu-l văzuse decât o fracțiune de secundă, doar spatele hainei cenușii și pălăria. Zeci de gentlemeni care se plimbau pe strada aglomerată erau îmbrăcați la fel.

– Sunt sigură c-a fost doar un accident, Lewis. Nu aveam de ce să mă opresc în mijlocul forfotei ăsteia.

Mulțimea încă își vedea de drum în jurul lor, fără să fi observat incidentul.

– Dar cred că e mai bine ca mama să nu afle ce s-a întâmplat. Acum hai să ne îndreptăm spre casa Bartlett, ce zici?

Lewis se uită spre pachet. Dacă l-ar fi cărat el, cum era, de fapt, de datoria lui, mai mult ca sigur că trecătorul n-ar fi reușit să i-l zboare din mâini la fel de ușor cum o făcuse cu Amanda. Dar tânăra îl refuzase când ieșise din magazin cu cartea și nu-i răspunse nici acum, când își repetase mai încet oferta. Tânărul făcu o plecăciune.

– Cum doriți, milady.

Departe de Bond Street, mulțimea se rări și, cu toate că străzile din Mayfair nu erau goale, erau destul de liniștite cât să poți auzi cântecul păsărilor din copaci. Din când în când, aerul era străpuns de strigătele vesele ale copiilor, care abia puteau fi ținuți în frâu, în camerele ale căror ferestre fuseseră deschise, ca să intre aerul proaspăt al dimineții.

În timp ce-și mișcă umărul care o durea, Amanda încetini, dar nu se mai opri. Își pierduse puțin din bucuria de a se desfăta la soare. Poate avea să facă asta mai târziu, în izolarea grădinii de la casa Bartlett, în timp ce băieții își făceau proiectul despre albine.

Dar, mai întâi, voia să se întâlnească cu menajera și să vorbească cu ea despre meniurile săptămânii, dacă nu făcuse deja mama asta. Apoi avea niște invitații la care voia să răspundă, dacă mama nu o făcuse deja în numele ei. Și, bineînțeles, George, lordul Dulsworthy, promisese c-o să-i facă o vizită azi, iar mama mai mult ca sigur că era încântată de această idee...

Un oftat înfundat o copleși pe Amanda și mai mult. Cum ajunsese în situația asta?

Când sosiseră la casa Bartlett, se opri ca să se adune, în timp ce Lewis i-o luă înainte, pe scări. În timp ce-i deschise ușa, tânăra urcă scările, privind cum vârfurile ghetelor ei decupate, din piele maro, apăreau de sub fustă și aterizau perpendicular pe tiv.

Înăuntru era liniște. O liniște tulburătoare, având în vedere că acolo locuiau doi băieți.

Majordomul Matthews se apropie și-l mustră pe Lewis din priviri, apoi întinse mâna după pachetul din mâna Amandei. Însă, înainte să ajungă la ea, mâna îi căzu într-o parte și mișcarea se

transformă într-o plecăciune. Probabil Lewis îi comunicase, prin cuvinte sau gesturi, că ajutorul nu avea să fie bine-venit.

– Doamna West și-a cerut ciocolata caldă de dimineață acum nici un sfert de oră, milady, raportă Matthews.

Mama stătea mai mult în pat? Foarte bine.

– Și băieții?

– Sunt în salon, cu instructorul de scrimă, milady.

– A, e deja... marți?

Majordomul aproape zâmbi.

– Nu, milady. Când a venit domnul Jacobs, a spus că lordul Dulsworthy a cerut această schimbare.

„Aha." Nu c-ar fi deranjat-o faptul că George avea un cuvânt de spus în creșterea fiilor ei. Doar testamentul soțului ei îi numise pe amândoi custozii acestora. Și în primele luni după ce devenise văduvă, fusese recunoscătoare să aibă un prieten ca lordul Dulsworthy, căruia putea să-i ceară sfatul când avea întrebări. Îi fusese recunoscătoare și mamei ei, care venise valvârtej în casa Bartlett și preluase controlul, astfel că Amanda se concentrase pe băieții ei, care jeleau.

Dar lunile se transformaseră în ani. Aproape trei. Și deși contesa de Kingston era perfect capabilă să se ocupe singură de lucruri, în timp, oamenii păruseră să uite de asta.

Uneori, chiar și Amanda mai uita.

– Domnul Jacobs a spus cumva de ce...?

Se opri, păstrând întrebarea pentru mai târziu. Poate pentru domnul Jacobs sau pentru George, când venea în vizită.

– Mulțumesc, Matthews. Te rog frumos s-o trimiți pe doamna Hepplewythe în camera de zi.

Dacă mama se trezise târziu, atunci meniurile nu fuseseră încă decise, iar Amanda putea să se bucure în sfârșit de o săptămână fără...

– Sigur că da, milady. O să-i spun imediat ce iese din camera doamnei West.

Amanda nu făcu nici un gest de dezamăgire, nu se strâmbă și nici măcar nu dădu din cap, deși era tentată. Așa cum îi tot reamintea mama ei, servitorii vedeau tot și știau și mai mult. Prin urmare, trebuia să fie atentă în preajma lor.

Uneori, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-și arate frustrarea.

Îi făcu semn lui Matthews, apoi urcă scările spre aripa ei din spatele casei, trecând prin dormitorul său, cu perdele galbene vesele și tapetul floral. Își dădu jos mantaua, boneta și mănușile în camera cu garderoba. Apoi ajunse, în sfârșit, în micul ei salon, în care se aflau un divan acoperit cu catifea, un scaun lângă o masă de marmură și biroul ei. Se așeză la biroul elegant, aflat între două ferestre înalte, cu vedere spre grădină.

Micul teanc de invitații se afla în continuare în mijlocul lui. Cel puțin mama nu-și permisese să scrie ea răspunsurile, încă. Cu toate acestea, îi spusese foarte clar că, după părerea ei, trebuia să le refuze.

Dar de ce era Amanda nevoită să continue să-și limiteze interacțiunile sociale? Nu mai era în perioada de doliu. Mai mult ca sigur că nimeni n-ar fi considerat că era nepotrivit din partea ei să petreacă o seară la teatru cu familia Hurst!

De data asta, îi scăpă un oftat, însă tăcerea din cameră îl absorbi.

James Bartlett, defunctul conte de Kingston, care fusese cu douăzeci de ani mai mare decât ea, fusese un domn tăcut, pasionat de cărți, care evitase, în general, frivolitățile. Deși murise de trei ani, Amanda nu avusese ocazia să descopere nici una dintre presupusele libertăți pe care și le-ar fi putut permite o văduvă cu statutul ei.

Pentru că acum mama era cea care sorta corespondența. Și mama decisese că singura invitație pe care era decent să o accepte era cea din vârful teancului, și anume invitația la balul lordului Dulsworthy. Pentru că George era un prieten vechi și tutorele băieților. Pentru că mereu se purta cuviincios. Pentru că toată lumea știa că, într-o zi, voia s-o facă pe Amanda...

Destul cu asta.

Tânăra puse pachetul de la librărie peste invitație și apăsă puțin, ca și cum ar fi încercat să sufoce biletul împăturit. Prefera să se gândească la comoara pe care o găsise și să-și imagineze sclipirea din ochii lui Jamie când avea s-o primească.

Aruncă o privire pachetului și-și aminti de lovitura puternică peste braț. Parcă vedea cartea zburându-i din mână, învârtindu-se în aer și apoi pierzându-se pe jos, printre picioarele trecătorilor. Trasă, tulburată, ambalajul rupt și atinse sfoara uzată cu care era legat. Oare căzătura afectase coperțile cărții? Nu exista decât

un singur mod să afle. Caută un briceag pe tavă, taie sfoara și îndepărtă hârtia maro, dezvăluind o carte mică, acoperită în piele verde.

Își imaginează degetele lungi și pătate de cerneală ale vânzătorului întinzându-i volumul subțire. Dar coperta cărții nu era albastră...?

Se aplecă să ridice cartea cu copertă verde, timp în care își ținu respirația. Oare se înșelase? Pentru o clipă, în timp ce răsfoi cartea, fu liniștită de ce văzu. Fraze în franceză. Numere.

Dar, în timp ce trecea cu repeziciune peste pagini, observă din ce în ce mai multe lucruri ce nu aveau ce să caute într-un tratat despre matematică. Avea în mână... oare era... o carte de bucate? Părea să fie plină cu rețete pentru prăjituri elaborate, deși toate cunoștințele ei despre copt veneau doar din faptul că mânca preparatele gătite. Potrivit mamei ei, bucătăria era un alt loc unde o lady cu statutul ei nu avea ce să caute: „Menajera ta e intermediara cu servitorii inferiori, draga mea. Ea trebuie să vină la tine"

– Of!

Cumva, vânzătorul împachetase cartea greșită sau dăduse altcuiva pachetul ei. Acum, trebuia să facă un al doilea drum până la librărie, ca să clarifice lucrurile, și asta cât mai repede. Dacă între timp vânduseră deja din greșeală altcuiva cartea lui Pascal?

– Of...!

Un epitet mai puternic îi veni în minte, dar îl blocă, chiar și în intimitatea salonului ei.

– Of! exclamă ea din nou, ceva mai accentuat.

– Mamă! Mamă! Trebuie să vii să ne vezi. Domnul Jacobs spune că sunt un... un...

Philip traversase deja jumătate din cameră, dând buzna între primul și al doilea oftat, strecurându-se între scaun și masa mică și făcându-i blatul fragil să se învârtă. Tânăra se întoarse spre el, bucurându-se de distragerea atenției și de explozia de energia pe care o adusese.

– Un copil-minune, continuă fratele lui mai mare, care era în urma lui, dându-și părul la o parte de pe fruntea îngustă cu o mișcare bruscă a capului. Dar nu aș pune mare preț pe compliment dac-aș fi în locul tău, Pip. Știi că unchiul George îl plătește.

Mai îndesat și aproape la fel de înalt ca și Jamie, deși mai mic cu aproape doi ani, Philip se arătă surprinzător de impresionant când

își îndreptă umerii și-și încrucișă brațele la piept. Transpirația strălucea pe fața lui rotundă și roșie și-i umezise părul blond.

– Chiar și așa, tot ți-am luat floreta din mână, nu-i așa? De două ori.

– Băieți!

Mama Amandei fu următoarea persoană care intră valvârtej în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis șters și avea un șal transparent pe umeri. Datorită aranjamentului artistic al servitoarei ei, părul îi părea în continuare mai degrabă blond decât cenușiu.

– Ce v-am spus eu, să nu mai dați buzna peste mama voastră? Tu și fratele tău sunteți niște tineri gentlemeni, iar un gentleman nu întrerupe niciodată repausul necesar al unei doamne.

– Pfff, Buni!

Philip ignoră ideea imediat, deși Amanda bănuia că tânărul habar n-avea ce înseamnă „repaus"

– Mamei îi place niște zgomot, din când în când, nu-i așa? întrebă el, întorcându-se spre ea.

„Da", ar fi dorit ea să strige. „Da." În lunile cât soțul ei defunct fusese bolnav și în perioada de jelit de după, fusese prinsă într-o lume înăbușită a bolii și a suferinței. Chiar și acum, mama ei încă mai încerca s-o menajeze pe Amanda. Era aproape la fel de sătulă de tăcerea din casa Bartlett, pe cât de sătulă era să fie atentă la fiecare pas atunci când îndrăznea să iasă afară.

Dar răspunsul îi fu oprit de apropierea fiului ei cel mare, Jamie, contele de Kingston în vârstă de 11 ani. O umbră de îngrijorare se citea în postura lui suplă și pe fața palidă.

– Te supără ceva, mamă?

Tânărul vorbi încet, vocea lui fiind aproape imposibil de auzit din cauza zgomotului făcut de Philip, care-i povestea bunicii lui triumfurile de la scrimă.

Amanda nu se putu abține să nu-i dea șuvița transpirată din ochi, deși băiatul era destul de mare cât să fie enervat de gest.

– De ce mă întrebi, dragule?

– Spuneai „of" când am intrat. S-a întâmplat ceva?

Chiar și înainte de boala tatălui său, Jamie fusese genul de băiat care mereu se temea de ce era mai rău.

– Vii, așa-i, mamă? interveni Philip. Vreau să mă vezi cum îl fac praf din nou.

– Nu spune „așa-i", Philip, îl corectă bunica lui.

– Sau „îl fac praf", adăugă Amanda. Și stai liniștit, Jamie, nu mă îngrijorează nimic, și nici pe tine n-ar trebui, spuse ea, întorcându-se spre fiul ei cel mare, în timp ce strângea hârtia de împachetat, sfoara și cartea, laolaltă cu invitațiile pe care stătuse aceasta, și le puse în sertarul biroului.

– Nu m-aș aventura să spun asta până când nu l-ai văzut la scrimă. Ce o să se întâmple cu el când o să fie destul de mare ca să fie provocat?

– Fii politicos, Philip! spuse Amanda, în timp ce evită privirea mamei ei și-și înăbuși un râset. Ce te face să crezi că fratele tău o să fie provocat la duel?

Philip se gândi o clipă, apoi răspunse aerian.

– Probabil chestiile obișnuite. Trișatul la jocurile de cărți, probleme cu o jupă sau...

– Gata, tinere, spuse bunica lor, în timp ce-l scoase pe Philip din cameră.

Jamie ridică din umeri și-i urmă. Din prag, Amanda se uită la biroul ei. Problema cu cartea va trebui să aștepte până mai târziu.

Mult mai târziu.

Următoarea oră o petrecu privind o demonstrație de scrimă în salon, Philip având avantaj la fiecare lovitură. În ciuda tachinărilor fratelui său, Jamie nu era un caz pierdut, cu toate că domnul Jacobs părea mai interesat să pozeze decât să-i învețe pe băieți ceva. Amanda se gândi dacă să-i spună asta lordului Dulsworthy. Urmă prânzul.

– Niciodată nu mănânci napii cu smântână, draga mea, observă mama ei, cu o seriozitate exagerată. Nu înțeleg de ce, când eu îi cer doamnei Trout să-i pregătească special pentru tine.

După masă, băieții hotărâră că era momentul ideal să observe albinele la muncă printre florile de primăvară, deși era deja ora trei și nu era deloc o exagerare să spună că soarele dogorea.

O ușoară durere de cap începu să îi apară în spatele ochilor, chiar înainte să se întoarcă acasă și să-l găsească pe George, lordul Dulsworthy, pe holul de la intrare, certându-se cu un străin.

De fapt, nu se certa. Asta implica un nivel de pasiune pe care George l-ar fi considerat șocant de nepotrivit în orice circumstanțe.

Mai degrabă își șoptea dezaprobator remarcile către Lewis, și nu către străinul care stătea departe de neînțelegere.

După lumina puternică din grădină, casa era întunecată, iar tânăra trebui să clipească de mai multe ori, pentru ca punctele din dreptul ochilor să dispară și să-l vadă clar pe domnul înalt, suplu, cu păr șaten.

Sau poate nu era un domn?

– ...lași un vânzător să intre pe ușa din față? îl certă lordul Dulsworthy pe servitor.

Dacă croiala hainelor străinilor nu era o dovadă destul de bună pentru statutul său inferior, acesta avea în mâini și un pachet mic, ambalat în hârtie.

Cu toate acestea, postura lui avea ceva care o făcea să se întrebe dacă George îl evaluase cum trebuie.

– E posibil ca toată treaba asta chiar să-i fie menționată lui Matthews, continuă George.

Pentru câteva clipe, Amanda se întrebă dacă bărbatul chiar ar fi îndrăznit să-i mustre servitorii. Nu avea nici un dubiu că, dacă el nu o făcea, avea s-o facă mama ei.

– Milord.

Amanda le făcu semn băieților să se ducă în bibliotecă, în timp ce se apropie de cei care discutau. George, Lewis și străinul se întoarseră toți spre ea, iar tânăra se uită peste umăr și văzu că Jamie și Philip îi ascultaseră ordinul tăcut. Cei doi tocmai intraseră pe ușa bibliotecii, deși Philip se mișca mai greu, ca și cum Jamie l-ar fi tras de celălalt braț.

Cu toate că tânăra i se adresase lui George, străinul fu cel care vorbi primul.

– Lady Kingston?

Bărbatul nu avea nici manierele unui vânzător. Când tânăra încuviință, acesta făcu o plecăciune, apoi întinse obiectul pe care îl avea în mâini.

– Cred că acesta este volumul pe care doreați să-l cumpărați din librăria Porter, de dimineață. Așa cum probabil ați descoperit deja, ați primit o carte destinată altcuiva.

– Da, am descoperit asta. Mulțumesc.

Tânăra îi luă cartea din mâini, deși atât George, cât și Lewis se întinseseră după ea.

Mișcarea din cap a bărbatului nu era gestul unui vânzător sau al unui băiat care făcea comisioane.

Nu, pentru un bărbat care avea în jur de 35 de ani, umerii lați și trăsăturile ce purtau experiența lumii, cuvântul „băiat" era cu totul nepotrivit.

Cu toate acestea, lordul Dulsworthy păru nerăbdător să-l eticheteze ca atare.

– Ei bine, ți-ai terminat treaba pentru care ai venit. Poți să pleci acum.

Cu mâna ridicată, îi făcu semn lui Lewis să deschidă ușa.

Străinul nu se mișcă. De fapt, nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe George.

– Dacă se poate, o să iau cealaltă carte acum, îi spuse el.

– Lewis poate s-o aducă, zise lordul Dulsworthy, un ordin pe care, din fericire, servitorul nu-l ascultă imediat.

Când tânăra ridică privirea spre scări, văzu că ochii întunecați ai străinului urmăriră mișcarea. Se gândi la pachetul pus în biroul ei, loc unde nu voia ca nici un servitor să se bage.

– Cred c-o să mă duc s-o aduc chiar...

Lordul Dulsworthy interveni din nou.

– Lady Kingston este prea bine crescută ca să-ți spună că cererea ta nu vine într-un moment convenabil. Are un angajament, să iasă la plimbare. Cu mine. Așa cum vezi, e pe punctul de a ieși.

Acum, străinul își mută privirea și o analiză scurt, însă mișcarea îi dădu fiori. Încă purta un șorț aspru peste rochia de dimineață. Într-o parte, îi atârna pălăria de paie, cu funde. Aceasta era o concesie, la insistențele mamei ei, care-i spusese că soarele îi va face pielea de un maro groaznic. Borul ei lat nu era mereu compatibil cu modul în care voia să supravegheze lecțiile băieților, așa că o dăduse jos și și-o pusese la loc de atâtea ori pe parcursul după-amiezii, că părul ei era probabil un haos. Simțea câteva bucle lipite de ceafa umedă.

Nimeni, nici măcar un vânzător, n-ar fi crezut că e o doamnă pregătită să petreacă o oră sau două etalându-se într-un cadru la modă, în Hyde Park. Mai mult ca sigur că bărbatul își dăduse seama că George voia să-l pună pe fugă.

Obrajii ei, încă roșii de la căldura timpului petrecut în grădină, se încălziră și mai mult. Dar străinul doar îi aruncă un zâmbet și încuviință.

– Îmi cer iertare. Puteți să fiți drăguță și să-mi spuneți când pot să vin după ea?

– O s-o pună pe servitoarea ei s-o aducă la magazin, zise lordul Dulsworthy, care își ridicase mâna, ca și cum se pregătea să-l bată pe străin pe umăr și să-l îndrepte spre ușă.

Bărbatul se mișcă doar puțin. Nu se îndepărtă cât George să nu ajungă la el, dar destul cât acesta să-i vadă fața, care devenise... Amanda nu știu exact cum să-i descrie expresia, dar, într-un final, se opri la „aspră" George își lăsă mâna jos.

– Domnule, cartea din posesia lui Lady Kingston este o raritate, spuse bărbatul, pe un ton rece. Și e așteptată cu nerăbdare de un alt client. Trebuie să insist s-o recuperez chiar eu.

Bărbatul își îndreptă atenția spre ea, în timp ce băgă mâna în buzunar, scoase o carte de vizită și i-o întinse.

– Un mesaj lăsat aici o să ajungă mereu la mine, Lady Kingston.

Linia maxilarului era fermă și ochii lui întunecați se micșorară. „Intens" era probabil un cuvânt mai bun decât „aspru" ca să-i descrie comportamentul, dar, în orice caz, privirea îi trimise un fior de nesiguranță pe spate. Toate astea pentru o carte de bucate?

Tânăra mută, stângace, pachetul sub braț, ca să-și elibereze o mână. Cu coada ochiului, văzu degetele lui George tresărind, ca și cum era tentat să ia cartea de vizită de la străin. Era mereu atât de protector cu ea, cu băieții. Dar cartea de vizită ajunse în siguranță în strânsoarea mâinii ei, înainte ca bărbatul să mai facă o mișcare.

Pe bucata dreptunghiulară de hârtie, degetul bine îngrijit al străinului aproape îl întâlni pe al ei, care era mult mai nefericită. Ca și pălăria cu borul lat, mănușile erau, uneori, o piedică în timpul preocupărilor științifice. Cu o șoaptă jenată, luă cartea de vizită și o puse sub sfoara prinsă în jurul pachetului.

– Mulțumesc. O să vă contactez în curând.

– Aștept cu nerăbdare mesajul dumneavoastră, Lady Kingston.

Făcu o altă plecăciune, apoi se întoarse și plecă.

Înainte ca ușa să se închidă în urma lui și, cu siguranță, înainte ca ea să respire, băieții intrară în fugă pe hol, întrebările lor răsunând în cameră.

– Ce carte, mamă? Cine era bărbatul acela? Pot să deschid pachetul?

În timp ce băieții începură să se certe pentru onoare, George se apucă să-l certe din nou pe Lewis, vocea lui doar adăugând o notă

adâncă tărăboiului. Amanda era surprinsă că nici Matthews, nici mama ei nu veniră să-i liniștească.

Dar nimeni nu veni. Nimeni nu păru să observe, când ea spuse:

– O s-o duc sus, da? Și mă îmbrac adecvat. Mă întorc imediat.

Ușa solidă a dormitorului ei ar fi trebuit să readucă totul la liniștea sa obișnuită, dar, chiar și în tăcere, capul i se învârtea. Zgomotul neobișnuit de la intrare probabil îi lăsase un țiuit în urechi. Sau poate prea mult timp petrecut în soare făcuse asta. Oricum era, emoțiile ei bâzâiau ca un pian prost acordat.

Din obișnuință, se întinse după clopoțel, ca să-și cheme menajera. Cu cealaltă mână, strânse cartea și pălăria, care acum era șifonată, într-o parte. În timp ce pieptul i se umfla și cobora, de la efortul de a urca scările, colțul cărții îi intră în coaste, ascuțimea sa reamintindu-i de încăierarea din acea dimineață. Se uită în jos, la pachet. La învelișul de hârtie, la sfoară, la cartea de vizită, fără scris vizibil. Se gândi la străinul cu înfățișare memorabilă. Lăsă panglica mătăsoasă a clopoțelului să-i alunece printre degete, fără să tragă de ea.

Își aruncă pălăria pe masă, cu o mișcare a încheieturii, și se îndreptă spre pat. Hârtia aspră, maro, și șnurul arătau nelalocul lor pe fața de masă din mătase de culoarea fildeșului, decorată cu broderii delicate, ce înfățișau trandafiri galbeni și roz și viță-de-vie verde. Scoase cartea de vizită și o așeză într-o parte, fără să se uite la ea. Nu era nimic misterios și, cu siguranță, nimic interesant sau palpitant în faptul că primise cartea greșită în acea dimineață. Bărbatul care i-o adusese pe cea bună nu avea nimic captivant.

Cu toate acestea, se trezi ținându-și respirația când desfăcu nodul și dădu la o parte hârtia, ca să dezvăluie exact ce se așteptase să găsească prima oară: o copie din *De l'Esprit géométrique*, a lui Pascal, cu coperți învelite în piele albastră.

Dacă simțise ceva asemănător dezamăgirii, ascunse asta, învelind repede cartea în hârtie din nou. Jamie avea să fie încântat. De dimineață, va trimite un bilet către... către...

Avu nevoie de mai multă hotărâre decât ar fi trebuit ca să ia cartea de vizită de unde se afla, pe cuvertură. „Pentru numele lui Dumnezeu." De ce era hotărâtă să facă, din țânțar, armăsar? În fiecare zi se făceau greșeli. Un magazin cu siguranță putea să angajeze un individ care semăna cu un gentleman, ca să le rezolve. Omul

spusese despre cartea de bucate că era valoroasă. Un motiv în plus ca să lase sarcina pe seama cuiva care nu era un simplu vânzător. Doar pentru că evenimentele de astăzi îi erau întipărite în minte, o pată de culoare pe pânza vieții ei plictisitoare și obișnuite, nu însemna că bărbatul, sau încurcătura, ar fi fost ceva interesant...

Când trase cartea de vizită spre ea cu două degete, colțul ascuțit se prinse de unul din trandafirii brodați și deșiră o bucată mică de fir de mătase roz pal. Absentă, aranjă firul cu vârful degetului, după care întoarse cartea de vizită, întrebându-se care era numele bărbatului. Dar pe aceasta nu se afla nici un nume, iar pulsul i se intensifică, în ciuda dorinței de a rămâne calmă.

Jumătate din dreptunghiul alb-crem era ocupată de poza unei păsări, desenată în alb și negru. Avea coada lungă și ciocul ascuțit. Și, lângă ea, era o adresă care nu aparținea librăriei Porter.

„Ai grijă pe unde pășești, Amanda. Ai grijă pe unde pășești."

În ce se băgase de data asta?

– În nimic. Absolut nimic, se certă ea cu voce tare, încercând să îndepărteze gândurile prostești.

Și ce dacă primise cartea greșită? Și ce dacă bărbatul care fusese trimis să o schimbe cu cea bună avea o carte de vizită neobișnuită? Imaginația i-o luase razna.

Cu cât se rezolva mai repede greșeala cu pachetele, cu atât era mai bine. Lordul Dulsworthy aștepta jos, ca s-o conducă, și avea să se întrebe ce se întâmplase cu ea.

Luă cartea și o ascunse în spatele unuia dintre munții de perne de pe pat. Jamie nu și-ar băga nasul, dar Philip era posibil s-o facă, și își dorea atât de mult ca darul să fie o surpriză. Apoi se întoarse spre ușa care dădea spre camera de zi. Avea de gând să pună cartea de vizită pe birou, unde va sta de dimineață și va scrie biletul care va rezolva situația.

Simplul gând al curiozității mamei ei, ascuțită precum marginile cărții de vizită misterioase a străinului, o făcu să cadă pe gânduri. După ce se uită repede în jur, o băgă în cămășuță. Era lipită de pielea ei, rece și aspră.

Când traversă camera, spre clopoțel, ca să-și cheme menajera, colțurile cărții de vizită o înțepară la fiecare mișcare, însă, cu toate acestea, nu o scoase din corsaj. Oare Martha avea s-o vadă, când o va ajuta să se schimbe într-o rochie nouă?

Dacă o făcea, atunci îi va putea distrage atenția cu cuvertura deșirată. Fata era atentă la detalii și era pricepută cu acul și ața.

În acea după-amiază, trebuia să-ți țină promisiunea de a ieși la plimbare cu dragul de George. Dar mâine-seară, după ce cartea de bucate urma să fie dusă înapoi și liniștea avea să se lase din nou peste casă, ca o mantie, Amanda va putea să stea întinsă fără griji în patul ei, sub cuvertura proaspăt reparată, ca să traseze cu degetul imprimările de pe cartea de vizită a străinului și să-și întipărească amintirea acestui mic interludiu în inimă.

Capitolul 2

Cu scările casei Bartlett întinzându-se în fața lui, maiorul Langley Stanhope se opri și-și prinse baza nasului cu degetele. Nu înjură, deși îi apărură în minte câteva fraze colorate, rămășițe ale unei tinereți petrecute într-o cu totul altă parte a Londrei decât unde se afla acum, pe străzile late, încadrate de copaci, din Mayfair.

Nu era vorba că eșuase în misiunea pe care o avea. Nu încă.

Dar se așteptase să fie o victorie ușoară.

Cu siguranță, ar fi trebuit să fie așa. Inițial, se întrebase de ce generalul Scott îl trimisese pe el. Oricare dintre spionii bine antrenați din serviciul lui Scott ar fi putut fi chemat ca să ia pachetul pe care locotenentul Hopkins fusese forțat să-l abandoneze într-un moment de disperare. Nimic din această sarcină nu sugera, nici măcar acum, nevoia de a-l implica pe bărbatul considerat odată cel mai bun agent al lui Scott.

În schimb, cel mai bun agent al lui Scott pleca fără lucrul pentru care venise.

Langley își băgă mâna în buzunarul de la piept, după ochelari, și și-i așeză cu atenție la ochi. Petele verzi de copaci se conturară în frunze individuale, care fluturau și foșneau în briza după-amiezii. Putea să vadă chiar și crăpăturile și îmbinările din fațadele elegante de piatră care îl înconjurau, dacă alegea să le privească.

I-ar fi plăcut s-o vadă la fel de clar și pe Lady Kingston, să aibă mai mult decât o idee a ochilor întunecați, înconjurați de o aură de păr șaten-auriu. Să poată judeca reacția pe care aceasta o avusese la cererea lui.

Dar ochelarii erau prea evidenți. O trăsătură ușor de identificat. Așa că, deseori, ieșea în public fără ei și fără uniformă. Fără ceva ce ar fi putut să-l scoată în evidență dintr-o sută de alți gentlemeni, înalți și nu prea, șateni și cu ochi căprui, care se îmbrăcau destul de respectabil, dar nu erau în pas cu moda.

În haosul de după încurcătura în care intrase Hopkins, nu avusese timp să plănuiască o poveste de acoperire mai detaliată decât „vânzător" Nu avusese timp să facă un dosar despre femeia care, dintr-o simplă întâmplare, era acum în posesia celor mai valoroase informații din Anglia. Langley nu se așteptase să aibă nevoie de așa ceva.

Prin urmare, nu se așteptase nici ca văduva contesă de Kingston să fie așa de tânără. Nu se așteptase la cei doi băieți curioși, cărora le spusese să se ducă în altă cameră.

Înarmat cu un exemplar al volumului pe care îl cumpărase în acea dimineață de la librăria Porter, avusese de gând să facă un simplu schimb de cărți. Cu siguranță, nu se așteptase să fie nevoit să-și lase cartea de vizită.

Oare simplul desen cu o coțofană va trezi curiozitatea femeii în ceea ce-l privește?

Dacă da, atunci va trebui să găsească un mod să o domolească.

Cel mai probabil însă, femeia nu se va mai gândi la el. Își va aminti măcar să ducă volumul înapoi, așa cum promisese? Și, mai mult, va accepta sugestia nemernicului încrezut pe care îl întâlnise la ușă, de a trimite cartea înapoi la librărie în mâinile neglijente ale unui servitor? Trebuia să pună pe cineva care să supravegheze librăria, dacă așa aveau să stea lucrurile.

– La naiba! bombăni el.

Sau poate nu bombănise, având în vedere expresia șocată de pe fața femeii în vârstă, care trecu pe lângă el chiar în acel moment pe Curzon Street.

Își ridică un deget, la borul pălăriei.

– Îmi cer scuze, doamnă.

„Consideră-te norocoasă că n-am zis mai rău."

Dincolo de St. James, pe o stradă presărată cu localuri destinate gentlemenilor – cluburi, case ale plăcerilor discrete, chiar și localuri de jocuri de noroc –, Langley intră într-un magazin cu vitrine. Clopoțelul sună vesel, neperturbat de forța cu care deschisese ușa. Pereții înalți erau presărați cu sertare și rafturi pline cu borcane, toate umplute cu tot felul de varietăți de tutun și tabac. Parfumul lor condimenta aerul.

– Vin imediat, domnule, strigă proprietarul, domnul Millrose, un bărbat de culoare impunător, cu păr argintiu tuns scurt.

Era urcat pe o scară, întinzându-se precar spre un borcan la care abia putea să ajungă. Clientul de la tejghea nu întoarse capul.

Cu o simplă mișcare a mâinii, Millrose luă borcanul de pe raft și coborî scara, vorbind prietenos, în timp ce împachetă achiziția celuilalt bărbat.

Când ușa se închise în spatele clientului, dar înainte ca clopoțelul de deasupra ei să-și termine dansul, Millrose își îndreptă atenția spre Langley.

– Ei bine, domnule?

Langley își întinse mâinile pe tejghea.

– Am nevoie de amestecul Kingston.

Privirea lui Millrose se mută de la mâinile goale ale lui Langley, la fața lui, fără să trădeze nici un semn de recunoaștere sau surprindere.

– Imediat, domnule.

În timp ce Millrose se întoarse spre rafturile din spatele lui, Langley se uită repede în jur, apoi se aplecă și intră într-o deschizătură de sub tejghea, alunecând pe după scară și pe ușa din spatele magazinului.

În urmă cu zece ani sau mai mult, când războiul cu Franța era la început, generalul Scott comandase achiziția magazinului de tabac, ca să fie folosit ca fațadă pentru ofițerii de informații, a căror muncă ar fi fost pusă în pericol dacă erau văzuți venind și plecând în mod constant de la Whitehall. Ascuns pe o stradă lăturalnică, între câteva dintre cele mai bogate și mai sordide părți ale Londrei, magazinul vindea în continuare tabac, așa cum proclama anunțul de afară. Numărul de bărbați care-i treceau pragul era, prin urmare, perfect neremarcabil.

Dar jos, în locul unde ar fi trebuit să fie bucătăria și camerele servitorilor, acum se afla un labirint al ofițerilor și dormitoare spartane, conectate, printr-o serie de pasaje joase, cu fostele bucătării și subsoluri ale altor instituții aflate pe stradă. Nimeni din zonă nu părea să știe că, sub podelele lor, o mână de agenți secreți și spărgători de coduri lucrau zi și noapte în numele Coroanei.

Nimeni, cu excepția domnului Millrose, a colonelului Millrose, mai exact. Acesta servea atât ca ajutor al generalului Scott, cât și ca furnizor de produse de tabac de calitate. Langley îl auzise plângându-se de mai multe ori, și doar pe jumătate în glumă, că faptul că fusese nevoit să învețe să recunoască varietățile diferite de tabac, după aspect și miros.

În ciuda expresiei lui neutre, Millrose fusese probabil dezamăgit să-l vadă pe Langley întorcându-se cu mâna goală. În mâinile greșite, și, mai ales, în cele potrivite, o carte de coduri era o armă mult mai fatală decât orice tun. Hopkins își riscase viața ca s-o fure pe asta.

Langley, care primise sarcina simplă de a o recupera de la o văduvă confuză, căreia îi fusese dată în timp ce făcea cumpărături, dezamăgise pe toată lumea. Din nou.

La capătul unor trepte înguste, o serie de uși se întindeau pe un coridor slab luminat. Langley deschise a doua ușă de pe dreapta. Ar fi trebuit să se ducă direct în birou și să-și mărturisească toate greșelile spărgătorilor de coduri care stăteau aplecați peste mese, așteptând atât sosirea lui, cât și noutăți despre soarta lui Hopkins.

În schimb, se aruncă pe un pat îngust, din funie, care ocupa aproape complet camera considerată a lui. Moștenise o casă aproape de Richmond, dar niciodată n-o vizita. Ocazional, se gândea la faptul că ar fi putut să doarmă pe o saltea din puf, într-un dormitor impunător, cu vedere spre o porțiune mai spectaculoasă a Tamisei.

În acel moment însă, confortul era ultimul lucru pe care îl dorea.

Peste o oră și ceva – trecerea timpului era mereu o iluzie, dar parcă asta se resimțea și mai intens într-o cameră fără ferestre – auzi o bătaie la ușă.

– Maior Stanhope? întrebă o voce blândă, feminină.

Bărbatul nu răspunse.

Cioc-cioc.

– Sir Langley?

La naiba cu titlul de cavaler. De ce insistase generalul Scott să primească onoarea?

– Intră! spuse el, aproape țipând, ridicându-se în șezut, și apoi în picioare, când ușa se deschise și intră în cameră doamna Drummond.

Frances Drummond era văduva unui coleg ofițer, ucis la datorie. După ce hotărâse că femeia știa mai multe decât trebuia, generalul Scott pusese la cale un plan să o țină în siguranță. În mod oficial, ea se ocupa de treburile casnice de la Subteran, cum era cunoscut locul printre bărbați. Însă, în ciuda rochiei sale negre sumbre, nu semăna cu nici o menajeră pe care o văzuse Langley vreodată. Chiar și în lumina slabă care se revărsa din coridor, părul ei de o culoare ștearsă și ochii albaștri străluceau reci.

Odată, o considerase frumoasă.

– A, aici erai. Gura femeii se curbă într-un zâmbet batjocoritor. Când colonelul Millrose a spus că te-ai întors fără carte, m-am gândit că poate te-ai ascuns.

– Mă cunoști mai bine de atât, Fanny.

– Oare, maior Stanhope?

Odată, fuseseră prietenoși. Poate chiar prieteni. Dar nu-l mai numise *Coțofană* de la... de la eroarea de judecată a lui Langley, care dusese la moartea prematură a căpitanului Drummond.

– Ai aflat ceva despre Hopkins? întrebă el, forțându-și cuvintele printre dinți, în timp ce încerca să dea la o parte ultimul bilet al lui Hopkins, scris pe o bucată din aceeași hârtie maro de împachetat care acoperise și cartea pe care tocmai i-o dăduse lui Lady Kingston, scrijelitul lui temător fiind singura codificare.

M-au descoperit. Am reușit să schimb pachetele cu o trecătoare, dar nu știu cât o să-i păcălească asta. Întreabă la librăria Porter...

Cine aflase adevărul despre misiunea lui Hopkins? Și, după ce realizau că nu mai avea cartea de coduri, de ce ar fi fost capabili ca să-i afle locația? Îl țineau captiv? Sau mai rău?

Măturătorul care adusese biletul nu putea sau nu voia să spună nimic util. Nu mai urmă nimic.

Când primise mesajul de la generalul Scott, Langley se așteptase să fie trimis în căutarea lui Hopkins. Însă i se spusese că, de fapt, cartea de coduri se afla acum în mâinile contesei de Kingston și că trebuia s-o ia de la ea. În ciuda dezamăgirii inițiale pe care o simțise la aflarea sarcinii, înțelesese. Dacă nu se putea baza lumea pe el să-și salveze colegul soldat, era numai vina lui. Scott îi dădea o a doua șansă, ocazia de a recâștiga încrederea celorlalți ofițeri.

Eșuase și de data asta!

La întrebarea lui mohorâtă, doamna Drummond prinse biletul împăturit între unghie și deget, șifonându-l. Nu-i răspunse. Cât de mult își dorea bărbatul ca femeia să țipe la el, să-și verse nervii pe el. Neîncrederea rece, resentimentul distant erau mult, mult mai rele.

Fanny îl analiză, cu o atitudine critică, țuguindu-și buzele pline.

– Mi-ar plăcea să nu mai dormi în hainele de stradă, maiorule.

Langley întinse mâna după hârtia din mâna femeii. Trebuia să știe ce scria în bilet, înainte ca mișcările ei agitate să-l facă neinteligibil.

– Nu dormeam.

Cartea de coduri era prioritatea lui acum. Era singurul mod de a intra din nou în grațiile tuturor. Chiar și ale lui însuși.

Femeia puse biletul în mâna lui întinsă.

– Atunci îți plângeai de milă. Cutele sunt la fel de greu de îndepărtat.

Înainte să-i răspundă, femeia se întoarse și plecă, închizând ușa în urma ei și lăsându-l pe întuneric. Bâjbâi, încercând să aprindă o lampă, apoi se așeză din nou pe patul lăsat, ca să citească lângă lumina care pâlpâia.

Subiect: A.B., contesa de K – (văduvă), 32 de ani
Copii: Contele de K – James, 11 ani, și Philip, 10 ani
Tutore: George, lordul de Dulsworthy (Brook Street)
De la moartea contelui, în '04, subiectul a locuit în exclusivitate la Grosvr. Sq., împreună cu mama ei, doamna D. West (văduvă, vârsta??)

Documentul continuă să-i numească pe câțiva din servitorii principali ai casei: majordomul, menajera, cameristele doamnelor. Biletul includea numele unui maestru de scrimă, dar omitea numele guvernantei sau al tutorelui băieților. Mai mult ca sigur că aceste informații nu erau esențiale, dar nu era tipic ca Millrose să omită detalii.

Informațiile despre obiceiurile contesei erau la fel de puține. Fie contesa nu mergea aproape nicăieri, fie era neobișnuit de isteață în a-și ascunde pașii. Majoritatea oamenilor nu erau isteți, indiferent cum le-ar fi plăcut să se caracterizeze pe sine. Dar ce avea de ascuns Lady Kingston?

Următoarele cuvintele pe care le citi îi confirmară suspiciunile despre ea.

Iubiți: nici unul (o presupusă înțelegere cu Duls.).

Bărbatul zâmbi când văzu abrevierea titlului acestuia. Deci contesa avea să se căsătorească cu tutorele fiilor ei, individul plictisitor care încercase să-l dea afară? Cât de convențional.

Cu toate acestea, era o pierdere, după estimarea lui nu tocmai umilă. Chiar și văzută încețoșat, contesa i se păruse destul de atrăgătoare cât să aleagă mai bine. Apoi dădu gândul la o parte.

Viața ei romantică, sau mai degrabă lipsa ei, nu era grija lui.

După ce mai citi biletul de două ori, memorând detaliile, înmuie colțul hârtiei în gazul din lampă. Când flacăra îl acapară, o privi devorând scrisul precis al lui Millrose, lăsând-o să ajungă până aproape de degetele lui, apoi lăsă hârtia jos.

„În dimineața asta..."

Având în vedere momentul când sosise mesajul lui Hopkins, Lady Kingston probabil plecase deja de la librărie, în timp ce alte doamne de rangul ei încă își studiau invitațiile și refuzau micul dejun. Deci tânăra se trezea devreme. Sau era motivată.

„Motivată de o carte de geometrie în franceză?" Își înclină capul într-o parte. Probabil cartea avea o semnificație specială pentru ea, sau pentru altcineva. Un cadou, dar pentru cine? Cu siguranță, nu pentru Dulsworthy. Poate pentru unul din fiii ei?

Un fir de fum se ridică din cenușa dosarului, luând forma unui plan.

Deși era mai degrabă o ființă a nopții decât o pasăre matinală, avea să-i facă o vizită contesei la prima oră în ziua următoare, înainte să intre sau să iasă cineva din casa Bartlett. Viitorul lui în serviciul lui Scott se baza pe recuperarea informațiilor prețioase din posesia lui Lady Kingston. Nimic altceva nu mai conta.

Dar nu putea să scape de impresia că, atât timp cât cartea de coduri se afla în mâinile ei, erau posibil ca și contesa, și familia ei să se afle în pericol.

Lordul Dulsworthy gândise finalul călătoriei lor prin Hyde Park în așa fel încât să fie dificil pentru contesă să evite să-l invite la ceai. Amanda știa asta, deși nu putea să demonstreze acest lucru. Și, bineînțeles, dacă nu-l invita ea, cel mai probabil avea s-o facă mama ei.

Așa că atunci când bărbatul coborî din trăsură și dădu frâiele grăjdarului, contesa se forță să-și lumineze zâmbetul destul de tensionat pe care îl etalase de când ieșise. Și când bărbatul se întinse, ca s-o ajute să coboare, tânăra reuși să-l invite cu un entuziasm care nu era fals, cel puțin nu într-un mod evident. George se prefăcu

surprins și încercă să pară fâstâcit pentru o clipă, după care acceptă invitația spre care țintise. Amanda încercă să nu râdă.

Nu era vorba că nu-l plăcea pe lordul Dulsworthy, care era întruchiparea unui bărbat decent. Sigur, nu era chipeș, dar nici neplăcut. Și mereu avea grijă s-o trateze cu respect și decență. De exemplu, contesa nu și-ar fi imaginat că era posibil să conducă cineva un faeton înalt atât de lent.

Da, o femeie putea să aibă parte și de mai rău de-atât. Dar de ce erau atât de puțini care să considere că o femeie în poziția ei nu voia ceva mai bun? Că poate nu voia să se mai recăsătorească?

Cu toate acestea, când era iritată de atenția lui, i se părea prudent să-și reamintească faptul că George ținea la băieți și voia doar ce credea că e mai bine pentru ei. Că soțul ei avusese încredere în acest bărbat. Că, indiferent de câte ori mama ei îi atrăgea atenția Amandei să aibă grijă pe unde pășește, nu mai avea puterea să direcționeze pașii fiicei ei la altar.

– Doamna West vă așteaptă în salon, îi spuse Lewis când luă boneta contesei și jacheta, precum și haina și pălăria lordului Dulsworthy.

La etaj, mama ei se îndreptă spre cei doi, în clipa în care servitorul deschise ușa.

– Aici erai, draga mea.

Fu evident că lordul Dulsworthy auzi nota de mustrare din vocea ei. Când vorbi, păru timid.

– O să accept cu drag responsabilitatea întârzierii, doamnă.

– Sunt convinsă că vremea are și ea partea ei de vină, Lord Dulsworthy, insistă Amanda, care acceptă sărutul de bun venit al mamei ei, după care se așeză pe scaunul cu dungi verzi și aurii de pe care se ridicase aceasta, în loc să se așeze pe divanul cel mai apropiat de masă. A existat vreun om în Londra care să stea în casă după-amiaza asta?

– Chiar destui, fu răspunsul prea serios al lui George. Funcționarii și servitorii, asta dacă stăpânii lor nu sunt șocant de indulgenți. Infirmii. Oamenii care...

– Să cer să aducă ceaiul, Amanda? întrebă mama ei, care se îndreptă spre clopoțel, ca și cum era hotărâtă să redirecționeze instinctele plictisitoare ale lordului Dulsworthy. Deja i-am chemat pe băieți. Le-ar părea rău să rateze o vizită de la unchiul lor.

– Ce idee excelentă, doamnă West! Am vorbit deja cu Jacobs despre lecția de scrimă de dimineață, dar mi-ar plăcea să aud evaluarea tânărului Kingston și a stăpânului Philip în ceea ce privește progresul lor, explică el, întorcându-se spre Amanda, în timp ce se așează pe o parte a canapelei, trecându-și mâna peste spațiul gol de lângă el, sub forma unei condamnări tăcute a alegerii ei de a sta altundeva.

– Apropo de asta, îndrăzni Amanda, mă întrebam de ce...

– Vor face progrese incredibile, acum, că profesorul vine de două ori pe săptămână.

– De două ori pe săptămână? Înțeleg.

Știa că mărirea numărului de lecții de scrimă nu avea să le facă rău băieților. Cu toate acestea, Amanda abia se abținu să nu devină tăioasă din cauza intruziunii asupra intimității ei, precum și a dreptului parental. George ar fi putut s-o consulte în privința asta.

Bărbatul încuviință, atotștiutor, fără să observe nemulțumirea contesei.

– Kingston o să-mi mulțumească din septembrie.

În ciuda după-amiezii prea calde și a picăturilor de transpirație de la subraț și de pe spate, Amanda tremură.

În mod normal, simpla pomenire a unei luni din a doua jumătate a anului nu îi îngheța sângele în vine. Dar menționarea lunii septembrie reînnoi o dezbatere continuă legată de educația lui Jamie. George era hotărât ca acesta să meargă la Harrow, ca și tatăl lui, în timp ce Amanda prefera să-l țină acasă.

George dorise să-l trimită la școală toamna trecută, după ce împlinise 11 ani. Atunci, Amanda pomenise de statura mică a lui Jamie, timiditatea lui naturală, suferința lui. Acum, că cea de-a douăsprezecea aniversare a fiului ei cel mare se apropia cu repeziciune, știa că acele argumente, care niciodată nu cântăriseră prea greu în ochii lui George, slăbiseră considerabil, deși Jamie nu se schimbase prea mult.

Din punctul de vedere al lordului Dulsworthy, vârsta de 12 ani era destul de înaintată pentru ca băieți precum Jamie, lorzi și viitori lideri să meargă la școală. Trebuiau să formeze legături cu alți tineri, ca să nu se mai țină de șorțul unei mame agitate.

Termenii tutelei lăsaseră decizia finală în mâinile lui George, deși era clar că soțul ei defunct se așteptase ca George să ia în considerare dorințele Amandei. Însă educația băieților era o treabă

pentru bărbați, cel puțin potrivit regulilor pe care le dicta societatea lor.

Ultima și cea mai bună șansă a Amandei era să-l convingă pe George să mai aștepte un an, până când Philip, care era mai puternic, mai dur și mai sociabil, va fi destul de mare să-și însoțească fratele.

– Milord, cred că ar trebui să ne gândim dacă...

Înainte să-și termine propoziția, Jamie și Philip dădură buzna în cameră. Mă rog, Philip dădu buzna, iar Jamie intră agale, cu o carte deschisă în mâini, privirea lui fiind fixată asupra paginilor. Semăna ca două picături de apă cu tatăl lui, chiar și la înfățișare.

– Ai auzit, unchiule George?

Philip se aruncă pe locul gol de lângă lordul Dulsworthy.

– Domnul Jacobs a spus că sunt un geniu. Unde-i ceaiul, mamă? Mor de foame.

Jamie se rezemă de spătarul înalt al scaunului ei, închizând cartea în jurul unui deget, ca să marcheze locul.

– Ești un plictisitor genial, Pip, asta e sigur.

George, care niciodată nu fusese considerat isteț, îl privi sec pe Jamie, după care se întoarse spre Philip.

– Adevărul e că am primit un raport strălucitor de la Jacobs. Probabil ți-e foame, tinere.

În acel moment, intră Betsy cu tava cu ceai și o puse pe masă, între George și un scaun gol, pe care mama Amandei veni să-l ocupe.

– Permite-mi să fac onorurile, Lord Dulsworthy, spuse ea, pe acel ton siropos, pe care părea să-l rezerve doar pentru el.

– Dar nu sunt prăjituri!

Strigătul scandalizat al lui Philip atrase toate privirile asupra tăvii, pe care se aflau un ceainic și cești, o farfurie cu pâine și unt pentru băieți și sendvișuri cu castravete pentru ceilalți, dar nu erau prăjituri. Într-adevăr, nu era nimic delicios de genul ăsta.

– E vreo problemă în bucătărie, Betsy? E zi de făcut dulciuri, nu?

Betsy se înroși.

– Da, doamnă. E doar... ei bine... vedeți, bucătăreasa a încercat...

Nemulțumită de răspunsul bâlbâit al menajerei, mama Amandei interveni.

– Trimite-o pe doamna Hepplewythe la noi, spuse ea pe un ton disprețuitor, și-i făcu semn servitoarei spre ușă.

– Oricum, pâinea și untul sunt mai bune pentru tine, Philip. Te fac mai puternic, spuse George, luând ceașca de la doamna West.

– Atunci, Jamie ar trebui să mănânce două bucăți, zise el.

Replica îi aduse un rânjet de la fratele lui și o încruntătură de la mama lui.

Ca și cum anticipase chemarea, menajera își făcu în scurt timp apariția, frecându-și mâinile agitată în fața ei, chiar și în timp ce făcu o plecăciune.

– Îmi cer scuze pentru cum arată tava cu ceai, Lady Kingston. Doamna Trout a încercat trei rețete diferite din cartea pe care i-a dat-o doamna West și n-a ieșit nimic din ele, nimic ce am considerat că merită să se afle pe masa din această casă. Din cauza asta, n-a mai avut timp să pregătească altceva. E tristă, doamnă. Spune că probabil e o greșeală în tipărirea cărții.

– Din păcate, mi se pare că abilitățile bucătăresei voastre sunt în declin, spuse lordul Dulsworthy, în timp ce mânca al treilea sendviș.

Mama Amandei se înroși. Doamne Hepplewythe deveni iritată. Deși știa deja care era răspunsul, Amanda nu întrebă decât:

– Ce carte?

– Cea pe care doamna West mi-a dat-o după prânz, doamnă. Trebuia să fie cu prăjituri franțuzești, dar nu știu...

Amanda încercă să-și mențină expresia neutră, dar menajera se opri din vorbit în același timp.

Mama ei începu să explice.

– Cartea cu bucate din sertarul biroului tău, draga mea. Am intrat în salonul tău ca să... ăăă..., să iau o foaie de hârtie, și am găsit-o acolo.

Amanda nu spuse nimic. Era convinsă că mama ei căutase invitațiile, ca să le refuze. Apoi, spre surprinderea ei, mama explică:

– Am îndemnat-o pe doamna Hepplewythe să încerce să gătească ceva nou. M-am gândit c-o să te tenteze să mănânci, draga mea.

George sorbi o gură de ceai.

– Mereu vă gândiți la alții, doamnă West.

– Da, mamă, încuviință Amanda.

Durerea de cap îi revenise cu putere. Poate nici nu o părăsise vreodată. Ca să-și mascheze frustrarea, avu nevoie de mai mult decât efortul eroic obișnuit.

– Uneori, însă, mă întreb dacă e cazul să faci chiar atâtea.

– Păi, eu...

Amanda se întoarse spre menajeră.

– Doamnă Hepplewythe, poți să-mi aduci, te rog, cartea de la doamna Trout?

– Sigur că da, doamnă.

Femeia mai făcu o plecăciune și plecă.

În timpul absenței ei, Philip îi spuse lordului Dulsworthy o poveste despre triumful lui în meciul de scrimă din acea dimineață. Jamie, care avea într-o mână o felie de pâine cu unt, se suise pe brațul fotoliului Amandei și se întorsese la citit.

– Sper că nu ești supărată pe mine, draga mea? zise mama ei, încet.

– Sigur că nu, mamă. Ai avut intenții bune.

Amanda știa c-ar fi prea nepoliticos s-o certe, iar aluziile de nemulțumire nu aveau nici un rost.

După câteva minute, doamna Hepplewythe se întoarse, cu volumul mic și verde în mâini.

– Aici e, doamnă. Doamna Trout e foarte mâhnită și speră că n-o să fiți ofensată.

– În nici un caz, o asigură Amanda. Spune-i să-l trimită pe Lewis la piață dacă are nevoie de ceva.

Putea să-și imagineze cât de afectată era bucătăreasa de încercările eșuate.

Postura doamnei Hepplewythe se relaxă vizibil.

– Mulțumesc, doamnă. O să-i spun.

Făcu din nou o plecăciune și apoi îi întinse cartea Amandei. Lordul Dulsworthy se întinse să o intercepteze.

– Lady Kingston, asta nu se întâmplă să fie cartea pentru care venise flăcăul acela mai devreme?

Își puse ceașca cu ceai pe masă, cu zgomot, și începu să răsfoiască cartea.

„Flăcăul ăla?" Cât își dorea să-l corecteze. „Dragul meu Lord Dulsworthy, nu e posibil să te referi la domnul care a lăsat acea carte de vizită captivantă, care se află momentan sub cămășuța mea?"

– Nu e nevoie să te deranjezi, insistă bărbatul, închizând cartea și ignorând sugestia ei cu o mișcare de mână. O s-o duc chiar eu la librărie.

– Eu nu...

Contesa se gândi la străinul care explicase raritatea și valoarea cărții și la insistențele lui de a o recupera. Încercă să nu se gândească

la dezamăgirea ei prostească, pentru că nu mai avea o scuză să-l revadă pe bărbat.

– Chiar nu e nevoie, lord Dulsworthy.

– Prostii! O s-o duc eu în drum spre casă.

Temându-se că un zâmbet fad de mulțumire i-ar da de gol supărarea, Amanda doar încuviință din nou și-și ridică ceașca la buze, ca să se ascundă în spatele ei.

În următoarea jumătate de oră, vorbi amabil, certă cu dragoste, ascultă cu atenție, însă, în tot acest timp, un colț din mintea ei, și ocazional chiar și coada ochiului, erau atrase de carte. Aceasta se odihnea pe genunchiul lui George, ascunsă în buzunarul hainei sale și, într-un final, fu purtată afară, pe ușa principală a casei Bartlett.

Amanda simțea masca bunăvoinței ei alunecând, în timp ce ușa se închise în spatele lordului. Totul din cauza unei cărți? Ce prostie!

Mama ei consideră că starea ei mohorâtă avea cu totul alt motiv.

– Nu te agita, draga mea, spuse ea, luând-o de mână și mângâind-o. O să vină și ziua când nu va mai trebui să te desparți de lordul Dulsworthy.

Amanda rămase cu gura căscată, apoi un scâncet îi scăpă din gât. Nici ea nu era sigură dacă era un zâmbet eșuat sau un țipăt sugrumat.

„Ai grijă unde pășești."

Își acoperi buzele cu cealaltă mână și tuși discret.

– Te rog să mă scuzi, mamă. Mă duc să-i verific pe băieți.

Plecă, înainte ca mama ei să mai spună ceva. Dar nu porni în căutarea fiilor ei. Se duse în salon, se așeză pe scaunul din fața biroului și, după ce inspiră adânc, căută în corsaj cartea de vizită a străinului.

Hârtia dreptunghiulară nu mai era rece și rigidă, ci caldă și ușor moale, hârtia crem având acum o formă care amintea de curba ușoară a decolteului ei nu tocmai amplu. Îndreptă cartea de vizită pe sugativă.

„Un mesaj trimis aici va ajunge mereu la mine, Lady Kingston."

Unde era acest „aici"? Adresa de pe cartea de vizită putea să fie, la fel de bine, în altă parte a globului. Ea clar n-o recunoștea. Chiar și așa, trase o foaie de hârtie, deschise călimara și își înmuie tocul în ea.

Dragă

Se opri, plimbând vârful penei peste buze, în timp ce studie gravura păsării. Deși era versată în apiologie, datorită proiectului

cu albine al băieților, nu era expertă în ornitologie, așa că își înclină capul într-o parte și fixă cu privirea imaginea de pe cartea de vizită. Putea să fie un fel de pasăre. Sau poate un corb? Era mai bine să fie generală, dacă nu era sigură. Dar nimeni nu voia să primească o scrisoare adresată *Stimate domnule Pasăre Necrofagă de Dimensiune Medie...*

Stimate domnule,
Regret

Regretele ei erau numeroase și, în acel moment, majoritatea se învârteau în jurul faptului că-i permitea lordului Dulsworthy să continue să-și imagineze c-ar putea avea un loc în afecțiunea ei. Dar unui străin nu i-ar păsa de asta.

Învârti tocul între degete. Apusul începea să se lase peste grădină. „Un mesaj trimis aici o să ajungă mereu la mine", spusese el. Dar Amanda nu voia să-l trimită pe Lewis afară la ora asta și nu voia să-l deranjeze pe domn, când librăria avea să se închidă în curând.

„Regret că nu v-am adus cartea mai devreme", se gândi să scrie.

Dar ăsta n-ar fi adevărul. Dorise o scuză ca să prelungească mica aventură a cărții. Și ce aventură mică era! Domnul ar fi râs dacă ar fi aflat de toate scenariile create de imaginația ei bogată, și toate din cauza unei cărți de bucate care, potrivit doamnei Hepplewythe, nici măcar nu era bună.

Absentă, așeză tocul pe tavă și ridică cartea de vizită, plimbându-și degetul peste litere și în jurul păsării, frecând meditativ un colț al hârtiei rigide cu unghia. Era greu de crezut că străinul i-o dăduse abia în acea după-amiază.

Dar cum nu trecuseră decât câteva ore de la vizita lui, cu siguranță că scrisoarea mai putea să aștepte până de dimineață.

Amanda se uită repede prin cameră, ca și cum se aștepta să găsească pe cineva spionând pe după draperie sau din spatele tapetului cu manuscrise gravate, râzând de reticența ei de a rezolva, o dată pentru totdeauna, problema cărții misterioase.

Apoi, cu un zâmbet conspirativ, băgă cartea de vizită înapoi în corsaj.

Capitolul 3

Colonelul Millrose trimisese alți agenți care să stea de pază la librărie, în caz că volumul era returnat. Încă nu se știa locația lui Hopkins. Langley trebuia să aibă și el, în sfârșit, o noapte de somn decent.

Dar, chiar și pe întuneric, nu putea să uite disperarea, furia și neîncrederea de pe fețele colegilor lui ofițeri, când se forțase, în sfârșit, să intre în camera de lucru și să mărturisească faptul că nu reușise să recupereze cartea cu coduri.

Într-un final, se târî din pat, îmbrăcat în continuare în hainele lui de vânzător, se dădu cu apă rece pe față și își puse ochelarii. Pe coridor, o lumină de un galben șters ieșea pe sub ușa camerei de lucru. Știa că era foarte târziu, dar în Subteran se lucra la orice oră.

Din fericire, cel puțin Fanny se retrăsese pentru noapte, și putea să se strecoare fără să fie certat pentru starea hainelor sau fața nerasă.

În primul sfert de oră, se plimbă fără țintă, pe străzi pe care le știa foarte bine din plimbări anterioare făcute la miezul nopții. Puținele suflete pe care le întâlnea nu-l băgau în seamă, iar el le răspundea cu aceeași indiferență. Deși ar fi trebuit să se concentreze pe crearea unui plan, pentru a recupera cartea de coduri și salvarea locotenentului Hopkins, gândurile lui erau neclare, la fel cum i-ar fi fost și vederea fără ochelari. Ce s-ar întâmpla cu el, cine ar fi dacă ar eșua în această misiune? Dacă generalul Scott, care odată îl primise curajos și generos, se hotăra, în sfârșit, să-i întoarcă spatele?

Indiferent cât de mult mergea, aerul rece al nopții nu-i atenua sentimentul de vinovăție. La un moment dat însă, reuși să-și îndepărteze pânzele de păianjen de pe minte, sau cel puțin să regrete că ieșise fără haină sau pălărie. Când se opri, într-un final, și-și analiză împrejurimile, descoperi că picioarele îi duseseră în Mayfair, la Grosvenor Square. La casa Bartlett.

Fiecare fereastră din fațada impunătoare și impasibilă era întunecată. Nici un semn de viață, nimic care să arate ce camere erau

ale contesei. Da, avusese de gând să o viziteze la prima oră a dimineții, dar până și răsăritul era la câteva ore depărtare. La ora asta, o bătaie la ușă i-ar fi atras doar încruntătura servitorului pe care l-ar fi deranjat.

Când se rezemă de balustradă și își plimbă privirea peste casă, trecu peste informațiile din dosar. Doi băieți, contele cel tânăr și fratele lui, cel mai probabil aveau o cameră la etajul cel mai de sus. La 10 și 11 ani, erau prea mari pentru o dădacă. Dar unde era guvernanta lor? Și cum rămâne cu contesa? Avea camerele din fața casei sau din spate? Oare menajera ei, Martha parcă, dormea iepurește în apropiere, fiind atentă la fiecare vizită a stăpânei ei? Sau întreaga casă era practic neprotejată noaptea, lăsată în grija unui servitor somnoros? Doar locuitorii din Mayfair erau destul de ignoranți cât să-și imagineze că erau în siguranță.

Dar, până la urmă, de ce trebuia să se teamă Lady Kingston? Scenariile lui bogate erau alimentate de propria sa disperare de a recupera cartea de coduri. În afară de generalul Scott și alți câțiva, toți ofițeri de spionaj instruiți și de încredere, nimeni nu știa că aceasta era la contesă.

Decât dacă Hopkins nu fusese forțat să dezvăluie ce făcuse cu ea...

În depărtare, pași siguri răsunau printre clădiri. Langley se îndepărtă de barele reci din metal. Nu voia să atragă atenția nedorită a vreunui paznic care era în trecere. Ar fi fost mai înțelept să se întoarcă în pat.

Doar că se plimbă prin partea de sud a pieței și înconjură grajdurile, încetinind pașii, pentru ca ghetele să nu facă zgomot. Aici nu erau felinare aprinse, iar umbrele erau mai îmbietoare, chiar dacă mirosul de lături și grajd nu era.

Nu era sigur ce căuta. Numără pe măsură ce înainta, marcând semnele șterse care despărțeau casele una de cealaltă, schimbarea de la cărămizi la gard, ușile simple din lemn care dădeau spre bucătării sau în pivnițe cu cărbuni. Apoi, din spatele a ce era probabil casa Bartlett, văzu o lumină.

Se opri înainte să intre în raza ei. Spre deosebire de majoritatea caselor, cea a familiei Bartlett avea o grădină mică în spate. Probabil asta explica șorțul purtat de Lady Kingston și starea unghiilor ei din acea după-amiază.

Câteva ramuri rebele ale unui tufiș ieșeau printre barele unui gard mai înalt, din fier. Între ele, văzu două straturi de flori, fiecare încadrat de câte un perete jos din piatră, despărțite de o alee îngustă din piatră, care ducea spre o cameră de zi, unde strălucea o lampă. Nu văzu nici urmă a persoanei care o aprinsese.

Se apropie atent de poarta din gard și, când încuietoarea se ridică cu ușurință, nu știu dacă să se bucure sau să blesteme vreun servitor neatent. Dacă el putea să intre în casa Bartlett, la fel puteau și alții. Cât timp avea să mai treacă până când cineva afla că în interior se găsea cartea de coduri?

Poate era același servitor neatent care nu unsese balamaua. Sau poate scârțâitul de protest fusese lăsat așa în mod deliberat, ca un fel de alarmă. În orice caz, inspiră adânc, în timp ce țipătul ruginit străpunse noaptea, și fu recompensat cu parfumul dulce și bogat al trandafirilor, fix înainte ca o lovitură în ceafă să-l îngenuncheze.

Langley Stanhope era prea încăpățânat ca să-și piardă cunoștința. Dar ochelarii îi zburară de la ochi și aterizară undeva departe, pe aleea de piatră, dacă era să se ia după zgomot. Când încercă să-și revină, nu reuși decât să grăbească apariția unei dureri de cap. Amețit, dar nu destul de afectat cât să nu se miște repede, se ghemui și se învârti, ridicând un braț, ca să blocheze orice lovituri succesive, în timp ce se întoarse cu fața spre atacatorul lui.

Primul lucru pe care îl văzu fu capătul unui cordon de mătase, genul folosit ca să închidă halatul unui gentleman. Când își ridică privirea, văzu că halatul gentlemanului respectiv fusese probabil la un moment dat al contelui de Kingston. În acel moment, era pus în jurul siluetei înalte și suple a soției defunctului.

Aceasta avea un braț ridicat, strângând fragmentul rămas al ghiveciului de lut cu care îl lovise. Și pe față, femeia avea o expresie care era un amestec de șoc și oroare, precum și o urmă de mândrie.

Langley nu era sigur ce emoție îl cuprinse când femeia lăsă bucata de ghiveci jos și începu să se bâlbâie, iar el se ridică cu totul în picioare.

– O! Vai, vai! Îmi pare rău! N-am putut să dorm, așa c-am venit aici. A fost o vreme așa de frumoasă azi, nu? Deși mă gândesc că n-a fost prea înțelept să ies așa de târziu. Chiar și așa, n-aș fi făcut niciodată așa ceva, dacă aș fi realizat cine... dar, pe întuneric, e imposibil să-mi dau seama...

Bărbatul ridică din nou mâna. Parțial, ca să oprească șuvoiul de cuvinte, și parțial, ca să mai atenueze durerea care-i străbătea ceafa.

– Nu vă cereți scuze, Lady Kingston. E grădina dumneavoastră, iar eu am intrat prin efracție. Aveți dreptul să vă protejați. Amanda se opri din vorbit pentru o clipă, însă energia ei agitată se materializă apoi prin curățarea prafului și fragmentelor de ghiveci de pe umerii și din părul lui. Degetele ei se mișcau peste el cu ușurință, blândețe. Era genul de atingere pe care un bărbat putea ajunge să și-o dorească.

– Și habar n-aveți cine sunt, spuse el, îndepărtând-o cu cuvinte, când nu păru să-și poată controla corpul, căci știa că nu trebuia să se arate vulnerabil.

Mâna ei căzu și ceva asemănător fricii îi apăru în ochii. Amanda îl studia, cum o făcuse și mai devreme, sau cu o zi în urmă, când stătuseră unul în fața celuilalt pe hol.

Langley nu era obișnuit să fie analizat.

Și cum își pierduse ochelarii în timpul altercației, nu putu să-i răspundă la favoare așa cum și-ar fi dorit. Deși acum stăteau mai aproape decât stătuseră mai devreme, Amanda se vedea în continuare mai încețoșată pe la margini. Combinația dintre lumina lămpii și a lunii nu era suficientă ca să ofere o descriere clară a culorii ochilor ei sau a părului. Maro nu era îndeajuns, în nici unul din cazuri. Iar halatul ascundea tot ce era interesant de privit. Cu toate acestea, Langley era convins că femeia era drăguță.

– Ba sigur că da. Sunteți... începu și se întrerupse din nou, făcând un pas în spate, în toată incertitudinea ei. Sunteți rănit, domnule? întrebă ea dintr-odată.

Pentru Langley era cât se poate de clar că întrebarea pe care Amanda voia s-o pună cu adevărat era: „Ai de gând să mă rănești?"

La ambele întrebări, verbalizate și neverbalizate, răspunsul fu un scurt „nu"

Cu toate acestea, Amanda mai făcu un pas în spate, și încă unul, până ce Langley nu mai putu s-o vadă, s-o atingă, până când...

Trosc.

– Vai, pe ce am...?

– Lady Kingston, o să descoperiți că sub piciorul dumneavoastră sunt ochelarii mei, spuse el calm.

– Ochelarii dumneavoastră? Dar nu... Adică... mai devreme nu purtați...

În timp ce vorbea, se aplecă, privirea ei rămânând fixată asupra feței lui, iar degetele i se plimbau peste aleea din apropierea piciorului, până când găsi exact ce-i spusese Langley. Vocea ei coborî când își termină propoziția.

– ...ochelari.

Apoi se ridică, cu rămășițele acestora în palmă, dar nu i le întinse. Nici Langley nu păși în față, ca să le ia. Nu voia să știe ce putea să se întâmple dacă o lua prin surprindere a doua oară.

– O să plătesc repararea lor, se oferi ea.

– N-o să fie necesar. Dacă o să...

Într-un final, bărbatul întinse mâna, dar Amanda dădu din cap, și cealaltă mână se alătură primei, încercând să readucă la viață ochelarii mutilați. Lumina lunii crea un fel de aură în jurul părului ei mai ciufulit.

– Pot să ghicesc de ce sunteți aici. Dar nu se află la mine.

Pentru o clipă, Langley se întrebă dacă lovitura de la ceafă îl lăsase, într-adevăr, inconștient. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea Amanda și, abia după ce trecu ceva timp într-o tăcere apăsătoare, își reaminti de ce venise la casa Bartlett. Inima începu să-i bată cu atâta putere, că era convins că tânăra o auzea lovindu-i-se de coaste.

– Cartea, vreți să spuneți? Nu aveți cartea?

Dinții ei, mici și de un alb perlat, își făcură apariția, mușcându-i buza de jos, și inițial, Amanda încuviință, apoi dădu din cap.

– Vedeți dumneavoastră, m-am așezat mai devreme ca să vă scriu un bilet despre asta, domnule... Cocoș, nu? Sau poate Cioară? Nu mă prea pricep la păsări. Dac-ar fi fost o albină, atunci poate... Știți, băieții fac un proiect despre albine. Mă rog, bineînțeles că nu știți. Mi se părea foarte nepoliticos să mă adresez cu numele greșit, așa că...

– Nu e nici una din astea, contesă. Mă refer la pasărea de pe cartea mea de vizită. E o coțofană. Un fel de... poreclă.

În mod ireal, Langley se trezi încercând să-și oprească un hohot de râs. O luase razna? Sau ea o luase razna?

Chicotitul cu care Amanda îi răspunse nu îi oferi nici o asigurare în privința stării minții lui sau a ei.

– O coțofană, ziceți? Tânăra păru să decidă să continue conversația, ca și cum era una normală. Presupun c-aș fi ghicit, la un moment dat. Deși păsările alea sunt atrase de orice strălucește, nu-i așa? În timp ce dumneavoastră păreți mai degrabă...

Mai degrabă cum?

Amanda îi reamintea lui Langley de acea pasăre. Vorbea agitată, ciugulea fără țintă cuvinte și fraze, dar nu le țesea într-un gând complet. Înaintând, cu un pas nesigur, contesa îi întinse ochelarii, iar Langley îi luă, înfășurându-și degetele în jurul ramelor distruse. Metalul era cald încă de la mâna ei, și ar fi fost tentat să strângă mai tare, ca să surprindă senzația, dacă n-ar fi fost înțepăturile sticlei sparte.

– Așa cum ai spus, chiar nu știu cine sunteți.

Amanda se dădu în spate, frecându-și degetele. Urmă o altă pauză, mai greoaie și mai serioasă decât cea anterioară.

– Cine sunteți?

Langley o fixă cu privirea, destul cât să-i observe mai bine trăsăturile.

– Lady Kingston, dac-o să vă răspund la întrebare, cum puteți fi sigură că spun adevărul?

Când Amanda înghiți, o parte din materialul alb de la baza gâtului dispăru. Langley bănuia că era o parte din cămașa ei de noapte, de altfel ascunsă sub halatul greoi din brocart. Se întrebă ce o împiedicase să doarmă. Cartea? Sau altceva?

– Mă gândesc că nu am cum, dar bănuiesc că nu sunteți vânzător, zise Amanda, în timp ce îl analiză din cap până-n picioare, cu un zâmbet șters.

– Bine observat, Lady Kingston. Nu sunt vânzător. Dar vă e mai bine fără cartea aia aici, aproape de dumneavoastră sau de fiii dumneavoastră.

Contesa se încruntă.

– Fiii... mei? Dar e doar o... Cred că trebuie să vă avertizez că doamna Trout, bucătăreasa noastră, a încercat să pregătească câteva rețete din ea și a spus că toate cantitățile erau greșite. Dumneavoastră ați spus că e de neprețuit, dar nu înțeleg cum e posibil ca o carte de bucate cu rețete greșite să... Aha. În acea pauză, o ușoară briză agită parfumul florilor, iar încruntătura ei deveni mai adâncă. Nu e o carte de bucate, așa e?

Langley se antrenase ani întregi, exersând cele mai bune moduri de a interacționa cu civili nevinovați și învățând cum să facă față interogatoriilor experților. Nimic nu-l pregătise însă pentru această conversație. Lady Kingston era cea mai neobișnuită combinație de persoană ametită și isteață pe care o întâlnise vreodată. Deja îi spusese Amandei numele lui de cod. Iar acum, nici nu știa dacă era greșit sau nu să-i mărturisească.

– Nu.

– Înțeleg. Ei bine, lordul Dulsworthy a luat-o, zise ea, după o clipă. A spus c-o s-o lase la librăria Porter în drumul lui spre casă.

Langley știa că, dacă ar fi ajuns cartea la librărie în acea seară, ar fi aflat deja. Și Lady Kingston păru să înțeleagă că prezența lui în grădina ei, în miez de noapte, însemna că bătrânul Duls nu-și ținuse promisiunea.

– Sunt sigură c-o s-o ducă de dimineață, încercă Langley s-o convingă, deși nici el nu credea ce spune.

Oare Dulsworthy dăduse cartea altcuiva, ca s-o ducă la librărie? Sau o păstrase el, dintr-un motiv anume? Dacă făcuse asta, ce urma?

Lady Kingston păru să-i citească gândurile.

– Și dacă n-o s-o facă?

În ciuda limitelor vederii, Langley se uită în jur, prin mica grădină, la fâșiile verde-închis de frunze, presărate cu pete și dungi de culoare de la florile care explodaseră în gloria căldurii de după-amiază și la unele care se ascunseseră în timpul nopții.

Nimic nu mai era clar.

– Atunci ținem legătura. E târziu. Ar trebuie să vă duceți la culcare, contesă. Poarta asta se încuie? întrebă el, după ce își puse ochelarii sparți în buzunarul de la piept și mai făcu o plecăciune.

– Da.

– Atunci aveți grijă să o încuiați după ce plec.

Înainte ca Amanda să mai spună ceva, bărbatul alunecă pe poartă și se topi în umbră, oprindu-se doar ca să audă scrâșnetul unei chei în încuietoare.

De la Grosvenor Square, o luă spre Brook Street, unde știa că locuiește lordul Dulsworthy, deși în dosar nu fusese inclus și numărul. Se plimbă pe stradă de două ori, observând o singură fereastră luminată. Putea să fie orice: o cameră cu un bolnav, un servitor pierdut în paginile interzise ale unui roman. Numai un fraier și-ar

fi imaginat că lumânarea singuratică aparținea lordului, care, în miezul nopții, citea cartea de coduri care se afla acum în posesia lui.

Cu siguranță că cea mai bună explicație pentru comportamentul bărbatului era și cea mai simplă. Luase presupusa carte franțuzească de bucate de la casa Bartlett doar pentru confortul și convenienta femeii cu care avea să se căsătorească. Voia s-o scutească de deranjul de a o aduce înapoi la librărie. Ceva inofensiv îl oprise să facă asta. De dimineață, când Dulsworthy returna cartea, Langley avea s-o ia și să fie cu un pas mai aproape de a-și repara reputația.

Așa că de ce stătea în întuneric, pe o stradă goală, apăsat în mod egal de neliniște și ceva asemănător regretului?

Ar fi trebuit să fie bucuros că acea carte nu mai era în posesia lui Lady Kingston. Ar fi trebuit să se simtă ușurat că scăpase de sporovăiala ei, care-i dădea dureri de cap, ca să nu mai pomenească de ghivecele ei cu flori, care-i dădeau și ele dureri de cap. Probabil femeia nici măcar nu era atât de atrăgătoare, pe cât îi dăduse de înțeles miopia. Probabil contesa voia să se căsătorească cu Dulsworthy și să se bucure de viața sigură și previzibilă pe care un bărbat ca el i-o oferea. Și dacă lucrurile chiar stăteau așa, atunci Langley ar face bine să păstreze distanța.

Ultimul lucru pe care îl putea oferi Coțofana unei femei era siguranța.

Clopotele de la St. Martin-in-the-Field anunțau ora trei când se întoarse în Subteran și lăsă vorbă paznicilor de serviciu să-l trezească dacă nu primeau nici o veste de la librăria Porter până la zece. Apoi se închise în celula lui întunecată, își dădu jos ghetele și se prăbuși cu fața în jos în pat, adormind imediat.

Ceva mai târziu, peste câteva minute sau ore, îl trezi ceva din somn, chemându-l de la marginea unui vis, sau coșmar, familiar. Ca întotdeauna, nu erau fețe pe care să le recunoască, voci pe care să le înțeleagă. Numai anxietate, ca niște mâini care îl târau în abis. Trebuia să se elibereze de ele, trebuia să scape, altfel... altfel...

Apoi visul se schimbă. Parfumul florilor, al trandafirilor, atârna greoi în aerul nopții, iar atingerea se transformă, trăgându-l mai aproape, ademenindu-l, iar Langley voia, avea nevoie, să urmărească acea senzație, să se întindă după ea, s-o atingă la rândul lui...

„Ținem legătura..."

– Trezește-te, maior Stanhope!

Acea voce rece îndepărtă ultimele fragmente ale visului, înlocuind promisiunea sa vag plăcută cu o durere monotonă, care pulsa, la baza cefei. Încă simțea în nări mirosul trandafirilor. „Parfum" Bineînțeles. Langley întoarse capul spre femeia care îl purta, dar nu deschise ochii.

– Ce e, Fanny? Nu are cum să fie deja zece.

– E abia trecut de șase.

Bărbatul deschise un ochi, recunoscător că nu putea să vadă clar expresia de pe fața ei, cea care mai mult ca sigur că se potrivea cu vocea.

O sclipire roșie îi întâmpină ochiul pe jumătate deschis. Haina stacojie a uniformei lui, pe care femeia o legăna pe un deget. Langley se ridică în șezut.

– Ce s-a întâmplat?

– Generalul Scott a primit un mesaj de la cei care l-au răpit pe locotenentul Hopkins, spuse ea, aruncând haina spre el. Se pare că uitase de dispreț pe care îl avusese mai devreme pentru cute. Vrea să te vadă imediat.

Capitolul 4

La scurt timp după ce zorile începură să albească cerul, Amanda fu chemată în camera mamei ei. În ciuda oboselii, Amanda se grăbi să ajungă lângă ea, neștiind ce ar fi putut să o trezească pe mama la o asemenea oră.

Aceasta stătea în șezut, în pat, iar în poală avea o tavă cu micul dejun.

– Ai dormit bine, draga mea?

Amanda se dusese la culcare noaptea trecută, exact cum îi spusese străinul, Coțofana, să facă. Dar somnul nu venise, așa că ea se gândise la a doua lor întâlnire, o comparase cu prima și încercase să găsească o explicație atât pentru întoarcerea lui la miezul nopții, cât și pentru îngrijorarea lui legată de cartea de bucate, care nu era de fapt carte de bucate.

Fiecare explicație care-i venea în minte o făcea să se teamă că poate o lua razna.

– Destul de bine, mamă, minți ea. Și tu?

Mama oftă, reușind să pară epuizată, deși era proaspătă, ca de obicei.

– Trebuie să recunosc, o să mă odihnesc mai bine după ce o să te căsătorești din nou, deși, evident, nici o mamă nu se oprește vreodată din a-și face griji pentru copiii ei.

Se opri, ca să-și învârtă ciocolata caldă, apoi îi făcu semn Amandei să ia loc la piciorul patului.

– Nu vreau decât să fii în siguranță. Și uneori... uneori, nu pari să realizezi pericolele care te înconjoară.

Era o discuție veche, una pe care Amanda știa că nu poate s-o câștige.

– Există pericole care-mi bântuie biroul, mamă? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce se așeză pe marginea saltelei.

Mama ei se zburli.

– Crezi că îmi bag nasul unde nu-mi fierbea oala?

Amanda nu spuse nimic, iar tăcerea ei fu un răspuns destul de bun.

– Chiar și după atâta timp, nu pari să realizezi ce poate să i se întâmple unei femei, chiar și în poziția ta, dacă societatea nu e de acord cu comportamentul ei. Nu vreau decât să fii în siguranță.

Mama dădu din cap, fixând-o cu o privire prin care o implora.

„Oare siguranța chiar trebuie să fie mereu prioritară față de fericire?" vru Amanda să spună, dar se temu că răspunsul mamei ei va fi unul afirmativ. Ca să evite o discuție, Amanda se ridică, sărută obrazul ca de hârtie al mamei ei și se scuză, spunând că se duce în camera de studiu. Prânzul o găsi din nou în grădină, ațipind pe o bancă incomodă de fier, în timp ce băieții observau albinele la muncă, printre flori. Mama se pregătea să facă vizitele de dimineață. Poate acum, Amanda putea să se strecoare înapoi în camera ei, ca să doarmă.

Sau curiozitatea avea să se ivească din nou, în clipa în care capul îi atingea perna?

O femeie decentă ar fi dat alarma când ar fi descoperit că un bărbat se strecurase în grădină după lăsarea întunericului. Ba mai mult, o femeie decentă nu s-ar fi aflat în grădină după lăsarea întunericului. O femeie decentă clar nu s-ar fi entuziasmat câtuși de puțin la gândul că pășise într-o intrigă cu un spion.

Un spion? De fiecare dată când se gândea la asta, decența ei o îndemna s-o ia la fugă. „E un vânzător într-o librărie. Unul băgăcios, care suferă de insomnii, exact ca tine."

Dar oare vânzătorii din librării, chiar și cei insomniaci, au de obicei... un nume de cod?

Coțofana... Ce însemna? Mai mult ca sigur că în bibliotecă găsea o copie din *History of British Birds*, a lui Bewick. Poate putea să se ducă s-o caute...

– Mamă, vino s-o vezi pe grăsuna asta, strigă Philip. A strâns mai mult polen decât poate să ducă.

– O să se descurce. Mărimea nu e același lucru cu forța, insistă Jamie, care ridică un binoclu la ochi, ca să studieze albina.

Amanda se ridică, încercând să dea la o parte oboseala și naivitatea ei, în timp ce-și aranjă cutele fustei. Însă, înainte să facă un pas înspre băieți, o piatră sări în fața ei.

Simpla idee că o singură piatră care traversa aleea din grădină era ceva notabil păru, inițial, să îi confirme starea sensibilă, deprivată de somn. Era evident că mintea ei putea să creeze ceva din nimic.

Doar că acel ceva, cineva, pusese piatra în mișcare. Nu băieții, care erau mai aproape de casă. Nu ea. Picioarele nu i se mișcaseră, iar marginea rochiei nu atinsese pământul. Venise din spatele ei, de undeva din apropierea gardului și a aleii înguste care despărțea casele din Grosvenor Square de grajduri.

„Ținem legătura."

Amanda aruncă o privire rapidă spre tufișul înalt, încercând să decidă dacă putea să distingă o siluetă masculină ascunsă printre ramuri.

– Haideți, băieți, spuse ea cu fermitate, în ciuda protestelor inevitabile ale copiilor. E aproape ora prânzului. Intrați și spălați-vă. Puteți să vă reluați observațiile după-amiază.

Philip își ridică privirea spre cer.

– O să plouă.

– Nu încă, sunt sigură.

Contesa observase mai devreme norii care se strângeau, dar acum nu se uită spre ei.

– Dar, și dacă o să plouă, considerați c-o să fie o ocazie să vedeți unde se duc albinele. Mergeți înăuntru, acum.

Își întinse brațele, ca să-i îndrume în casă, după care se opri.

– Vai, cred că mi-au căzut mănușile sub bancă. O să... Nu, Jamie, îl îndepărtă. Mă duc eu după ele. Du-te înăuntru!

Se îndreptă spre locul unde stătuse, fără să se grăbească. Jamie și Philip, care deveniră prinși din nou de cearta de mai devreme, nu erau atenți la ea. Amanda abia ajunse în spatele grădinii, când o voce joasă se auzi din spatele gardului:

– Luați loc. Nu vă întoarceți. Prefaceți-vă că vă căutați mănușa.

Contesa îl ascultă, se așeză pe bancă și se aplecă în față, ca și cum s-ar fi uitat pe jos.

– Lordul Dulsworthy n-a adus cartea înapoi.

– Poftim? Se întrebă dacă răspunsul ei, trimis de undeva din apropierea genunchilor, se auzi clar. Nu e tipic lui. E mereu atât de... responsabil.

– Puteți să vă gândiți la un alt motiv pentru care ar vrea s-o păstreze?

Amanda începu să dea din cap, apoi râse.

– Poate încearcă să vă facă probleme la librărie. N-a părut să vă placă prea mult.

Un chicotit, ceva mai mult decât unul ironic, se auzi pe post de răspuns din spatele tufișului.

– Am efectul ăsta asupra unor oameni.

– Care e următorul pas? Vreți să mă duc la el acasă, s-o caut?

Urmă o pauză.

– Sunteți în termeni așa de familiari cu domnul?

Amanda se ridică, strângând ambele mănuși în poală.

– Înainte să vă răspund la întrebare, vreau să-mi spuneți cine sunteți și despre ce e vorba.

O privire îndrăzneață peste umăr fu recompensată cu o frântură a profilului lui, restul bărbatului fiind ascuns în tufișul care crescuse prea mult. Contesa ar fi trebuit să se întoarcă imediat cu fața spre casă, dar, în schimb, se ridică încet și păși aproape de el. Spre surprinderea ei, bărbatul se mută într-o zonă unde putea să-l vadă.

Cu o zi în urmă, în lumina slabă de pe hol, ochii ei încă își reveneau după lumina puternică de afară și-și făcuse doar o impresie despre el. Noaptea trecută, întunericul adăugase puține detalii. Dar acum, îl vedea clar în lumina zilei, chiar dacă era acoperit de verdeață.

Părul lui șaten era cu câteva nuanțe mai închis decât al ei, de culoarea plăcută a cojii de nucă sub soarele zilei. Dar ochii lui erau mai deschiși la culoare decât ai ei, mai spre culoarea alunei. Nu purta ochelari, bineînțeles. Iar trăsăturile lui erau suple, ascuțite, așa cum observase înainte. Era chipeș. Clar nu era fața unui băiat. Avea cel puțin 35 de ani și Amanda se trezi intrigată de genul de viață pe care bărbatul o dusese. Era... ei bine, *fermecător* fu primul adjectiv care-i veni în minte.

Cel mai mult o intriga însă pata roșie care-i atrăsese atenția, culoarea hainei lui de sub manta. Contesa se apropie și mai mult, analizându-l din cap până-n picioare în tot acest timp.

– Ați fost soldat?

Langley își băgă mâinile în buzunarele mantalei și le încrucișă, încercând să ascundă uniforma de dedesubt, dar era prea târziu. De ce nu voia ca Amanda să știe asta?

Trecu o clipă, poate câteva secunde, deși păru mai mult. Într-un final, bărbatul spuse:

– Maior Langley Stanhope, contesă.

Amanda șopti numele în tăcere, memorându-l.

– O plăcere, domnule. Deci cartea de bucate e...

– Nu e o carte de bucate, exact cum ați spus noaptea trecută. E posibil să fie cea mai neprețuită piesă de informații militare pe care o avem. Agentul care le-a strâns a descoperit că era urmărit și a avut nevoie să o ascundă. Am înțeles că s-a întâmplat să ieșiți din librăria Porter cu un pachet similar.

– A... a intrat în mine dinadins? Femeia își frecă brațul și cotul, deși nu o mai dureau. Bineînțeles c-a făcut-o. M-a făcut să-mi scap cartea pe jos. Și când am ridicat-o, sau mai degrabă când servitorul meu a făcut asta...

– Schimbul avusese deja loc. Agentul a reușit să trimită un mesaj, avertizându-ne despre ce s-a întâmplat. Eu nu trebuia decât să aflu cine a cumpărat o copie din tratatul lui Pascal despre geometrie și să schimb cărțile la loc. Sau cel puțin asta credeam.

Un râset agitat i se strânse în piept Amandei.

– E un cadou aniversar pentru Jamie, fiul meu cel mare. Nu cred c-ar fi fost prea încântat să descopere o carte franțuzească de bucate.

Bărbatul ridică un deget.

– Aș aprecia dacă nu ai mai spune nimic despre carte. Acum, legat de casa lui Dulsworthy...

– A, da. Ocazional, îi fac câte o vizită, ca să discutăm despre afaceri. Împărțim tutela fiilor mei.

– În timpul unei astfel de vizite, ați avea libertatea să explorați...?

Amanda îl întrerupse, dând din cap.

– Ar considera că e foarte nepotrivit.

Cum era de așteptat, îngrijorarea maiorului Stanhope, a Coțofenei, pentru soarta cărții nu era una obișnuită. Dar cum putea ea să tragă cu ochiul prin casa lui George?

Realizând că strânsese mănușile în mâini, le întinse peste palmă, liniștindu-se în timp ce mângâia pielea flexibilă. Răspunsul la dilema ei se afla la etaj, în sertarul biroului. Asta dacă nu ajunsese mama la el înaintea sa.

– Mâine-seară organizează un bal.

„În onoarea mea, dacă e să cred zvonurile."

– A fost foarte prins cu pregătirile. Mai mult ca sigur că de asta a uitat să înapoieze obiectul. Bineînțeles c-o să merg și eu, adăugă ea,

după o scurtă pauză, deși de zile întregi încercase să găsească o scuză ca să evite evenimentul. Pot încerca să mă strecor atunci și să caut.

– Un bal, repetă maiorul Stanhope, și se încruntă, ca și cum făcea niște calcule complicate sau încerca să vadă ceva aflat dincolo de raza sa vizuală. Interesant. O să încerc să găsesc un mod de a veni și eu, o să profit de aglomerație ca să arunc o privire prin jur.

Un val neașteptat de dezamăgire o lovi în piept. Ăsta avea să fie sfârșitul aventurii ei.

– Pot să mă uit eu, se oferi.

– Nu, nu vreau să vă asumați riscuri inutile.

– În astfel de vremuri, orice femeie normală ar fi pregătită să-și asume riscuri, maior Stanhope. Sau să vă spun mai bine Coțofană? E palpitant, nu credeți?

Trăsăturile lui se transformară într-o încruntătură dezgustată.

– Lady Kingston, nu știți ce spuneți. N-aveți nici cea mai vagă idee cât de periculos...

– Nu, presupun că nu știu. Ce s-a întâmplat cu bărbatul care m-a făcut să scap... obiectul?

– Nu pot să vă spun asta.

Expresia lui era imposibil de citit.

– Nu puteți sau nu vreți?

– Nu știu ce s-a întâmplat cu el, zise Langley, după o clipă de reticență evidentă. Nu se mai știe nimic despre el de atunci.

Contesa încercă să vorbească, în ciuda nodului care-i apăruse în gât.

– Îmi... îmi pare rău să aud asta. Dar acum nu mai puteți să spuneți că nu știu riscurile, spuse ea, ridicând bărbia. Și vreau în continuare să vă ajut, maior Stanhope. Vreau să fac ceva.

Expresia lui nu se schimbă.

– Vă rog. Habar n-aveți cât de plictisitoare e viața mea.

Spusese un lucru incredibil de copilăros și prostesc. Genul de scuză pe care ar da-o Philip pentru încălcarea unor reguli, pentru că se urcase într-un copac înalt din piață, când bunica lui nu era atentă.

„Ai grijă pe unde pășești!"

Cu toate acestea, îl făcu pe maiorul Stanhope să-i arunce ceva asemănător unui zâmbet, în timp ce dădu din cap.

– Și e treaba mea să mă asigur că lucrurile rămân așa. Nu o să implic un civil, cu atât mai puțin o doamnă.

– Eu cunosc casa, îi reaminti ea. Dumneavoastră nu.

Bărbatul păru să-i cântărească vorbele pentru o clipă, apoi dădu din nou din cap. Privirea i se mută spre ușa pe care dispăruseră băieții.

– Ați face bine să vă duceți înăuntru, înainte ca familia să vă simtă lipsa.

Pentru prima oară în viața ei, Amanda nu-și înghiți oftatul resemnat, în timp ce se întoarse spre casă. Făcu câțiva pași și-l auzi pe Langley spunând:

– Pe mâine-seară, Lady Kingston. Să nu mă căutați. O să vă găsesc eu.

Entuziasmul o copleși, ca niște flăcări care vuiau într-un șemineu.

– Serios?

Se întoarse spre el, însă bărbatul dispăruse deja.

În clipa în care intră în casă, abordă primul servitor care-i ieși în cale.

– Unde e mama?

Tânăra, o servitoare din bucătărie, avea în mână o foarfecă grea. Se pregătea, evident, să se ducă să ia niște ierburi din grădină. Făcu ochii mari, apoi dădu din cap.

Rușinată că o speriase pe fată, Amanda îi aruncă un zâmbet prin care își cerea scuze și apoi o lăsă să plece. Văzu că ușa de la bibliotecă era deschisă și băgă capul înăuntru. Acolo îl găsi pe domnul Matthews, majordomul, care îi dădea indicații lui Lewis. Acesta era urcat pe o scară și lua cărți de pe un raft de sus, pentru ca servitoarea să le șteargă. Particule mici de praf străluceau în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele înalte, cu vedere spre stradă.

– Domnule Matthews, ai văzut-o pe mama? întrebă Amanda, mai atentă la ton de data asta și limitându-și trăsăturile la ceva asemănător unei ușoare curiozități.

– Pe doamna West? Bărbatul se uită la Lewis pentru confirmare, apoi dădu din cap. Nu, contesă. I-am auzit pe lordul Kingston și pe stăpânul Philip pe scări acum nici un sfert de oră.

Un alt zâmbet apăru pe buzele Amandei, de asta unul amuzat. Îi plăcea să-și imagineze tărăboiul, când doi băieți sănătoși și plini de energie o luau pe scări, ca să se spele înainte de prânz, indiferent de câte ori fuseseră certați ca să facă liniște.

– Mulțumesc. Mă gândesc c-a ieșit, dar, dacă o s-o vezi, spune-i, te rog, că vreau să vorbesc cu ea.

– Sigur că da, contesă.

La etaj, nu găsi pe nimeni în sufragerie sau salon. Deci mama plecase deja și nu spusese pe cine avea să viziteze sau ce avea să le spună. Amanda realiză prea târziu c-ar fi trebuit să-l întrebe pe domnul Matthews dacă mama ei trimisese niște scrisori. Dacă refuzase deja invitația lui George?

Buzele Amandei se curbară din nou, de data asta din cauza rușinii. Câtă lipsă de respect din partea ei, să-și dorească să meargă la balul lordului Dulsworthy abia acum, pentru că aștepta cu nerăbdare să se întâlnească cu alt gentleman acolo.

Dar era un gentleman. Nu un vânzător. Maiorul Stanhope. Avea un titlu plin de responsabilitate și respect. „La naiba!" Era ca mama ei acum. Adevărul era că Amandei nu-i păsa câtuși de puțin de rangul bărbatului în societate. Nu, interesul ei era mai superficial de atât: bărbatul era captivant, palpitant și cel mai chipeș individ pe care îl întâlnise vreodată.

Cu alte cuvinte, reprezenta tot ce nu era George.

– De ce zâmbești, draga mea?

Deși tocmai pe mama ei o căutase, când îi auzi vocea așa aproape, Amanda se împiedică, atât de pierdută în gândurile ei fusese.

– A, nici un motiv anume. Doar mă gândeam... te căutam. Da, asta e. Te căutam.

– Da? întrebă femeia, mirată.

– Văd că te pregătești să ieși. Nu te țin mult. Voiam doar să vorbim despre invitațiile pe care le-am lăsat pe birou...

– Credeam că te scap de o povară dacă mă ocup de corespondența casei, spuse femeia, în timp ce se înroși. Chiar nu am vrut să mă bag, Amanda.

– Bineînțeles că nu, mamă. Dar s-a întâmplat să răspunzi la vreuna din invitații...

Mama strânse din buze și se încruntă. Amanda știa că era ceva serios, deoarece, în mod normal, mama ei evita orice expresie sau tensiune care i-ar fi ridat pielea. Într-un final, femeia încuviință.

– Am spus familiei Hurst că o să fii încântată să li te alături la teatru. Să marchezi data în calendar, draga mea. Marți seara.

– A! Eu...

Luată prin surprindere, Amanda abia mai putu să răspundă. Mama ei insistase atâta timp că toate aceste invitații trebuie refuzate, de dragul decenței.

– Nu voiai să mergi?

Acum mama părea ușor rănită, sau poate îngrijorată.

– Sunt nerăbdătoare să văd piesa, mamă, insistă Amanda, luând-o de mâini. *„Orice ar fi."* O să fie splendid, sunt sigură. Mulțumesc. Dar...

Își mușcă buza de jos, gest care mereu îi atrăgea o privire dezaprobatoare.

– Dar, în momentul ăsta, mă gândeam la invitația la balul lordului Dulsworthy.

Știa cum va interpreta mama ei o asemenea curiozitate și grabă. Văzu licărirea de entuziasm luminând privirea acesteia. Amandei îi era puțin rușine de ea însăși, deoarece le dădea speranțe tuturor.

Dacă nu era atentă, se va trezi mergând spre altar cu lordul Dulsworthy.

Dar, în acel moment, intriga din jurul cărții și promisiunea că îl va vedea pe maiorul Stanhope din nou o entuziasmau prea tare ca să-și mai facă griji pentru asemenea scenarii. În acel moment, credea că putea chiar să contemple un viitor alături de George, cu un aplomb resemnat, dacă putea să se țină de amintirea unei mici aventuri.

– Nu, n-am răspuns la acea invitație, spuse mama, pronunțând fiecare cuvânt cu atenție, ca și cum nu voia să facă nimic ca să distrugă echilibrul delicat al momentului. Nu eram sigură dacă...

– Bineînțeles că vreau să merg, mamă, insistă Amanda, deși, în urmă cu jumătate de oră, răspunsul ar fi fost o minciună. Ar fi fost groaznic de nepoliticos ca să-l refuz, și tu m-ai crescut să nu...

– Bineînțeles că nu. Nu am crezut că o să... adică n-am crezut vreodată că tu o să... Mă rog, nu contează. O să trimit răspunsul chiar acum, spuse mama ei, în timp ce-și trăgea mâinile din ale Amandei, doar ca s-o ia de cot și s-o conducă spre camera ei, renunțând la intenția de a ieși. Și după, trebuie să vedem cu ce o să te îmbraci. Albastru e culoarea preferată a lordului Dulsworthy. Cred că trebuie s-o pui pe Sarah a mea să-ți aranjeze părul. Nu am încredere în fata aia a ta...

Amanda nu auzi nimic, gândurile ei alergând în linii paralele. Un bal, după atâția ani. Muzică, dans.

George...

De ce nu returnase cartea la bibliotecă, deși îi promisese c-o să facă asta?

Unde o pusese în casă?

Și dacă o găsea, va fi îndeajuns ca să câștige o privire de aprobare din ochii luminoși și calzi ai Coțofenei?

Statul la inspecție nu fusese niciodată partea preferată a lui Langley când venise vorba de viața în armată. Situația era cu atât mai rea când inspectorii respectivi erau doamna Drummond și colonelul Millrose.

Într-un final, Fanny încuviință reticentă. Millrose o chemase ca să aibă perspectiva unei femei. Cu toate că Langley știa că aceasta prefera să stea departe de el, femeia păru să se bucure de ocazia de a găsi greșeli.

– Noroc că lordul Dulsworthy a trebuit să angajeze servitori în plus pentru bal.

– Da, da, încuviință Langley, forțându-se să nu se foiască sub greutatea privirilor lor.

Poate nici o uniformă nu era de fapt confortabilă, dar descoperea rapid că aceea a servitorilor era mai incomodă decât majoritatea. Mai ales peruca pudrată. Îi dădea mâncărimi.

– Și, din fericire, ești destul de înalt cât să fii credibil. E puțin cam lungă, adăugă ea, cu zâmbetul ei ironic, în timp ce-l mângâie pe obraz, cam prea ferm ca să-i placă.

Mai devreme, Fanny îl dăduse pe față cu un amestec care trebuia să... mă rog, nu-și mai amintea ce trebuia să facă chestia aia. Femeia folosise cuvinte precum „neted" și „moale", iar Langley se întreba dacă era vorba de ceva care îmbunătățea modul în care arată pielea cuiva sau o pereche de pantofi vechi.

– A fost și mai mare norocul că unul din oamenii nou angajați s-a îmbolnăvit, spuse Millrose, făcând un pas în față.

Când auzi asta, Fanny se dădu în spate.

– Nimeni n-o să te bage în seamă, Stanhope. Decât dac-o să scapi o tavă plină cu vase în poala unei doamne.

Langley se forță să zâmbească.

– Ați terminat?

– Aș vrea să fi putut să-ți oferim și planul casei.

– O să mă descurc.

Nu-i spuse lui Millrose nimic despre conversația pe care o avusese cu Lady Kingston.

– Bineînțeles c-o să te descurci, Coțofano. Doar că...

Atunci când îi văzu privirea, Fanny făcu o plecăciune scurtă.

– Trebuie să mă ocup de treburi în bucătărie. Multă baftă, maior Stanhope!

Chiar și după ce ușa se închise în urma ei, lăsându-l singur cu Millrose în biroul acestuia, nici unul nu spuse nimic. Lumina slabă a după-amiezii intra printr-o fereastră mică, înaltă, al cărei geam pătat oferea singura priveliște spre exterior din Subteran, o priveliște distorsionată acum de picături de ploaie.

Millrose se retrase în spatele biroului lui. Acolo, lumina era destul de puternică cât să evidențieze argintiul din părul lui și expresia îngrijorată.

– Ai grijă, Langley. Generalul Scott nu vrea să te piardă și pe tine.

– Ți-a spus asta?

Drept răspuns, celălalt bărbat se uită peste hârtiile întinse pe birou și mută ușor două sau trei. În ciuda situației, Langley râse.

– Asta credeam și eu.

Întâlnirea lui cu generalul, din dimineața anterioară, fusese scurtă, o raportare rapidă a încercării lui Langley de a lua cartea de coduri. Atâta tot. Nici o persoană care ar fi observat schimbul de replici nu ar fi ghicit istoria de treizeci de ani dintre cei doi bărbați. Scott nu-i spusese nimic din ce știa despre soarta lui Hopkins agentului pe care îl numise odată cel mai bun. Primele emoții se arătară pe chipul generalului când îi aruncă un zâmbet straniu lui Langley, când acesta recunoscuse că va trebui să se întoarcă la casa Bartlett ca să se întâlnească a doua oară cu Lady Kingston. Cu alte cuvinte, când Langley își recunoscuse eșecul.

– Sunt sigur că..

– Las-o baltă, Billy!

Începu să ridice mâna, dar se opri când haina îl strânse incomod la umeri. Cum reușeau servitorii să facă ceva, când păreau să fie îmbrăcați pentru paradă?

– Amândoi veți primi un raport complet când mă întorc, îl asigură Langley. Laolaltă cu cartea.

Știa ce trebuia să facă ca să câștige aprobarea lui Scott.

Când ajunse la casa lui Dulsworthy, de pe strada Brook, ploua cu găleata.

– Ai întârziat, bombăni un bărbat despre care Langley crezu că era majordomul, domnul Evans.

Acesta organiza în prezent un regiment întreg de servitori ca să pornească la bătălie.

Domnul Evans își îndreptă atenția spre Langley abia după ce țipă la un florar, care se legăna sub un aranjament de două ori cât el și care probabil cântărea jumătate din greutatea lui, și făcu o servitoare să plângă, spunându-i că era șleampătă.

În mod deloc surprinzător, era mult mai critic decât Fanny și Millrose. Îi aranjă gulerul lui Langley și peruca.

– Nu-mi amintesc să fi cerut agenției de recrutare să-mi trimită un bătrân.

Langley încercă să nu reacționeze la auzul comentariului, deși, la 37 de ani, era considerabil mai tânăr decât Evans.

– E război, domnule, zise el, renunțând la rafinamentul său obișnuit din felul în care vorbea, dar nu atât de mult cât să se poată ghici unde se născuse de fapt.

– Știu asta. Ieși afară. Nimeni n-o să-ți observe picioarele mari în ploaie, spuse majordomul, în timp ce îi trânti lui Langley o umbrelă închisă în piept.

Langley încuviință și se întoarse ca să-și ocupe locul. Sarcina avea un avantaj: avea să vadă fiecare persoană care va intra în casă. Dar, mai târziu, va trebui să găsească o scuză ca să intre în casă și să găsească cartea.

– Dacă și o singură doamnă intră în casa asta cu rochia udă, o să ai noroc dacă o să cureți grajdurile la următorul loc de muncă, strigă Evans după el.

– Da, domnule.

Pierdu următoarea oră stând sub o copertină, cu un alt servitor, care era considerabil mai tânăr, dar, evident, nu pe placul lui Evans, cu fața lui pistruiată și silueta îngustă, care nu umplea uniforma.

– Trebuie să așteptăm până când auzim ceasul de la St. George bătând ora opt și după întindem covorul, repeta bărbatul. Domnul Evans nu vrea să fie ud.

Băiatul nu-și spuse numele și nici nu mai făcu alte comentarii. Monotonia așteptării în ploaia rece era întreruptă ocazional de câte o replică din partea unui furnizor sau a unui birjar. În cea mai mare parte, Langley avu timp să-și imagineze interiorul casei, cald, uscat,

jumătate din camerele sale fiind luminate de lumânări, restul întunecate, închise invitaților.

Unde pusese Dulsworthy cartea?

Și când va sosi Lady Kingston ca s-o caute?

Vizita ei de dimineață, de la librărie, sugera că era genul de persoană care își făcea apariția fix la ora specificată pe invitație. Însă plimbarea de la miezul nopții dezvăluise o femeie care nu se încadra în descrierea destul de serioasă din dosar. Ceva din comportamentul ei de ieri îi lăsase și impresia unei anumite reticențe în ceea ce privea balul lui Dulsworthy. Acum, Langley nici nu știa la ce să spere, la promptitudine sau la o întârziere la modă.

Cel mai îngrijorător era faptul că spera. Greșise când acceptase oferta de ajutor a contesei. O punea, inutil, în pericol.

Nu avea de ce să aștepte cu nerăbdare s-o vadă în seara aceea.

Într-un final, sunetul a opt clopoței străbătu Brook Street și urmă o agitație, cu întinderea covorului și aprinderea ultimelor felinare, înainte de sosirea primei trăsuri. Contesa nu fu prima care sosi, nici a doua. De fapt, Langley pierduse numărul trăsurilor cu blazon care aduseseră lorzi și doamne, acoperite în mătase și bijuterii. Veniră cel puțin zece, iar apoi o văzu.

Langley aproape îl împinse pe tânărul pistruiat din calea lui, ca să se asigure că el o va ajuta să se dea jos din trăsură și că va merge în spatele ei, pe stradă, până la casă.

Când contesa coborî, fața ei aproape că nu se vedea dintr-o bonetă verde-închis, asortată cu o pelerină din satin, complet nepotrivită pentru vremea de afară, legată lejer în jurul gâtului, și destul de deschisă cât să ofere o privire asupra restului siluetei contesei: o etalare apetisantă a decolteului, într-o rochie decoltată, făcută dintr-un material roșu subțire, peste corsajul de culoare deschisă. Efectul lăsa impresia că lumea putea să vadă prin material.

Nu, Lady Kingston nu era deloc așa cum se așteptase când i se spusese că era văduvă.

Aceasta îi atinse ușor palma când păși din trăsură, și cu cealaltă mână, Langley strânse cu putere mânerul umbrelei. Altfel, se temea că va cădea pradă tentației de a se întinde și a o înfășura mai bine în pelerină. Sau, și mai rău, de a o dezbrăca cu totul.

Erau la jumătatea drumului, când Langley își aminti să vorbească.

– Milady, spuse el încet. După ce o să ajungeți înăuntru, trebuie să...

– A, dumneata ești, spuse ea, întorcându-se ușor spre el, dar apoi se răzgândi și continuă să meargă. Nu eram sigură. Apropo, ești un servitor minunat. Chiar mai bun decât un vânzător din librărie. Cred că acum înțeleg de ce ți se spune Coțofana. Am citit despre această specie de dimineață, din cartea lui Bewick despre păsări. Spune că sunt „abile și familiare". Foarte pricepute când vine vorba de imitat. Știi că pot fi învățate să repete propoziții întregi? Bănuiesc că de asta încearcă unii oameni să le domesticească.

– Milady...

Dar asta fu tot ce apucă să spună. Ajunseseră la ușă, unde conversația dintre ei putea fi auzită sau văzută prea ușor, și oricum, ar fi fost privită cu suspiciune, având în vedere rolul lui. Fu obligat să facă o plecăciune și să se dea înapoi, lăsând-o pe mâna altui servitor în uniformă dinăuntru, care avu onoarea s-o ajute să-și dea jos pelerina. La urechi și la gât îi străluceau rubine. Langley ar mai fi stat să-i mai arunce o privire, dacă n-ar fi fost zgomotul trăsurilor care se apropiau.

Nu avusese ocazia să-i spună planul lui. Nu știa cum sau când avea să mai vorbească cu ea în acea seară. Dacă Dulsworthy o prindea cotrobăind, puteau să aibă amândoi probleme.

Însă gândurile lui se plimbară din nou departe de cărți de coduri și de locotenentul Hopkins. Departe chiar și de casa asta, de pe Brook Street. Fu nevoie ca un nobil cu față de morsă să-i vorbească tăios, ca să realizeze că lăsa ploaia să se scurgă de pe marginea umbrelei, pe spatele unei doamne. Evans avea să-l certe, și poarte chiar să-l concedieze, înainte să aibă ocazia să cotrobăie prin casă.

Cu toate acestea, era pierdut în șuvoiul sporovăielii naive a lui Lady Kingston.

„Abil și familiar."

„Bun imitator."

Așa îl vedea?

Dac-ar fi știut...

Capitolul 5

Amanda se îndreptă, își ridică fruntea și o luă spre sala de bal, luptându-se la fiecare pas cu impulsul de a se asigura că sânii nu i se revărsaseră peste corsajul mic al rochiei.

Știa foarte bine că în spatele impulsului se afla vinovăția, nu gravitația. Fusese nevoită să apeleze la subterfugii ca să iasă din casă în rochia asta, și nu în cea aleasă de mama ei, care era, bineînțeles, albastră, și foarte decentă. O rochie care nu era pentru dansat, flirtat și aventuri, ci pentru a sta pe un scaun, cu spatele drept, la marginea sălii de bal, alături de celelalte cucoane.

Așa că Amanda aranjase ca Martha să vină, după ce mama o văzuse în rochia albastră, și să spună că Philip se plângea de probleme la stomac. Toată lumea își jucase rolul perfect, până și actorii neștiutori: Martha avusese o expresie îngrijorată, făcând ochii mari, Amanda se agitase și fusese pe punctul de a declara că nu putea să se ducă la bal, iar mama protestase și insistase că totul o să fie bine și că o să se ducă personal la etaj, ca să aibă grijă de băieți.

În nici zece minute, Martha o ajutase pe Amanda să-și dea rochia albastră jos, să se îmbrace în cea roșie și să iasă pe ușă.

Vinovăția care îi dădea târcoale acum nu era doar pentru că își păcălise mama. La 32 de ani, nu mai era cazul să aibă însoțitoare. Nu, se simțea vinovată pentru că insistase să poarte rochie decoltată nu ca să fie pe placul lui George, care mai mult ca sigur nu va fi încântat de ea, ci ca să atragă atenția cu totul altcuiva.

Dar va apuca maiorul Stanhope s-o vadă?

Nu că se aștepta la complimente de la el, dacă se întâlneau. Deși nu-l cunoștea aproape deloc, era convinsă că nu era stilul lui. Ar fi fost mulțumită cu numai câteva cuvinte de la el: niște explicații despre cum își imaginase că va decurge noaptea, la ce oră trebuia să se ducă să caute cartea și cum avea să i-o dea înapoi, dacă o găsea. Dar drumul până la casă fusese atât de scurt. Jumătate din timp

îl petrecuse încercând să-și dea seama dacă bărbatul chiar se afla lângă ea. Iar acum, era acolo, singură, înaintând cu rândul și refuzând să-și coboare privirea spre corsaj.

Pe cine păcălea? Decolteul ei nu avea nici dimensiunea, nici forma potrivite ca să dea pe dinafară.

În pragul sălii de bal, făcu o plecăciune în fața lordului Wrexham, cumnatul lui George, a cărui casă era prea mică pentru a găzdui evenimentele grandioase pe care soția lui le adora. De acolo, Amanda îi vedea pe invitați plimbându-se prin ceea ce ieri fusese camera de primire. Aceasta fusese golită în cea mai mare parte de mobilă și fusese transformată în sală de bal. Nu era ceva impresionant, dar era respectabil.

– Am așteptat cu nerăbdare această seară, Lady Wrexham, spuse ea, dând mâna cu gazda ei.

– Ca noi toți, răspunse Lady Wrexham, aruncându-i o privire cu subînțeles fratelui ei, care refuza să-și coboare privirea mai jos de bărbia Amandei.

– Pot să am onoarea primelor dansuri, Lady Kingston? întrebă lordul Wrexham.

Atunci, știu că bârfitorii nu se înșelaseră. Ea și lordul Wrexham urmau să deschidă balul, fiind urmați de George și sora lui. Toți ochii aveau să fie pe ea, toți aveau să vorbească despre includerea ei în cercul de familie. Mai mult ca sigur că George avea de gând ca această seară să fie preludiul pentru ceva memorabil. O întrebare. Un anunț.

Dacă ea îi dădea o șansă.

– Bineînțeles, șopti ea, făcând o altă plecăciune, apoi își îndreptă zâmbetul fermecător spre George.

Acesta se holbă la ea, se bâlbâi și nu reuși să-și găsească cuvintele ca s-o invite la al doilea set de dansuri, înainte ca tânăra să treacă pe lângă el, intrând în sala de bal.

Parfumul florilor, strălucirea celor o sută de lumânări, sunetul muzicienilor care își acordau instrumentele, toate îi făceau inima să bată cu putere. Se simțea exact ca atunci când era mai mică, o fată care începea o cu totul altă aventură. Atunci, gândul îi era la căsătorie, voia să facă ce trebuia ca să atragă atenția unui domn decent. Era atentă la fiecare mișcare.

Opusul gândurilor pe care le avea în acea seară...

În timp ce se plimba prin cameră, salută și vorbi cu cunoștințe din ceea ce părea o altă viață. Își menținu capul ridicat și nu o deranjă faptul că mult întârziata ei întoarcere în societate era, cel mai probabil, subiectul unor bârfe care erau discutate în spatele evantaielor sau al mâinilor înmănușate puse la gură. Contesa de Kingston nu avea nici un motiv să se ascundă.

Când începu muzica, lordul Wrexham se apropie și amândoi își ocupară locurile, conducând dansul. Era un partener plăcut, deși Amanda știa că inima și mintea lui erau la etaj, în camera unde se jucau cărți. Nu putea să-l învinovățească pentru asta, având în vedere că și gândurile ei erau îndreptate aproape în întregime asupra unei mici cărți verzi și a sărmanului maior Stanhope, care era îmbrăcat în uniformă de servitor și stătea în ploaie.

„Nu mă căuta", o instruise el, dar era dificil să nu se întrebe când și unde avea să-l vadă din nou.

Cu toate că picioarele îi dansau automat cu lordul Wrexham, în mintea ei, călători în părțile neluminate ale casei, unde lordul Dulsworthy era posibil să fi pus o carte și să fi uitat de ea.

Deși mișcările de dans, precum atingerea mâinilor, o mică plimbare, oportunitatea amplă pentru conversație, o aduseseră în contact frecvent cu George, contesa reuși să evite toate întrebările pe care le-ar fi putut pune acesta, vorbind ea încontinuu.

În ciuda intenției clare a lui George, domnul Hurst asigură următorul dans. Doamna Hurst fusese prietenă cu Amanda la școală, iar respectivul domn era nerăbdător să exprime cât de încântat erau el și soția lui de faptul că Amanda acceptase pe neașteptate invitația lor la teatru. Piesa avea să fie *Cymbeline*. Petrecură o jumătate de oră plăcută dansând, în timp ce discutară despre geniul domnului Shakespeare și al domnului Kemble.

Printr-o întâmplare ce păru departe de a fi norocoasă, al treilea ei partener fu lordul Penhurst, despre care toți cei prezenți știau că n-are nici un ban și care își căuta o soție înstărită. Având în vedere situația dificilă în care se afla, bărbatul făcu toate eforturile posibile ca să fie fermecător. Nu era un dansator talentat. Însă faptul că dansa cu el îi permise să evite o discuție cu George timp de încă un set.

Dar știa că nu-și putea evita soarta. Renunțând la datoriile de gazdă, George urmărise cu atenție progresul dansului ei cu Penhurst,

asigurându-se că era alături de ea în clipa în care tânărul cu palme transpirate îi dădu drumul la mână.

După ce se uită repede în jur și spuse o rugăciune tăcută, sperând că o să-l vadă pe maiorul Stanhope deghizat și căutând-o, contesa se întoarse cu fața spre George și îi aruncă un zâmbet.

– Da, sigur că da, Lord Dulsworthy. Sunt onorată să dansez cu tine. Mă întrebam doar ce ți-a luat atâta să mă inviți.

Amanda nu-și făcuse mari speranțe că George se va dovedi a fi un dansator mai bun decât lordul Penhurst, dar se așeză în rând, făcu plecăciunea cu privirea în jos și descoperi că-i datora tânărului un munte de recunoștință.

Fusese dureros de conștientă că lordul Penhurst o călcase de mai multe ori pe picior. Însă abia în acel moment observase că acesta călcase și pe tivul rochiei.

Faldurile materialului delicat de organza se strângeau în partea de jos, fiecare suspendat de un mic trandafir făcut din aceeași mătase roșie. Într-unul din locuri, ața care ținea trandafirul la locul lui se rupsese și o bucată de material atârna pe podeaua de marmură. O altă mișcare greșită a partenerului ei sau a ei, și rochia putea să fie distrusă complet și nici Martha n-ar mai fi putut s-o repare. Pentru prima oară, contesa chiar trebuia să fie atentă unde pășea.

Slavă Domnului că lordul Penhurst era stângaci!

– O, vai! exclamă Amanda, arătând spre partea de jos rochiei.

George nu se uită, refuzând cu încăpățânare să admire splendoarea rochiei decoltate, cu sugestia sa îndrăzneață de transluciditate, ca să nu vadă ceva indecent.

– Te rog să mă scuzi, dar trebuie să merg în camera de relaxare.

– A, hmmm, fu singura reacție a lordului Dulsworthy.

În scurt timp, Amanda traversa ringul de dans, alunecând pe lângă celelalte cupluri și pășind în libertatea de pe hol.

În camera de relaxare nu erau oaspeți, iar servitoarea care se afla acolo exact pentru asta ar fi cusut repede trandafirul înapoi, evitând alte dezastre. Cu foarte puțin efort, Amanda ar fi putut să se întoarcă lângă George, înainte să înceapă Boulangère.

În schimb, își ridică fusta și urcă scările repede.

În salon, jucătorii de cărți erau prea ocupați ca s-o observe trecând de ușa dublă. În sala de mese de după, servitorii se agitau ca să pregătească cina târzie care urma să fie servită. Îl auzi pe domnul

Evans, majordomul lui George, vorbind tăios cu cineva despre înghețata cu parmezan. Amanda se uită în jur, ca să se asigure că n-o văzuse nimeni, și intră pe coridorul întunecat, aflat dincolo de sala de mese, unde aplicele nu fuseseră aprinse, ceea ce însemna că acele camere nu erau deschise oaspeților.

Câțiva pași ușori o duseră la ușa biroului lui George.

Contesa fu surprinsă de fermitatea mâinii pe care o întinse ca s-o deschidă, deși ce se afla dincolo de acea ușă era un teren familiar, locul a nenumărate discuții despre băieți și viitorul lor. Fără urmă de tremurat, decât, poate, de la entuziasm. Dacă cartea era înăuntru, avea s-o ia și să i-o strecoare Coțofenei... „Hopa."

Cum avea să se strecoare din casă în mijlocul balului, cu o cartea franțuzească de bucate?

Poate rochia albastră, mai puțin decoltată, ar fi fost mai potrivită pentru activitățile din acea seară.

Nu conta. Putea să... va ascunde cartea altundeva în casă și se va întoarce după ea la sfârșitul serii.

Și, având acel plan în minte, deschise ușa și intră în bezna completă din birou.

La zece seara, pe stradă era liniște, iar servitorul de la ușa principală plecase ca să se ocupe de alte sarcini, ordonându-le lui Langley și tânărului pistruiat să se ocupe de oaspeții care veneau mai târziu. Langley știa că invitații lui Dulsworthy nu erau genul care să-și continue seara după miezul nopții. De fapt, bănuia că nu avea să treacă prea mult timp până când cei mai plictisitori invitați aveau să-și cheme trăsurile, ca să se întoarcă acasă. Dacă voia să intre în casă și să se uite în jur, trebuia să acționeze acum.

– La naiba cu ploaia asta, spuse puștiul pistruiat, foindu-se incomod. Te face să vrei să mergi la baie, nu-i așa?

– Sunt niște tufișuri într-o parte, îi zise Langley. Nimeni n-o să observe dacă o să le oferi niște apă în plus.

Tânărul nu avu nevoie de alte încurajări. Îi mulțumi, coborî repede scările și dispăru după colțul casei, în tufișuri.

Probabil înainte ca băiatul să-și desfacă pantalonii, Langley își dădu jos peruca și uniforma, le ascunse în spatele unei urne din piatră, și intră în casă, purtând un costum perfect croit pentru un

domn, trecându-și mâna prin păr, ca să-i dea un aer de crai. Astfel, se transformă, dintr-un servitor, într-un invitat sosit mai târziu.

Cum nimeni nu-l cunoștea, păși cu ușurință în fluxul de dansatori care părăseau sala de bal, îndreptându-se spre sufragerie. Aflat în mulțime și fără ajutorul ochelarilor, nu avea mari speranțe că o va găsi pe Lady Kingston, deși culoarea rochiei acesteia avea să-l ajute.

Când nu văzu nici o urmă de roșu, se întrebă din nou dacă să-și blesteme norocul sau să se bucure. Reușise contesa să scape de Dulsworthy și să caute cartea?

Urcă scările, amestecându-se atât de bine cu cei din jur, încât nimeni nu păru să observe că nu fusese acolo înainte. O doamnă care clar băuse prea mult, din ceva mai tare decât limonada, îi reaminti că încă îi datora un dans.

– După cină, îi promise el, pe un ton tărăgănat, care nu era al lui, la fel ca acela pe care îl folosise cu Evans și servitorul.

Apoi, o lăsă lângă un puști neajutorat, care tocmai ieșea din camera de joc.

Nu era sigur că mergea în direcția potrivită, dar nu văzuse nici o bibliotecă la parter, iar Dulsworthy ar fi putut la fel de bine să pună cartea în șifonier. În față se întindeau un coridor neluminat și sugestia unor camere private, și, în timp ce câțiva oameni trecură pe lângă el, strigând o cunoștință sau dezbătând dacă simțeau miros de gâscă sau de rață, Langley dispăru în umbră.

Prima ușă pe care o deschise îl duse într-o cameră atât de întunecată, că trebui să se oprească după prag, ca să se adapteze. Mirosurile amestecate de piele, hârtie și ceară de albine lăsau impresia unui birou, a unei biblioteci, a unui birou. Rândurile de dreptunghiuri mari, abia vizibile, de pe pereți, erau probabil ferestre, deși nu făceau lumină, doar sugerau ceva mai puțin decât beznă completă. Așteptă ca privirea să i se acomodeze, deși fără lumânare avea să fie imposibil să caute ceva acolo.

Dincolo de zgomotele de pe scări, clinchetele și conversația oaspeților din apropiere, totul din acea cameră era nemișcat. Cu toate acestea, i se făcu pielea de găină, simțind că ceva era în neregulă.

Nu era singur.

După o clipă, începu să distingă formele mobilei și recunoscu reflexia ferestrelor într-o oglindă aflată deasupra șemineului. Cel mai probabil va găsi o cutie cu chibrituri, dar drumul spre promisiunea

luminii era în continuare greu de distins, mai mult ca sigur presărat cu scaune și mese mici, pe care privirea lui nu le identificase încă. Aștepta în tăcere.

Cra-cra-cra!

Abia auzi sunetul. Încercă să-și spună că venise din afara camerei. Dar după un moment, îl auzi din nou.

De mai aproape. Mai tare.

Cra-cra-cra!

Sunetul semăna oarecum cu cel făcut de o cioară. Sau, mai degrabă, cineva încerca să imite o cioară. Dar de ce? Și cine?

„A, da. Sigur că da."

– Lady Kingston? șopti el, în întuneric.

– O, slavă Domnului!

Răspunsul veni pe un ton de ușurare, în timp ce o siluetă se grăbi spre el de undeva de lângă șemineu.

– M-am gândit că poate ești dumneata, dar, la început, n-am găsit un mod să dezvălui cine sunt. Și ai stat acolo atâta timp! Realizez că e groaznic de întuneric aici, efectul natural al unei nopți ploioase, și suntem și în partea din spate a casei, dar începusem să-mi fac griji că...

Bărbatul își întinse mâinile și îi prinse silueta întunecată de partea de sus a brațelor, înainte ca femeia să intre în el, declanșând un alt scâncet.

– Āla trebuia să fie... trebuia să fie un sunet de pasăre? întrebă el.

– Da, o coțofană.

Amanda își ridică bărbia și puțina lumină care reușise să se strecoare în cameră prin fereastră îi licărea în ochi.

– Dar trebuie să recunosc, nu știu exact ce sunet scot. După cum ți-am mai spus, am citit despre ele, așa că știu că, deseori, imită alte zgomote, alte păsări, presupun. Dar nu știu care e sunetul pe care îl scot ele în mod natural...

– E mai aspru. Mai ascuțit. Propria lui voce era joasă și aspră, dar nu-și făcea speranțe că Amanda avea să înțeleagă subînțelesul. E foarte neplăcut auzului.

De data asta, Langley o simți ținându-și respirația, mai degrabă decât să o audă, și tot corpul ei se tensionă.

– Aha!

– Ați avut ocazia să vă uitați după carte?

Amanda dădu din cap.

– Abia am reușit să scap de dans.

Langley nu fu surprins de faptul că era o parteneră căutată. Putea să fie destul de fermecătoare. Și îmbrăcată în acea rochie roșie, chiar și un gentleman ar fi căutat orice ocazie ca să-i tragă mai aproape silueta suplă...

– Nu contează, zise el, dându-i drumul brusc și îndepărtând-o puțin. Cred că e mai bine să caut eu, și dumneavoastră să vă întoarceți la petrecere. Nu vreau ca Dulsworthy să fie suspicios din cauza comportamentului dumneavoastră.

Buzele ei se despărțiră, în timp ce scoase un sunet ce ar fi putut fi un râset.

– Nu s-ar cuveni așa ceva, nu-i așa?

– Camera asta e cel mai probabil loc în care să o fi pus? Are salon lângă dormitor?

Deși Langley n-o mai atingea, o simți pe contesă încordându-se.

– N-aș avea de unde să știu, maior Stanhope. Lordul Dulsworthy și cu mine nu suntem așa apropiați.

– N-am vrut să sugerez că..., începu el.

Dar adevărul era că asta dorise să sugereze. Din motive care se temea că se aflau cu mult dincolo de limitele anchetelor lui obișnuite, voia, avea nevoie, să afle dacă ea și Dulsworthy chiar aveau de gând să se căsătorească. Dacă erau deja iubiți.

Nu fusese niciodată atât de tulburat de un dosar vag și incomplet pe cât îl tulburase cel despre Lady Kingston.

– Unde altundeva ar fi putut s-o pună? întrebă el, încercând să schimbe subiectul.

– Mă gândesc că e posibil s-o fi aruncat în trăsura lui, în drumul spre casă. În ziua aceea am ieșit la plimbare. Sau să i-o fi dat unui servitor, când s-a întors acasă.

„La naiba." Poate se dezbrăcase prea repede de uniformă.

– Nu-i stă în fire să fie neatent, șopti ea.

Langley era din ce în ce mai convins că modul în care se comporta bărbatul nu era un semn de neatenție, dar încă nu știa ce însemna de fapt.

– Atunci e cel mai probabil să fie în camera asta. Du-te să iei cina, inventează o scuză pentru absența ta. Mă duc să aprind o lumânare și să mă uit în jur...

Ușa se zgudui, ca și cum ceva căzuse pe ea. Apoi cineva șopti, sau i se păru că șopti, pe o voce ametită:

– Ce zici de locul ăsta?

Urmă un chicotit feminin, apoi niște cuvinte mai șoptite, pe un ton care ar fi putut jura că aparținea femeii pe lângă care trecuse pe scări.

– O, ești nerăbdător! Dar la etaj..., continuă ea.

Langley și-o imagină trăgându-l pe bărbat după ea, pe coridor, în căutarea unui loc ascuns pentru o aventură, teorie confirmată când ușa se zdruncină din nou, ca și cum bărbatul se ridicase de pe ea. Langley îndrăzni să respire.

Apoi încuietoarea scoase un sunet și bărbatul spuse:

– Nu mai am răbdare să găsim un pat decent.

Lady Kingston se retrase în întuneric și îl prinse de braț, șoptind frenetic.

– Ce ne facem?

Evident, puteau să se ascundă. Cuplul beat avea să fie prea ocupat ca să observe că mai era cineva în cameră. Bineînțeles, asta va însemna să se ghemuiască cu Lady Kingston în întuneric, la doar câțiva metri depărtare de ce se întâmpla între cei doi. Așteptând. Auzind... totul.

Lista lucrurilor pe care puteau să le facă un bărbat și o femeie, chiar și fără un pat decent, era lungă.

– Sărută-mă, spuse Langley, luând-o în brațe din nou.

Când ușa s-ar deschide, lumina slabă de pe coridor i-ar evidenția destul pe ei doi, prinși într-o aparentă îmbrățișare, cât să convingă cuplul să-și caute un alt loc pentru aventură. Spera să nu fie destul de vizibili încât el și Lady Kingston să poată fi identificați.

– Poftim? Aflată în brațele lui, contesa se încordă, dar nu se zbătu. Ați spus...?

– Sărută-mă.

Aproape mârâi ordinul a doua oară, neavând ocazia să-și explice planul când ușa se deschise.

Pentru prima oară, contesa nu se bâlbâi și nu puse întrebări. Făcu ce i se spusese.

Lipindu-și corpul de al lui, Amanda se ridică pe vârfuri și-și apropie buzele de... ei bine, de marginea mandibulei lui. Probabil direcția îi fusese afectată de întuneric. Apoi își plimbă buzele moi de-a lungul

bărbii care reapăruse în timpul nopții, ajungând, într-un final, la colțul gurii lui. Ăla era... Dumnezeule! Ăla era vârful limbii ei?

Langley își puse o mână pe șoldul ei, ca s-o întoarcă din calea luminii, departe de privirile intruşilor. El nu se temea că va fi recunoscut, dar trebuia să se asigure că nici ea nu va fi recunoscută. Din acel unghi, nimic din ea nu va fi vizibil, decât poate marginea rochiei, iar în semiîntuneric, culoarea nu va fi ușor de identificat.

Dumnezeule, dar rochia ei era la fel de seducătoare la atingere, cât era și atunci când o privea. Felul în care stratul acela roșu, subțire, cel care promitea să dezvăluie totul privirii nerăbdătoare a unui bărbat, aluneca și se unduia peste materialul mătăsos de dedesubt, dezvăluindu-i formele sub atingerea lui. Degetele lui se încordară aproape convulsiv pe material, pe pielea de dedesubt. Trebuia să...

Trebuia să preia controlul sărutului. Ascuțimea rece a bijuteriilor de la gâtul ei îi apăsă în palmă, când își ridică cealaltă mână pe ceafa ei, lipindu-și buzele de ale ei, dar ținându-le pe ale lui închise.

Nici asta nu ajută.

Buzele ei erau în continuare ușor despărțite, încă mătăsoase și apetisante și, cu toate că, rațional, Langley știa că sărutul era o farsă, corpul lui părea să aibă alte idei. Mormăi, o trase mai aproape, își înclină capul și-i acapară gura.

Dorința lui nu îl surprinse prea mult. Trecuse mult timp de când fusese cu o femeie, și încă mai mult de când sărutase una, de când gustase ceva atât de dulce sau se îmbătase cu acele mici scâncete feminine. Înfometat, își mișcă buzele peste ale ei, dorind să-și imprime în minte fiecare element al gurii.

Însă pasiunea ei fu o revelație. Modul în care îl revendicase, dar nu se luptase pentru dominație, nu duse la nici o ciocnire stângace a nasurilor sau la lovirea dinților. Ca și cum Amanda își făcuse deja o hartă mentală a gurii lui și se plimba pe drumuri cunoscute. Însă pe drum, păru să descopere plăceri noi, genul care o făceau să se aventureze înapoi, spre un loc pe lângă care tocmai trecuse, ca să-l exploreze mai detaliat. Nu se grăbea să ajungă în alte puncte ale călătoriei. Nu exista decât acest sărut, care avea să dureze cât voiau.

„Doar își joacă rolul, face ce i-ai cerut", îl avertiză creierul, care în prezent era cu totul separat de acțiunile sale. „E isteață, înțelege care e miza."

Dar oare el înțelegea?

Auzi un alt chicot de undeva din apropierea ușii. O voce masculină.

– Se pare că locul ăsta e deja ocupat. Haide, iubito!

Un alt zgomot de la clanță. Beznă completă din nou.

Langley o sărută cu o secundă mai mult, spunându-și că era necesar să mențină fațada, în caz că se întorcea celălalt cuplu. Însă, într-un final, își îndepărtă gura de a ei, se îndreptă și își lăsă brațele în jos. Încercă să-și controleze respirația sacadată, în timp ce se desfăta cu sunetul respirației ei.

– A fost... Langley inspiră din nou, lingându-și buzele. Îi simți gustul. Bună treabă, contesă. Nu cred c-au suspectat ceva.

– Veneau aici ca să... ca să...

Aproape o auzi înroșind.

– Da. Se întâmplă și astfel de lucruri la baluri.

– Serios?

Întrebarea păru sinceră. Oare era posibil ca o văduvă, mai ales una care săruta ca Lady Kingston, să fie atât de inocentă?

– Așa am auzit, spuse el. Ceva din atmosferă îi încurajează pe oameni să se lase pradă unei atracții care, în lumina clară a zilei, ar fi neînțeleaptă, chiar interzisă.

– Ah.

Un foșnet din întuneric dezvălui că femeia își aranjă rochia. Când Amanda vorbi din nou, Langley auzi ceva ciudat în vocea ei.

– George n-ar fi de acord.

Langley era convins de asta. Și dacă nu era mai atent decât fusese în seara asta, Dulsworthy avea să se prindă și să-l tragă la răspundere. Și, mai rău, generalul Scott îl va certa.

Langley era acolo pentru cartea de coduri. Doar atât.

– Ar trebui să vă întoarceți la petrecere, doamnă. O să caut singur cartea.

Cum Amanda nu se mișcă și nu vorbi, adăugă:

– În numele Coroanei, vă mulțumesc pentru ajutor. N-o să vă mai cerem nimic.

Cuvintele sunară absurd de formale, până și pentru urechile lui.

Contesa probabil încuviințase. Cerceii de rubin licăriră în lumina slabă care intra pe fereastră. Langley încercă să audă șoapta pașilor ei pe covor, dar următorul lucru pe care îl auzi fu zgomotul încuietorii.

Era singur.

Capitolul 6

Amanda se ghemui în pernă, hotărâtă să ignore bătaia în ușa dormitorului, ce îi răsuna în minte ca un potop de focuri de armă.

Niciodată nu mai băuse trei pahare și jumătate de vin la un singur eveniment. Ce mai rămăsese dintr-al patrulea se vărsase pentru că Amanda calculase greșit distanța până la masă.

Nu avea nici o experiență despre cum urma să se simtă în dimineața de după o asemenea distracție.

O altă bătaie la ușă, de data asta însoțită de un ușor „mamă?" Era vocea lui Jamie.

Reuși să-și ridice capul, în ciuda greutății excesive.

– Da, dragule? Intră.

Martha nu dăduse încă draperiile la o parte. Astfel, camera era plină de umbre. În lumina cu nuanțe de ocru care trecea prin bucățile de mătase galbenă, fiul ei mai mare era la fel de palid ca întotdeauna. Băiatul se opri la câțiva pași de patul ei și își dădu părul negru din ochi.

– Te simți bine, mamă? E aproape nouă.

Amanda se ridică în șezut și se șterse la gură cu dosul palmei. În mod normal, la ora asta, ar fi fost în camera de studiu, luând micul dejun cu fiii ei.

– Da, dragule. Da, bineînțeles. Doar că am ajuns acasă destul de târziu, așa că...

Se simțea de parcă ar fi vorbit cu vată în gură.

– Unchiul George pare destul de bucuros.

Amanda auzi o notă de judecată în vocea lui Jamie, iar băiatul o privi în timp ce vorbea, criticând-o. Bineînțeles, știa că mama lui stătuse până târziu la balul lordului Dulsworthy. Contesa îl credea capabil să o fi așteptat.

– E jos, explică Jamie, cu o ușoară iritare. Și ți-a adus flori.

Acele cuvinte îi învârtiră gândurile în minte, ceea ce n-o ajută să se simtă mai bine. Noaptea trecută, reușise să evite o cerere

în căsătorie. Dar, dacă George era hotărât, nu va putea să-l evite pentru totdeauna.

– Cât de... drăguț din partea lui!

– Vrea să ne ducă pe Philip și pe mine la o plimbare cu trăsura. Bănuiesc că Pip are deja hățurile în mână. Dar m-am gândit că e mai bine să-ți cer permisiunea, iar bunica... ei bine, știi tu...

– Da, știu, nu-i place să fie trezită devreme.

Amanda se uită spre fereastră, la lumina care se răsfrângea pe la marginile draperiei și la pata de cer albastru de dincolo de ele.

– Pare o zi frumoasă, după ploaia de ieri. Tu vrei să mergi la plimbare cu lordul Dulsworthy?

Jamie ridică din umeri, dar, în același timp, Amanda văzu în ochii lui luminoși semne că cel puțin o parte din reticența lui era falsă. Deși era mai tăcut și mai studios decât fratele lui, nu era indiferent când venea vorba de faetoane înalte și cai de rasă, chiar dacă erau ai lui George. Poate când era cu băieții, George le dădea voie cailor să galopeze.

– Du-te cu ei, atunci. Și spune-i lui Pip că am zis să nu urle decât după ce vă îndepărtați de Mayfair, strigă ea după el, înainte să se prăbușească din nou pe pernă.

Flori, o vizită făcută devreme... Cel puțin George nu insistase să vorbească cu ea.

„Încă."

Martha intră o clipă mai târziu, cu o tavă cu cafea și pâine prăjită.

– Milady, cum nu v-ați dus cu lordul Kingston și stăpânul Philip la etaj, ca de obicei, m-am gândit că poate preferați să mâncați ceva în cameră.

Puse tava în poala Amandei cu o grijă exagerată, așa că nimic nu se zdruncină, decât Martha. Mama contesei era oripilată de tendința menajerei de a purta conversații familiare, iar în acel moment, Amanda avea tendința să fie de acord cu mama ei.

– Abia am reușit să repar gaura din rochie, doamnă. Cred c-ați avut o noapte aparte.

Expresia Marthei era vicleană.

Dar Amanda nu putea s-o învinovățească pe față, deoarece credea că stăpâna ei stătuse până târziu și băuse prea mult. Doar era adevărat. Ce ar fi spus dacă afla că totul fusese în serviciul unui

spion? Un spion care avusese nevoie de ea, de ajutorul Amandei Bartlett. Iar acum, nu mai avea nevoie.

Amanda auzise zvonuri despre cum uitarea s-ar putea găsi pe fundul paharului. Noaptea trecută, la cină, contesa sperase că va reuși, cel puțin, să-și estompeze memoria. Acum, însă, singurele dovezi ale lipsei de cumpătare erau gura uscată și o durere de cap. Altfel, își amintea seara foarte limpede.

Când o întrebase unde fusese, George se încruntase dezaprobator, însă încercă să pară că era doar îngrijorare.

Blestematul de Lord Penhurst, când ce mai rămăsese din al patrulea ei pahar de vin aterizase în poala lui. Înțepătura din sărutul Coțofenei. Nuanța amăruie a cuvintelor lui de la despărțire. Se terminase mica ei aventură.

Cam la o oră după miezul nopții, în urma unei căutări scurte, dar detaliate, a biroului lui Dulsworthy, Langley se întorsese în Subteran cu mâinile goale.

Acolo era tăcere. Lumina slabă care ieșea pe sub ușa camerei de lucru sugera că înăuntru mai ardea o singură lumânare. Deși știa mai bine de atât, deschise ușa, dar găsi camera goală.

Orice era cu adevărat valoros, potrivit efortului de război fusese încuiat de ultima persoană care plecase. Semnele care rămăseseră, cu activitatea în acel spațiu, precum bucăți mototolite de hârtie, resturi de la tocuri, cărți deschise, lăsate cu fața-n jos, toate îl duceau cu gândul la o sală de curs dezordonată.

Cu o mișcare a brațului, curăță un spațiu, se așeză pe un scaun și-și lipi fruntea de masa zgâriată din lemn, rezistând la limită tentației de a-și lovi capul de suprafața rece și neiertătoare, până când îi venea mintea la cap sau până ce îi ieșea din creier pentru totdeauna.

Peste câteva clipe, ușa se deschise în spatele lui. Nu se sinchisi să se ridice, așa că întoarse capul, ca să vadă cine intrase.

– N-ai avut noroc? spuse colonelul Millrose, care îl studia din prag.

Langley știa că se apropia răsăritul, deoarece Millrose era îmbrăcat în hainele lui de vânzător. Deschidea tutungeria devreme, fiindcă clienții care intrau înăuntru la acea oră, după închiderea localurilor de jocuri de noroc, pe jumătate amețiți de la oboseală sau cu totul beți de la brandy-ul francez ilegal, aveau uneori povești interesante.

Singurul răspuns al lui Langley fu să se întoarcă, în poziția lui anterioară, ascunzându-și fața.

– Îmi pare rău să aud asta. Millrose se îndreptă spre masă, trase un scaun peste podea și se așeză. Dar mă bucur c-am avut ocazia să vorbesc cu tine personal. Generalul Scott a trimis un mesaj după ce ai plecat.

– A realizat, în sfârșit, că a ales omul greșit pentru treaba asta?

Langley nu era sigur cine ar fi fost omul potrivit. Dar era convins că sarcina ar trebui să ajungă la cineva care nu și-ar fi dorit un sărut cu contesa la prima ocazie, care avea autocontrolul să nu o mângâie pe fund. Cel mai probabil, Scott îi dăduse misiunea asta ca să-l facă mai umil, ca să-l învețe o lecție. Dar era imposibil ca Scott să fi ghicit că omul care se presupunea că era cel mai bun agent al lui o va dori pe Aman... pe Lady Kingston.

Millrose îi ignoră cuvintele.

– A auzit că cei care l-au răpit pe Hopkins au realizat cine are cartea de coduri. Nu știu cum a auzit, e ca și cum are o rețea secretă vastă și își spionează spionii.

Ar fi trebuit să-l tortureze pe Hopkins ca să afle informația. Dar asta nu fu prima îngrijorare care apăru în mintea lui Langley. Se îndreptă și-l fixă cu privirea pe Billy, care se afla la câțiva metri de el, cu brațele încrucișate peste spătarul scaunului pe care stătea.

– Sper că te referi la Dulsworthy.

– Mă tem că nu.

– Dumnezeule!

Se ridică înainte să realizeze că se mișcase, masa greoaie alunecând în față, odată cu mișcarea brațelor, iar scaunul căzu în urma lui.

– Atunci are nevoie de protecție. Ea și familia ei.

Neperturbat, Billy îi făcu semn să se calmeze și să se așeze la loc. Dar nu putea. Nu dacă... nu când...

– Am pus oameni să păzească conacul, în față și în spate. Așa că, atât timp cât o să stea înăuntru, o să fie în siguranță.

– Dar?

Langley pronunță cuvântul pe care celălalt bărbat nu-l verbalizase.

– Se pare că are planuri să meargă la teatru în seara asta. La Covent Garden. Are o lojă împreună cu prietenii ei, domnul și doamna Hurst.

Langley își petrecu o mână prin păr.

– Aseară a fost la bal, diseară se duce la teatru. În dosar nu zicea... N-ai sugerat chiar tu că femeia asta nu iese din casă?

La naiba, chiar și ea sugerase asta. „Habar n-ai cât de plictisitoare e viața mea", îi spusese, implorându-l cu ochii aceia de un căprui închis, când insistase să ajute la căutarea cărții.

Billy ridică din umeri când se ridică de pe scaun și își trecu piciorul peste el, ca să stea alături.

– Aparent, contesa de Kingston a terminat perioada de doliu.

Își băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase o hârtie împăturită, pe care o puse pe masă.

– Biletul tău la *Cymbeline*. Ora opt. Am auzit că Kemble e extraordinar în rolul eroului.

Langley blestemă și lovi scaunul.

– Ce mi se comandă să fac, mai exact? Să caut cartea de coduri? Sau s-o urmăresc pe contesă prin oraș?

Cu mult înainte ca orologiul de pe hol să anunțe ora șapte, Amanda era pregătită și nerăbdătoare să iasă din casa Bartlett. Își imagina că așa se simte o vulpe în timpul vânătorii, alergată și urmărită afară din bârlogul ei și din toate ascunzătorile pe care le găsea, până când ceda, pur și simplu, în fața câinilor.

Cum nu-și făcuse alte planuri pentru acea zi, mama avusese timp s-o urmărească dintr-o cameră în alta, punând întrebări despre bal pe vocea aceea ascuțită, care o făcea pe Amanda să se încordeze. Și, cu fiecare mutare, mama îi comanda sărmanului Lewis să aducă vaza cu florile de la George, într-un mod evident, ca să descopere locul ideal pentru a le etala frumusețea.

Erau minunate, un aranjament de trandafiri roșii, care reflectau rochia pe care o purtase la bal. Amanda se întrebă dacă fuseseră aleși cu acel scop și dacă da, de către cine, deoarece erau slabe șanse ca George să fi făcut legătura. Parfumul lor greoi nu îi alină deloc durerea de cap.

Vizita lordului Dulsworthy de după-amiază fusese minunat de scurtă, cât s-o întrebe de sănătate și să-i readucă fiii obosiți și încălziți. Dar cererea lui de la plecare, pentru o întâlnire privată cu ea de dimineață, „ca să vorbească despre viitorul lui Kingston", îi făcu palmele să transpire și gura să se usuce, cum fuseseră când

se trezise. Cum ar fi fost dacă ar fi îngenuncheat chiar acolo, ca s-o ceară de soție?

Cele mai rele însă erau amintirile care îi dădeau târcoale, nedescurajate de câte un junghi ocazional de durere.

Odată, în primul ei sezon, Amanda îi dăduse voie unui crai cunoscut să o ducă pe o terasă izolată și se prefăcuse că-i credea promisiunile șoptite, sperând că acesta o va învăța ce bârfeau cucoanele și cei care erau excluși din cercul lor nu aveau să afle niciodată. Mama îi descoperise dispariția înainte să se întâmple ceva și înainte să fie împărtășite informații reale. În toți anii mariajului Amandei, cât stătuse în îmbrățișarea blândă, dar lipsită de pasiune a lui Kingston, refuzase să-și dea voie să-și amintească de posibilitatea că poate exista ceva mai mult. Până aseară...

„Sărută-mă", îi ordonase maiorul Stanhope, și nu-i luase decât jumătate de clipă ca să înțeleagă de ce: o asemenea poziție le-ar scuza prezența într-o cameră întunecată și va convinge celălalt cuplu să-i lase în pace.

Ca urmare, Amanda nu credea că va mai cunoaște pacea din nou. Pentru că îl sărutase cu o înfometare pe care și-o reprimase, o îngropase adânc, atât de adânc, că aproape uitase de existența ei. Dar și-o amintea acum. Încă tremura în zone ale corpului pe care încerca, în general, să le ignore.

– Amanda, draga mea, te simți bine?

Rebecca Hurst se aplecă spre ea în trăsură, iar îngrijorarea i se citea pe trăsăturile delicate.

– Ești destul de roșie. Charles, deschide o fereastră. Are nevoie de aer proaspăt.

– Sunt destul de bine, mulțumesc, insistă Amanda, însă nu destul de repede cât să-l oprească pe domnul Hurst.

Geamul alunecă în jos și o briză caldă năvăli în trăsură, cu o aromă puternică de cal.

– Unde mi-am lăsat evantaiul?

Rebecca pipăi scaunul, în jur, până când Amanda întinse o mână.

– Serios, sunt bine. Se pare că îmi tot amintesc jena de aseară, atâta tot.

– Adică vinul vărsat?

Amandei îi veni să râdă, când se gândi la ce i se întâmplase.

– Ce altceva? Domnule Hurst, povestește-mi, te rog, despre piesă.

Trebuia să schimbe subiectul și să le dea tuturor din trăsură ceva la care să se gândească.

Domnul Hurst începu să descrie povestea, care implica o regină rea, un rege păcălit, fiica acestuia, căreia i se nega dreptul de a se căsători cu iubirea ei adevărată, și doi fii, răpiți când erau mici și readuși, într-un final, la locurile lor de drept, în succesiunea la tron. Amanda încercă să fie atentă și să nu-și lase mintea să se plimbe peste diversele răsturnări de situație din propria ei viață. În ciuda faptului că avusese o copilărie protejată, fata de 19 ani care odată se bucurase de o astfel de ieșire nu fusese deloc pregătită pentru viața și moartea care urmaseră. Dar ce-i lipsise în înțelepciune câștigase în putere. Puterea necesară ca să fie contesă, ca să-și îngroape soțul, ca să-și protejeze băieții. Dacă nu avea inteligența să spioneze în numele Coroanei, avea măcar istețimea necesară ca să-i dejoace planurile lordului Dulsworthy.

– Mă bucur că ai venit, în sfârșit, cu noi, Amanda, spuse Rebecca, în timp ce trăsura se opri aproape de Covent Garden. Începusem să cred că ai decis să-l jelești pe lordul Kingston pentru totdeauna, spuse femeia, mai încet.

Avu grația să nu pară sceptică, deși avea toate motivele să fie. Cu toate că de-a lungul anilor, Amanda dezvoltase o afecțiune pentru bărbatul cu care se căsătorise, nu se prefăcuse niciodată că relația fusese una bazată pe iubire. Nimeni nu s-ar fi așteptat la asta de la ea, cu atât mai puțin soțul ei.

– Mama a fost foarte protectoare în ceea ce mă privește, spuse contesa, după o clipă.

Prietena ei încuviință, cu o expresie atotcunoscătoare în ochi.

– Dacă-mi amintesc bine, doamna West a fost mereu așa.

Amanda doar zâmbi. Mama încă voia s-o protejeze, să-i ofere doar ce era mai bun, ceea ce însemna cea mai sigură și mai plictisitoare viață posibilă. Dacă afla de implicarea Amandei în afacerea cu cartea de coduri, misiunea secretă și spionul cel chipeș, probabil ar fi avut palpitații.

Din fericire, toate lucrurile alea se terminaseră. Inima mamei era în siguranță.

Amanda dădu ușor din cap și se uită în jur, la diversitatea de oameni, rochii, bijuterii și diademe. O seară la teatru oferea moduri multiple de a-ți distrage atenția, și nu avea să strice toate plăcerile

care veneau la pachet cu asta, și nici buna dispoziție a prietenilor ei, stând îmbufnată.

Familia Hurst avea niște locuri excelente, o lojă destul de aproape de scenă, cât Amanda putea să se cufunde în piesă, dar nu atât de aproape, cât să-i fie distrasă atenția de stratul gros de machiaj purtat de actori sau de saliva care le zbura de pe buze. Așa cum se zvonise, domnul Kemble era extraordinar ca Posthumus, potențialul iubit al prințesei.

Amanda era atât de pierdută în povestea care se desfășura în fața ei, încât Rebecca trebui s-o bată de două ori pe genunchi, cu evantaiul, ca să-i distragă atenția de la scenă.

– Draga mea, îl recunoști pe domnul de acolo?

Își înclină capul spre o lojă aflată în cealaltă parte a teatrului, unde stătea singur un bărbat brunet.

– S-a uitat la tine toată seara.

Nedorind să-i întoarcă favoarea, Amanda aruncă o privire rapidă în direcția acestuia, prea rapidă ca să fie sigură de ceva.

– Bineînțeles că acum și-a îndreptat atenția spre scenă. Probabil știe că l-am surprins trăgând cu ochiul.

O nuanță de iritare amuzată se simți în șoapta Rebeccăi. Amanda se uită din nou. Se uită, dar nu se holbă. De fiecare dată când își lăsa privirea să alunece în cealaltă parte a teatrului, o altă parte din el devenea mai clară. Era un bărbat îmbrăcat destul de scandalos, genul de persoană care voia să atragă atenția la haine. O haină din mătase roz, o vestă cu broderii florale și un guler atât de înalt și de rigid, că probabil îi era greu să întoarcă capul. Și cu o mână pe un lornion.

Cu fiecare privire, simțea o greutate și mai mare în piept, până când rămase fără aer. Păr șaten, mai închis la culoare decât și-l imaginase inițial. Un profil sculptat.

Își imagina lucruri. Nu avea cum să fie...

Tocmai atunci, bărbatul se întoarse spre ea și își ridică lornionul la ochi cu o mișcare atât de elegantă, că ar fi putut fi un duce. Nu o salută, nu făcu nici o mișcare din care să reiasă că fusese observat.

„Coțofana."

Buzele ei îi rostiră numele, însă nu scoaseră aproape nici un sunet.

– Poftim? întrebă Rebecca, aplecându-se spre ea, într-un mod care bloca privelișteа pentru Amanda.

– Oricine ar fi, pare genul plin de el, asta pot să-ți spun sigur.

Cu o mișcare exagerată, Amanda se îndreptă pe scaun și nu mai privi în altă parte, decât la scenă.

Dar, sub acea fațadă de indiferență, inima îi bătea cu putere în piept și căldura amenința să i se ridice în obraji.

„Nu o să mai avem nevoie de nimic de la dumneavoastră."

Atunci ce căuta acolo?

Amanda stătu dreaptă pentru restul piesei, obligându-se să nu arunce nici o privire în direcția lui. Stătu atât de dreaptă, că domnul Hurst trebui s-o ajute să se ridice când piesa se termină.

– Ți-a plăcut? întrebă el.

– A fost minunată, răspunse ea, deși nu mai știa la ce se uitase.

Din fericire, răspunsul ei fu îndeajuns cât să-l încurajeze pe domnul Hurst să înceapă propria analiză, comparând această versiune cu cele pe care le văzuse în trecut, plângându-se de practica modernă de schimbare a finalurilor la anumite piese. Cel mai mult, jelea pierderile inestimabile, când geniul lui Shakespeare era prezentat în fața unui public indolent, indiferent, ca mărgăritarele înaintea porcilor. „Prea bogați și prea iubitori de confort", se plânse el, în timp ce se îndreptau spre trăsură. Cei din jur îi aruncau priviri care variau de la amuzament tolerant la furie.

– Nu mai e ca în trecut, când oamenii de rând se îmbrânceau pentru o poziție în zona pentru public și actorii trebuiau să-i fascineze cu fiecare cuvânt, dacă voiau să fie auziți peste mulțime.

Mulțime. Amanda nu avea să se uite după maiorul Stanhope, nu va încerca să-l distingă în mulțimea de amatori de teatru, care fuseseră eliberați în noaptea caldă. Bărbatul avea și el tot dreptul la distracție, și era sigură că Rebecca exagerase când îi spusese c-o observase.

– Chiar și așa, plăcut final al sezonului, spuse domnul Hurst, în timp ce-și ajută mai întâi soția, și apoi pe Amanda, să urce în trăsură.

– Așa e, încuviință Amanda, auzindu-l doar pe jumătate.

– Da, în scurt timp, orașul o să fie gol.

Lumina de la felinar căzu peste fața Rebeccăi, făcându-i expresia imposibil de citit.

– O să pleci la țară în curând?

De la moartea lui James, nu părăsise casa Bartlett, fiind incapabilă, sau poate prea capabilă, să se imagineze plimbându-se pe coridoarele nesfârșite de la Foxhaven.

Dar, așa cum îi amintea mama ei din când în când, Philip avea nevoie de un spațiu mai mare pentru energia lui, unde să alerge și să se cațăre și să călărească, iar aerul curat avea să-i prindă bine lui Jamie. În plus, acesta trebuia să cunoască și casa strămoșească a conților de Kingston. Doar Foxhaven era a lui.

Iar după noaptea trecută, o schimbare de peisaj îi va distrage atenția de la toată povestea cu cartea și Langley Stanhope.

Cel mai important însă era că nu credea că George va merge cu ei la țară, decât dacă era invitat. Și nu avea de gând să-l invite.

Dar oare o astfel de călătorie nu va fi și ca o ultimă celebrare? Era posibil să fie ultimele lor săptămâni ca o familie, înainte ca Jamie, și apoi Philip, să plece la școală, la insistența tutorelui lor, iar ea... Ea ce? Va ceda la insistențele mamei ei și ale lui George? Va deveni, reticentă, Lady Dulsworthy?

Bineînțeles, asta nu însemna că nu-și va mai vedea fiii niciodată. Vor fi vacanțele de la școală, deși își putea imagina deja scrisoarea scrisă de Philip, cu greșeli, deoarece o scrisese în grabă, în care o ruga să-l lase să petreacă acele câteva săptămâni prețioase acasă la un prieten. Și-l imagina pe Jamie, mai mare, mai slab, mai palid, închizându-se și mai mult în el însuși, refuzând să vorbească despre cum se descurca la școală, pentru că nu voia s-o îngrijoreze.

Și, peste toate acestea, se ivea George, ca tatăl lor vitreg, răspunzând afirmativ la scrisoarea lui Philip, fără să-i spună și ei, sau bătându-l pe Jamie pe umăr și îndemnându-l să-și scoată nasul din cărți. Apoi, mai târziu, aceeași mână cărnoasă se odihnea pe umărul ei, și...

Tremurul care o străbătu îi făcu dinții să clănțăne.

– Lady Kingston?

Vocea îngrijorată a domnului Hurst o aduse înapoi în prezent, la interiorul întunecat al trăsurii, pe străzile liniștite din Mayfair, la expresiile uimite de pe fețele prietenilor ei.

– S-a făcut rece, nu vi se pare? întrebă ea, trecându-și mâna peste braț.

Pelerina îi alunecase de pe umăr, dezvăluind fâșia îngustă din partea de jos a mânecii și partea de sus a mănușii, unde i se făcuse pielea de găină, cu toate că afară era în continuare cald. Apăsător de cald chiar.

– Nu, nu am planuri să merg la țară vara asta. Băieții și cu mine suntem fericiți în casa Bartlett.

Aceasta apăru la orizont în clipa în care pronunță cuvintele. Fațada gri, din piatră, care era familiară și impasibilă, semăna puțin cu o închisoare.

– Atunci trebuie să veniți să stați cu noi în Richmond, spuse domnul Hurst.

– Da, încuviință Rebecca. O să ieșim la picnicuri lângă râu.

Când trăsura se opri, femeia o luă pe Amanda de mână.

– Ți-ar prinde bine să ieși din oraș câteva zile.

– Ai dreptate. Având în vedere vremea minunată de care am avut parte, luna iulie sigur o să fie dogoritoare. Mulțumesc. Mulțumesc pentru seara asta și pentru... „Pentru că n-ai renunțat", își dori să spună, dar, în schimb, zise: Pentru tot.

Vocea ei era atât de sinceră, că îngrijorarea din privirea Rebeccăi se intensifică.

Din fericire, peste o clipă, un servitor deschise ușa și așeză treptele, iar Amanda putu să se dea jos fără să aștepte ajutor din partea domnului Hurst.

– Sper c-ați avut o seară minunată, milady, spuse Matthews, în timp ce o conducea spre casă.

– Nu dumneata ar fi trebuit să mă aștepți.

Deși cele câteva lumânări care mai rămâseseră aprinse nu se putea spune că iluminau holul de la intrare, Amanda văzu cercurile negre de sub ochii majordomului și liniile de oboseală de pe fața lui.

– Sunteți prea bună, doamnă, zise el, făcând o altă plecăciune. Doamna West a insistat.

Amanda inspiră, încercând să controleze cuvintele care i se ridicau spre buze. Însă câteva evadară, fiind foarte similare cu cele pe care i le spusese și Rebeccăi Hurst.

– Mama mea poate să fie prea protectoare, domnule Matthews.

Sărmanul majordom nu spuse nimic. Doar întinse o mână, ca să ajute cu hainele.

Amanda își dădu jos pelerina, dar apoi nu se îndreptă spre scări.

– Domnule Matthews, spune-i Marthei, te rog, că poate să se retragă. Și dumneata să faci la fel. O să stau puțin în grădină. Noaptea e prea plăcută ca s-o irosesc.

Ceva licări în ochii majordomului. Poate surprindere. Dar nu dezaprobare.

– Sigur că da, milady, spuse el, apoi împături pelerina și se îndreptă spre partea din spate a casei, spre zona servitorilor, iar Amanda, spre libertatea limitată oferită de grădina casei Bartlett.

De la ferestrele camerei de zi, studie tufișurile și vița-de-vie și pomii fructiferi care fuseseră plantați cu grijă, ca să ascundă zidurile înalte ale grădinii și poarta. Tot putea să vadă prin ele, până la piatra de neclintit și metalul rece. Cum reușise să se convingă că ieșitul în grădină era o scăpare?

Dar era singura scăpare pe care o avea. Întinse ambele brațe, deschise ușile franceze și ieși afară, lăsând trena fustei să alunece peste cele trei trepte late care duceau spre aleea din piatră, șerpuind ușor între paturi de flori într-o parte și alta. În timp ce mergea, își plimbă degetele printre florile adormite și le agită mirosul. Parfumul trandafirilor nu semăna cu cel al florilor de seră trimise de George, dar era îndeajuns cât s-o facă să se gândească la el, la balul dezastruos de noaptea trecută, și la...

Ce era zgomotul ăla? Casa din spatele ei și zidurile dintr-o parte și alta înăbușeau zgomotele marelui oraș. Mai mult ca sigur că toată lumea din apropierea ei dormea. Băieții erau în paturile lor, albinele în stup, păsările în cu...

Ridică privirea și inima începu să-i bată cu putere, urmărind umbrele de dincolo de poartă.

Nu era singură.

Capitolul 7

La ce se gândea Amanda în timp ce stătea afară și se uita prin grădină? Orice ar fi fost, Langley se așteptase ca ea să se întoarcă și să dispară din nou în casă. Aerul nopții era umed, totul era învăluit în întuneric, și era târziu. Femeia ar fi trebuit să fie în pat.

Însă când aceasta deschise ușile, cu o ieșire, sau intrare, dramatică, el nu știu ce să simtă.

Pe de o parte, acest entuziasm subit pentru ieșirile în lume avea să provoace multe probleme. Amanda va fi mai greu de păzit, de protejat. Dacă cei care îl capturaseră pe Hopkins reușeau s-o prindă și pe Lady Kingston, nu vor ezita să facă orice era necesar ca să scoată informații de la ea. Nu vor fi impresionați de protestele ei, cum că nu știa nimic despre conținutul cărții de coduri sau locația acesteia. Nu vor fi galanți, cu toate că Amanda era contesă.

Pe de altă parte, își petrecuse toată seara privind-o de la depărtare, încercând s-o vadă mai bine.

Acum, putea s-o vadă.

Nu cu o claritate perfectă, nu. Dar destul de bine.

Amanda își dăduse jos pelerina și, în bezna profundă a grădinii, părțile argintii ale rochiei ei străluceau ca razele lunii, mai palide de pe gâtul și brațele ei. Femeia se mișca cu pași grațioși și ușori printre paturile cu flori. Peste părul ei șaten se aflau niște pene crem, fixate cu o coroniță cu diamante, care străluceau în lumina slabă.

Langley își băgă o mână în haină, căutând mânerul cu bijuterii al lornionului cu care se jucase toată seara. Billy fusese cel care sugerase deghizarea, cea de crai ale cărui haine și maniere vor atrage atenția, făcând ca el să fie trecut cu vederea.

Inițial, Langley protestase, până când Fanny spusese, cu un umor rece:

– Credeam că coțofenelor le plac chestiile strălucitoare.

Nevoia de a-și închide gura, pentru a nu scăpa o serie de epitete, îl împiedică să-l refuze pe Billy.

Dar, așa cum se dovedi, lornionul fusese bun la mai mult decât distragerea atenției curioșilor de la identitatea lui. Cum încă-i lipseau ochelarii, substitutul lor îi fusese de folos să stea cu ochii pe... diverse.

Își scoase lornionul din vestă, care era atât de strâmtă, că jură că auzi un mic zgomot odată cu mișcarea. Îl ridică încet la ochi, ca s-o vadă mai bine pe Lady Kingston, apoi se opri.

Ce naiba făcea?

Da, sigur, stătea de pază. Înlocuise un alt soldat, preluând privilegiul de a bântui noaptea pe această alee mirositoare, purtând haine chiar mai puțin confortabile decât cele de servitor, ca să se asigure că Lady Kingston și familia ei nu pățeau nimic.

Dar ce voia să vadă, mai exact?

Lornionul îi căzu din degetele rămase dintr-odată fără putere. Căzu și tot căzu, până când ajunse la capătul panglicii de mătase, prinsă de un nasture al vestei, după care se legănă.

Amanda înghiți în sec, în timp ce păși, și privi în întuneric, dincolo de poartă.

„Nu e destul de nesăbuită cât să verifice un zgomot de pe o alee, după miezul nopții."

Contesa făcu un pas mai aproape. Doi pași.

„N-o să știe niciodată că ești tu, dacă nu te miști."

– Coțofano?

Bărbatul apăru în golul dintre tufișuri, unde se afla poarta îngustă.

– Lady Kingston.

Fața ei, care fusese apăsată de îngrijorare, se relaxă într-un zâmbet.

– Speram că ești tu.

„Serios?"

– Mă gândesc că e mai bine să fie un spion decât un hoț, zise ea.

Langley nu avea de ce să piardă timp corectându-i presupunerile despre spioni. Mai ales despre el. Ar fi trebuit să îi spună chiar acum de pericolele care o pândeau, ceea ce clar i-ar fi șters expresia satisfăcută de pe față. Ba chiar deschise gura, ca să formeze cuvintele.

Doar că, bineînțeles, ea vorbi prima.

– Ai găsit c...?

Amanda își mușcă buza, oprindu-se din a spune mai multe, și, pentru o clipă, nu-și dădu seama de ce. Apoi își aminti c-o rugase să nu pomenească de carte.

– Ai găsit aseară ce căutai?

„Găsise oare?"

Langley o privi din cap până-n picioare. De la distanța asta, când între ei se aflau doar gardul de fier și ramurile tufișului, o vedea destul de clar, fără alte ajutoare. Felul în care mătasea argintie a rochiei îi evidenția silueta înaltă și suplă, deși nu era la fel ca rochia roșie de seara trecută, o făcea să arate ca o statuie de marmură, care invita aprecierea cunoscătorilor.

Mai mult ca sigur că un bărbat putea să admire înfățișarea unei femei, fără urmă de pasiune, nu-i așa?

Amintirea persistentă a felului în care se simțise când o ținuse în brațe era cu totul altceva. Nu fusese deloc ca marmura rece și neclintită.

– Nu, răspunse el aspru. N-am găsit. Am căutat cât de bine am putut în camera aia, fără să atrag atenția asupra mea. Când am terminat, cina era pe sfârșite și, cum îmi dădusem jos uniforma de servitor, nu am îndrăznit să mă aventurez și mai mult în casă.

– Îmi pare rău. Cred c-a fost foarte frustrant.

Bărbatul închise ochii puțin, în fața frumuseții ei din prezent, în fața amintirii de noaptea trecută.

– Da, a fost.

– Dac-aș fi știut, ți-aș fi trimis un bilet în dimineața asta, ca să-ți spun c-o să fie plecat toată ziua. Mi-a luat băieții într-o excursie până la țară. Doar că nu mi-a cerut permisiunea. Nu c-ar avea de ce s-o facă, bineînțeles, din moment ce e tutorele lor. Voiam doar să spun că n-am știut dinainte de ieșire, altfel ți-aș fi spus că locuința va fi goală.

Îi luase pe băieții ei fără să-i ceară voia? Langley îl plăcea pe Dulsworthy din ce în ce mai puțin, cu fiecare conversație pe care o avea despre bărbat.

– Mă rog, m-am tot întrebat dacă ai avut succes. Drăguț din partea ta că mi-ai spus rezultatul misiunii de aseară.

Înainte să spună ultimul cuvânt, Amanda se uită în jur și își coborî vocea undeva mai jos decât o șoaptă, din moment ce deja vorbise încet, deși nu era nimeni în jur să-i audă.

Langley n-o corectă în privința motivului adevărat pentru care era acolo.

– Te-aș invita înăuntru, dar încuietoarea...

Amanda își țuguie buzele, într-un fel de încruntătură amuzată, și păși mai aproape, înfășurându-și mâinile în jurul uneia din barele de fier. Aproape atingându-l, dar nu tocmai.

– Nu cred c-a mai întors cineva cheia aia în toți anii de când s-a plantat ceva în grădina asta. Nu era decât rugină, iar dimineața următoare, după ce tu ai... și noi... mă rog, una din menajere a ieșit la...

Cu cealaltă mână, făcu cercuri în aer, ca și cum încerca să invoce restul explicației din aer.

După mirosul de pe alee, Langley putea să bănuiască faptul că menajera golise gunoiul. Putea și să bănuiască faptul că nefericita servitoare n-ar fi fost încântată să găsească poarta închisă în mod neașteptat, împiedicând-o să-și termine sarcina.

– A găsit jumătate de cheie pe jos, iar restul se pare că era încă în încuietoare. S-a... dezintegrat. Domnul Matthews a chemat un fierar, ca s-o repare, dar o să vină abia marțea viitoare.

– Mai bine.

Vorbea serios. Nu doar pentru că nu era treaba lui să cotrobăie prin grădina lui Lady Kingston, dar și pentru că, în felul acesta, nimeni altcineva nu mai putea să intre înăuntru.

Dar tonul vocii lui, afectat de oboseală, o luă prin surprindere și o făcu să dea în spate. La propriu. Contesa își îndreptă umerii, dădu drumul metalului rece și se îndepărtă de poartă. Când vorbi din nou, până și vocea ei era mai îndepărtată. Genul de ton pe care îl foloseai când vorbeai cu un străin. Ceea ce și era.

– Ți-a plăcut piesa din seara asta?

În ciuda reținerii ei subite, întrebarea era în continuare politicoasă. Se pare că la unele obiceiuri nu putea să renunțe.

– Nu neapărat, răspunse, căci nu distracția fusese scopul lui. *Cymbeline* nu poate să se hotărască dacă e tragedie sau comedie.

Amanda păru să se gândească pentru o clipă la descrierea lui.

– Mă gândesc că are sens faptul că preferi soluțiile previzibile când vine vorba de distracții. Cred că sunt destul de rare în domeniul tău.

Langley aproape râse la o explicație atât de ridicol de simplă. Și poate chiar ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost nuanța de adevăr din ce spusese.

– Trebuie să recunosc, și mie-mi plac finalurile fericite, spuse ea.

Bineînțeles că-i plăceau. Langley dădu din cap pentru el însuși, la ideea că avea ceva în comun cu contesa. În afară de ce era evident, și anume partea fizică, n-ar fi trebuit să existe nimic la ea care să-l atragă. Era vorbăreață, veselă, dulce. Tot ce el nu era. Nu avea nici o legătură cu el sau lumea lui.

Sau cel puțin nu avusese, până când Hopkins nu fusese forțat să dea cartea cu coduri unei trecătoare care nu bănuia nimic, iar Langley se implicase în toată situația.

Nu avusese, până când nu o sărutase.

– Dar trebuie să fie greu să te bucuri de orice piesă fără ochelari. Îmi pare rău...

Bărbatul ridică o mână, ca să oprească o altă scuză.

– Mă descurc deseori fără ei.

– Serios? Amanda își înclină capul într-o parte, studiindu-l. Mă gândesc că nu se potrivesc cu anumite... deghizări.

Pronunță cuvântul cu aceeași inflexiune pe care o dăduse mai devreme cuvântului „misiune"

Langley îi răspunse încuviințând. Nu plănuise s-o invite să-l analizeze și nu avea să se bucure de privirea ei, care se plimba peste trăsăturile lui, ca o atingere delicată, curioasă.

– Îmi cer scuze că te-am deranjat, Lady Kingston. O să mă retrag și o să te las să te bucuri de plăcerile din grădina dumitale.

Femeia se uită peste umăr, fermecându-l, pentru moment, cu privirea ei caldă și întunecată.

– Nu, o să mă retrag. Nu vin aici decât ca să-mi limpezesc mintea. Deși nu știu dacă mă ajută, adăugă ea, cu un râs autocritic, întorcându-se din nou spre el, fără să-i întâlnească privirea. Sunt obosită. Nu sunt obișnuită să stau trează atât de târziu. Au trecut mulți ani de când am ieșit două seri la rând. Mulți ani au fost acaparați de boala soțului meu, de perioada de doliu și de copiii mei...

– O viață liniștită nu e mereu ceva ce trebuie regretat, spuse el, evitând în mod special cuvântul pe care Amanda îl folosise noaptea trecută.

„Plictisitor" nu era același lucru cu „liniștit", nu-i așa? De parcă avea experiență cu oricare dintre ele.

– În plus, sunt sigur că, atunci când ai de crescut doi băieți, o viață liniștită e rareori o opțiune, continuă el.

Un mic râset, crispat și sceptic, se ridică din pieptul Amandei.

– Ai fi surprins, zise ea, apoi își ținu respirația, ca și cum o durere subită o înjunghiase. Iar în scurt timp, o să fie și mai liniște...

Aceste cuvinte le spuse aproape în întregime pentru ea însăși.

Într-un final, Amanda își ridică privirea și, cu un efort evident, reuși să etaleze un zâmbet plin de tristețe.

– Tocmai mi-am amintit că lordul Dulsworthy o să iasă din nou din casă mâine dimineață. O să vină în vizită aici la ora zece, ca să discutăm despre intenția lui de a-l trimite pe Jamie, lordul Kingston, la școală.

– Intenția lui? repetă Langley, fără să vrea.

– Educația unui tânăr nobil nu este ceva care să fie lăsat în mâinile unei femei, maior Stanhope, spuse ea.

Langley își dădu seama, după modul în care contesa pronunțase cuvintele, că acestea nu-i aparțineau. Cine-i spusese așa ceva? Soțul ei defunct? Dulsworthy?

Situația nu era ceva cu care să-și bată capul. Trebuia să se gândească bine la informația că Dulsworthy avea să fie plecat de acasă. Trebuia să se gândească la misiunea lui.

Și o făcea. Doar că nu într-un mod în care cineva, inclusiv generalul Scott, ar fi putut anticipa că o va face când îi dăduse misiunea.

Pe de altă parte, Langley avea două misiuni. Și nu câștigase titlul de cel mai bun agent al lui Scott făcând doar ce se aștepta lumea.

– Mulțumesc, doamnă. O să fac tot ce pot ca să profit de ocazie.

Făcu o plecăciune, ca și cum s-ar fi pregătit să plece, deși, cum tocmai îl înlocuise pe celălalt gardian, nu avea să se ducă nicăieri.

Așa cum sperase, Amanda repetă și ea gestul, făcând o plecăciune. Apoi, puse din nou o mână pe bara de fier, așa cum Langley nici nu îndrăznise să spere. Ca și cum se întindea după mâna lui. Ca și cum se întindea după el.

Langley avea o postură încordată. Nu se simțise niciodată mai mult ca un soldat decât în clipa nesfârșită când mâna ei alunecă pe lângă corp.

– Noapte bună, maior Stanhope!

Oare își imaginase Langley, sau oboseala din vocea ei era presărată acum cu dezamăgire?

– Noapte bună, Lady Kingston!

Bărbatul se ascunse din nou în umbra tufișului și, de acolo, o privi întorcându-se în casa întunecată.

Amanda se trezi la ora obișnuită în dimineața următoare și nu scânci când auzi vocea ascuțită a Marthei sau lumina care se strecura prin perdele, cu toate că somnul ei fusese plin cu vise întunecate.

Descoperise că visele aveau rareori importanță dimineața. Îi alunecau printre degete ca apa. Și, cum multe dintre visele ei de noaptea trecută – sau poate că fusese un singur coșmar continuu – se terminaseră cu sosirea lui George, care o anunța că nu era potrivită să se ocupe de Jamie și de Philip, nu-și dorea să pună cap la cap fragmentele neclare în ceva asemănător unei amintiri.

În schimb, Amanda se ridică din pat, se îmbrăcă și se duse în camera de studiu, ca să ia micul dejun cu fiii ei, ca de obicei.

Camera de la etaj nu era foarte mare, dar era foarte luminată, datorită ferestrelor înalte care se aflau pe toate cele trei părți. Mobila pe care o păstrase era în mod deliberat simplă: rafturi, scaune de lemn și o masă aproape prea mare pentru spațiu. Deja părțile de jos ale scaunelor purtau semnele picioarelor neobosite, iar masa purta cicatricile bricegelor și cernelii vărsate. Acele semne ale elevilor îi aduseră un zâmbet dulce pe buze.

De o parte și de alta a scării, pe peretele fără ferestre, se aflau două uși. Amanda bătu ușor la cea din dreapta ei.

– Jamie? Philip? Sunteți pregătiți să vă începeți ziua?

Altcândva, băieții s-ar fi trezit înaintea ei, masa ar fi fost acoperită cu soldați de jucărie împrăștiați, unii luptându-se, în timp ce așteptau cu nerăbdare micul dejun și pe ea. Dar acum creșteau și erau mai puțin nerăbdători să se bucure de compania mamei lor. Jamie, mai ales, ar fi preferat să nu se trezească la prima oră și amândoi îi spuseseră că nu trebuia să deschidă ușa înainte să fie amândoi îmbrăcați.

Așa că Amanda se așeză la masă, trasă cu degetul litera P care fusese scrijelită pe ea, și așteptă în liniște.

Era prea liniște.

Peste o clipă, se ridică din nou în picioare, îndreptând niște cărți de pe un raft, după care traversă camera spre a doua ușă, care dădea spre o cameră aproape prea îngustă pentru patul și chiuveta dinăuntru. O doică stătuse acolo când băieții erau mici, și, în circumstanțe mai normale, acolo ar fi stat o guvernantă. Amanda o folosea pe post de depozit.

Când ieși, cu două hârți rulate și o cutie cu forme geometrice, Lewis tocmai intra în cameră cu tava cu micul dejun.

– Bună dimineața, milady. Nu v-am văzut.

Puse tava pe masă, execută o plecăciune scurtă, iar apoi se grăbi ca să-i ia greutatea din mâini.

– Bună dimineața, Lewis, spuse ea, în timp ce-și dădu la o parte o șuviță rebelă, apoi se șterse de praf pe mâini.

– Nu trebuie decât să-mi spuneți, milady, și o să aranjez camera aia.

– Nu merită efortul, răspunse ea, luând loc, în timp ce Lewis îi turna cafea. Dacă ar fi curată și organizată, e posibil să nu mai găsesc nimic, niciodată.

Lewis îndrăzni să zâmbească.

– Sigur, milady. Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc.

Bărbatul făcu o plecăciune, dar, cu toate acestea, se opri înainte să coboare, ca să bată mai tare la ușa băieților.

– Micul dejun, Lord Kingston, stăpâne Philip. Mama dumneavoastră vă așteaptă.

Amanda încă avu timp să-și pună unt pe pâinea prăjită și să o mănânce, să taie ouăle și să înceapă a doua ceașcă de cafea, înainte ca cele două fețe somnoroase să i se alăture la masă. Philip fu primul, declarând că era înfometat, ca întotdeauna, și apoi veni Jamie, căscând în timp ce-și dădu părul din ochi.

– Bună dimineața, spuse ea, fără să-și forțeze voioșia.

Chiar era fericită să-și vadă băieții, cu toate că spaima conversației care urma cu George atârna deasupra ei ca un nor.

– Suntem în pericol să rămânem în urmă cu lecțiile, băieți. Mă tem că azi o să stați cu nasul în cărți.

Se opri, ca să ia o gură de cafea și să se pregătească, nu ca să facă față mormăielilor lor, ci ca să spună ce voia să spună.

– Dar, mai întâi, am o întrebare.

Jamie și Philip se întoarseră spre ea. Ochii lui Jamie erau negri, ca ai ei, iar ai lui Philip erau ca ai tatălui lor. Ambele priviri erau luminate de curiozitate, în ciuda aerului general de somnolență. Erau niște băieți buni și se transformau în bărbați buni. Amanda nu putea să se aștepte să fie lângă ei mereu. Poate chiar vor dori să plece la școală. Oricum, meritau să aibă un cuvânt de spus asupra viitorului lor, în ce privește planurile pe care lordul Dulsworthy le avea pentru ei.

– Mai târziu, unchiul vostru George o să vină în vizită, ca să discute ceva important cu mine.

Îi vizita destul de des, încât vizita să nu fie ceva ieșit din comun. Philip, cu toate că în mod normal era optimist, se întoarse la micul dejun, în timp ce aștepta să audă restul. Era evident că decisese că erau slabe șanse ca oferta să fie o altă plimbare cu un faeton. Jamie, însă o fixă cu privirea. Doar puțin, dar îndeajuns cât s-o facă pe Amanda să bănuiască că băiatul suspecta ceva.

Privirea aceea fu îndeajuns ca să-i înmoaie determinarea.

– Așa că mă întrebam dacă ați prefera să începeți dimineața cu desen, arătă ea, spre cutia cu forme. Sau să lăsăm lecția asta până după vizită, și să începem cu geografia?

Puse mâna pe hărțile rulate, sperând să-și acopere tremurul.

– Geografie, spuse Philip, cu gura plină de terci.

În general îi lipsea răbdarea pentru desenat.

– Cum crezi tu că e mai bine, mamă, spuse Jamie, privirea lui fermă și plină de încredere oferind și mai mult sens cuvintelor.

Cel puțin asta alesese Amanda să creadă.

– Foarte bine, geografie să fie, spuse ea, ridicându-se să pună cutia într-o parte și să elibereze camera, ca să desfășoare una din hărți. Terminați micul dejun și o să începem.

Peste nici două ore, Amanda îi lăsă pe băieți cu un proiect, să schițeze fluviile importante din Europa și Asia, și coborî, ca să se împrospăteze înainte de întâlnire. Voia să pară relaxată și stăpână pe sine, nu afectată și puțin rigidă. Și nu voia nici să întârzie.

Deja stabilise ca lordul Dulsworthy să fie condus în bibliotecă, nu în salon. Avea să-l întâmpine de pe scaunul din spatele biroului soțului ei defunct, ca să-i reamintească de autoritatea pe care o avea în continuare, ca mamă a băieților și contesă de Kingston.

Deschise ușa bibliotecii și o găsi pe mama ei.

Majoritatea dimineților, la ora asta, femeia era în continuare în pat, bându-și ciocolata, citind corespondența și ziarul și organizând cu meticulozitate viața fiicei ei.

Acum însă, stătea în bibliotecă, plimbându-și un deget peste cotoarele unui rând de cărți, căutând un volum despre agricultură și administrarea moșiei, asta dacă proiectul de curățenie al lui Matthews, din urmă cu câteva zile, nu rezultase într-o reorganizare completă a rafturilor.

– Mamă, ce surpriză!

Femeia se întoarse rapid, făcând ochii mari. Mâna care i se plimbase peste raft îi coborî la piept.

– Dumnezeule, Amanda, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit intrând.

Dacă Amanda n-ar fi știut simțul strict de decență al mamei ei, ar fi bănuit că aceasta se gândise, la un moment dat, la o carieră pe scenă. Însă nu pe scena din Londra. Poate cu o trupă care călătorea prin sate și orașe din țară, unde așteptările publicului legate de talentul actorilor erau mult mai modeste.

– Cred c-ai auzit deja că lordul Dulsworthy o să vină în orice moment și am aranjat să fie adus aici.

– Serios?

Mama se prefăcu că alege o carte și traversă camera după ea. Pentru o clipă, Amanda își dădu voie să spere că femeia avea să iasă.

– Mă gândesc că e o cameră destul de confortabilă pentru a primi invitați, spuse ea, așezându-se pe canapeaua aflată aproape de intrarea în cameră și care făcea parte dintr-o grupare de piese de mobilă mai moi și mai confortabile, plasate acolo ca să echilibreze biroul enorm din mahon aflat în celălalt capăt.

– Nu primesc invitați, mamă. Vine ca să vorbim despre băieți.

– A. Dezamăgirea scăpără în ochii mamei. Nu e nimic altceva de discutat? De la bal, adică.

– Nu.

Femeia se ridică din nou.

– Când tatăl tău a murit, nu aveam de gând să mă recăsătoresc. Dar, după o perioadă, au apărut oferte.

Amanda fu șocată de revelație. Își pusese deseori întrebări despre asta, dar nu știuse niciodată sigur.

– Nu am vrut să par indecentă în graba mea. Așa că am așteptat. Prea mult, se pare. Mi-ar plăcea ca tu... Se opri și dădu din cap. N-o să fiu mereu aici ca să te protejez, draga mea.

– Să mă protejezi de ce anume, mamă?

– De lume, răspunse ea cu un râset autoironic. Așa cum vrei și tu să-ți protejezi fiii.

Amanda se încordă la auzul comparației.

– Când erai copil, și apoi adolescentă, erai ca Philip. Impulsivă, pasionată de senzații tari, continuă ea, cu afecțiune. Dar o lady nu trebuie să...

Amanda știa foarte bine lista de lucruri pe care o doamnă nu trebuia să le facă. Din fericire, mama fu întreruptă de vocile de pe hol. Venise George.

– Ar trebui să plec, insistă mama. Nu vreau să deranjez.

– Nu-ți uita cartea.

Amanda arătă spre o masă cu picioarele curbate, blatul fiind acoperit aproape în întregime de volumul pus acolo de mama ei.

– O să... o să mă întorc mai târziu după ea.

Apoi Lewis deschise ușa, iar George intră, salutând-o pe mamă, în timp aceasta se strecură pe lângă el, ieșind din bibliotecă. Amanda nu avu timp să traverseze camera și să se așeze în spatele biroului, așa cum plănuise. Nu avu de ales, decât să zâmbească și să-l invite să ia loc pe canapeaua proaspăt eliberată de mama ei, în timp ce ea se așeză pe marginea unui scaun din apropiere.

– Presupun că ăsta e un loc bun pentru o conversație despre educație, spuse George, luând loc și uitându-se în jur.

Cu o mișcare leneșă, aproape posesivă, luă volumul abandonat de mama ei și ridică o sprânceană când citi titlul, ceva legat de asanarea terenurilor în vederea cultivării. Amanda era aproape sigură de asta, având în vedere raftul de pe care fusese luată cartea. George o puse apoi înapoi de unde o luase, făcând masa delicată să se cutremure sub greutatea ei.

– Da, încuviință ea.

Regretă instant că nu-l pusese să urce patru etaje, până la camera de studiu, și să stea pe un scaun neiertător din lemn.

– Deși educația unui băiat înseamnă mult mai mult decât cărți, doamnă.

Bărbatul își ridică privirea spre ea în timp ce vorbi, iar Amanda o coborî spre mâinile sale, care se aflau în poală.

– Dar nu m-aș aștepta ca o doamnă să înțeleagă asta.

Degetele interconectate se strânseră într-un nod dureros.

– Milord, te asigur că sunt capabilă să înțeleg foarte multe lucruri, mai ales când e vorba de fiii mei.

– Atunci sigur știi că tânărului Kingston o să-i fie bine la Harrow, așa cum ne-a fost și tatălui său, și mie. O să-l transforme, o să devină bărbat. Trebuie să devină dur.

Amanda începu să protesteze că nu voia ca Jamie să fie dur. Duritatea era pentru pielea pantofilor vechi și capetele lemnoase

de la sparanghel. Dar George gândea doar în termeni absoluți, în alternative dezolante, iar ea nu avea să stea și să-l asculte cum îi lua în derâdere fiul pentru că era moale.

– Am o propunere, spuse ea, în schimb. O alternativă la trimiterea lui Jamie singur la școală în septembrie.

George alunecă pe pernele de mătase ale canapelei, până când ajunse aproape de capătul cel mai apropiat de unde era ea.

– Și eu am o propunere, Lady Kingston... Amanda, dacă se poate.

Întinse mâna după a ei, dar tânăra nu reuși să-și desfacă degetele.

– Spune da și, pe viitor, o să-ți ascult bucuros dorințele despre fiii tăi.

Inițial, i se păru că tărăboiul pe care îl auzi era pulsul ei, ritmul stabil provocat de „la naiba, la naiba, la naiba", care îi alerga prin minte. Cererea stângace în căsătorie, făcută de George, nu o surprinse. Dar oferta lui în ceea ce-i privea pe Jamie și Philip? Nu putea să gândească clar, nu știa ce ar trebui să-i răspundă. De ce trebuia ca faptul că voia să-și țină copiii aproape să implice să renunțe la corpul și sufletul ei?

– Îmi cer scuze, Lady Kingston.

Lewis era la ușă, făcând o plecăciune mai adâncă decât de obicei, și când se îndreptă, obrajii îi erau roșii, de la jenă.

– Acest domn a insistat să vă întâlniți imediat cu el. I-am spus că sunteți ocupată cu lordul Dulsworthy, dar el...

– Fă-ți treaba, băiete, mormăi George, frustrarea lui evidentă ridicându-l de pe scaun.

Amanda se ridică și ea.

Apoi o altă voce se strecură în cameră, deasupra celorlalte.

– Îmi cer scuze, milady.

Amanda se uită dincolo de Lewis, căutând sursa vocii.

Inițial, crezu că întreruperea era o plăsmuire a imaginației ei, o parte din încercarea fragilă a creierului ei de a o împiedica să-i răspundă lui George. Se simțea amețită.

Dar, în următorul moment, un bărbat trecu de Lewis și intră în cameră, schițând o plecăciune demnă de un domn, dar nu prea elegantă. Și hainele lui erau tipice unui gentleman, însă nu ale unuia bogat sau în pas cu moda. Haină albastră, pantaloni bufanți, materialul apretat, ghetele lustruite. Nu erau nici haine de vânzător, nici de cuceritor ieșit în oraș.

„Coțofana."

Nu-i pronunță numele cu voce tare. Buzele îi deveniră, dintr-odată, uscate și respirația, sacadată.

– Mă gândeam, ca profesor al băieților, că ar fi bine să particip și eu la această conversație.

„P...p...p..."

Amanda nu reuși să proceseze cuvântul. Nu același lucru se putu spune și despre George.

– Profesor? exclamă acesta, întorcându-se spre el. Ce înseamnă asta?

– El e domnul...

Amanda se bâlbâi, parțial pentru că nu știa ce nume să folosească. Coțofana folosea un nou alias la fiecare deghizare nouă?

Însă de vină era și faptul că nu mai părea să aibă control asupra gândurilor ei. Purta ochelari. Probabil ca să fie în ton cu rolul de profesor, deși nimeni nu s-ar fi gândit să-l descrie ca fiind studios. Ochelarii cu ramă de oțel n-ar fi trebuit să-l facă mai chipeș, și cu toate acestea...

Contesa își linse buzele.

– Domnul...

– Stanhope, milord, răspunse bărbatul rapid, salutându-l pe George, apoi apropiindu-se de el, cu mâna întinsă.

Spre surprinderea ei, lordul Dulsworthy dădu mâna cu el. Deși nu fu încântat de gest, nu fu dezamăgit de forța strânsorii celuilalt bărbat.

– Să-nțeleg că nu ești preot, spuse George, satisfăcut, în timp ce-l analiza din cap până-n picioare.

Nu observase că îl ignorase pe același bărbat, când se prezentase ca fiind vânzătorul de la librărie în urmă cu mai puțin de o săptămână.

– Slavă Domnului!

Maiorul Stanhope reuși să schițeze un zâmbet, ca răspuns la ceea ce presupusese a fi o tentativă de umor din partea lui George.

– Tata s-a gândit să mă alătur bisericii, milord, spuse el, legănându-se pe picioare și prinzându-și mâinile la spate. Am fost educat pentru asta, am fost la cursurile necesare de la Oxford. Dar e un viitor nesigur, fără promovare, așa cum știți. Și am descoperit că îmi place privilegiul de a modela minți tinere.

Amanda se trezi încuviințând la auzul poveștii, ca și cum confirma ceva ce știa deja. Doar că îi reaminti și toate lucrurile pe care nu le știa: Cine era el? De unde venise? De ce se afla în casa ei?

– Deci tu l-ai angajat, spuse George, întorcându-se spre ea și vocea lui fiind plină de dezaprobare.

– Lord Dulsworthy, ți-ai spus foarte clar părerea despre educația băieților, dar mă tem că nu sunt pregătiți pentru școlile noastre publice excepționale.

– Instruirea lor a fost destul de neregulată, încuviință el.

Comentariul era îndreptat spre maiorul Stanhope, însă îi aruncă o privire tăioasă Amandei.

– Tocmai de asta l-am și angajat pe domnul Stanhope. Ca să remedieze orice probleme va găsi. Ca să ne ofere părerea lui profesională despre abilitățile lor și cea mai bună direcție pentru viitorul lor educațional.

Maiorul Stanhope încuviință la auzul explicației. Fața lui George se înroșea din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care îl spunea Amanda.

Cei doi bărbați stăteau destul de aproape acum și era imposibil să nu-i compare, deși o astfel de comparație era imprudentă pentru ea.

Lordul Dulsworthy i se păruse mereu ca o schiță animată a englezului ideal, mai puțin haina de tweed. Nu era urât și, cu toate că se apropia de cincizeci de ani, nu-și pierduse părul blond nisipiu. Lățimea pieptului său era dovada faptului că în tinerețe, făcuse sport, trăsese cu arma, vânase călare, făcuse box și scrimă. Dacă o parte din pieptul acela puternic începuse să se cam lase de-a lungul anilor, croitorul lui era atent să nu evidențieze acest fapt.

Prin contrast, maiorul Stanhope era suplu, bine lucrat. Dacă îndrăznea să-și pună mâna pe umărul lui, știa că nu o să dea de haina lui căptușită. Bărbatul nu avea încă patruzeci de ani, deși era mai aproape de această vârstă decât ea. În curând, fața lui va purta ridurile unui bărbat care trăise viața din plin. Părul lui șaten închis era puțin mai lung decât era la modă. Bănuia că așa îi era mai ușor să-l aranjeze, pentru diversele sale deghizări.

Apoi, mai erau ochelarii. Erau... ei bine, i se potriveau. Nu știa un alt mod prin care să descrie asta. Amanda înțelegea acum de ce bărbatul nu-i purta mereu, deoarece aduceau o anumită distincție

unei fețe deja distinse. Contesa simțea că-l vede pe el, pe adevăratul maior Stanhope, pentru prima oară.

Și când Stanhope își îndreptă privirea spre ea, știu că și el o vedea cu claritate.

Înghiți în sec.

– Și cât o să dureze evaluarea asta profesională? întrebă George.

Maiorul Stanhope încuviință din nou, de data asta în direcția ei.

– Având în vedere că situația este despre fiii lui Lady Kingston, deoarece ea m-a angajat și asta este casa dumneaei, până când tânărul Lord Kingston o să devină major, trebuie s-o las pe dânsa să răspundă. Sunt cu totul la dispoziția contesei.

Discursul fu foarte decent și politicos, însă, cu toate acestea, Amanda nu se mira că George se foi și făcu un pas aproape imperceptibil în spate, îndepărtându-se de maiorul Stanhope.

– Deci ai de gând să locuiești aici?

O parte din împunsătură îi dispăruse din voce.

– Sigur că da, milord.

Amanda spera că ăsta era răspunsul corect.

– Le-am pus deja pe servitoare să pregătească o cameră de la etaj, minți ea.

– Sunt sigur c-o să stau foarte confortabil acolo, spuse maiorul Stanhope.

George pufni, sceptic, iar Amanda fu la un pas să îl imite.

În mintea ei, își imagină camera înghesuită și plină de praf, de lângă camera de studiu. Patul îngust. Până și un soldat ar fugi când ar vedea o astfel de cameră.

Dar nu era treaba ei să-și imagineze paturi alternative în care ar putea să stea acest bărbat.

– Vrei să mergem la etaj, ca faci cunoștință cu elevii dumitale, domnule Stanhope? întrebă ea, întorcându-se spre ușă.

Lordul Dulsworthy avea alte idei.

– Amanda, conversația noastră nu s-a terminat.

Cum îndrăznea să i se adreseze atât de familiar de față cu o altă persoană, să se poarte de parcă Amanda era deschisă acestui lucru, să lase impresia că cererea lui în căsătorie fusese deja acceptată? Pentru prima oară în toți anii de când îl cunoscuse, simți o mâncărime în palmă, să-i dea una, și poate chiar ar fi făcut asta, dacă în

acea clipă n-ar fi văzut pumnul încleștat al maiorului Stanhope, care atârna lejer într-o parte a corpului.

Contesa dădu din cap, atât amuzantă, cât și uimită de posturile celor doi bărbați. Ce îl apucase pe lordul Dulsworthy? Și de ce-i păsa maiorului Stanhope? Erau mai răi decât Jamie și Philip, când se pregăteau să se ia la bătaie.

– Sunt sigură că restul lucrurilor care trebuiau discutate pot fi amânate până când domnul Stanhope va avea ceva de raportat, spuse ea. O zi bună, milord!

Nu așteptă să vadă cum accepta bărbatul respingerea pe care tocmai o primise. Ieși pe ușă și se îndreptă spre scări, sperând că era urmată de Coțofană.

Capitolul 8

Langley fu impresionat... deși nu prea se bucura că se lăsase impresionat...

Ei bine, era mai înțelept să fie reticent când venea vorba de Lady Kingston... Dădu din cap, apoi își îndreptă ochelarii. Dumnezeule! Gândurile riscau să-i devină la fel de fragmentate și întortocheate ca ale ei.

Însă observă că Amanda bătea câmpii mai puțin când vorbea cu Dulsworthy. În mod ciudat, avea dubii că era un semn al confortului ei în prezența acestuia. Contesa se comportase bine în bibliotecă și reușise să-i țină piept cu aplomb lordului. Dar, indiferent cum s-ar fi numit ce îi inspira Dulsworthy, nu era încredere.

Iar apoi, Langley începuse să se întrebe ce însemna faptul că Amanda era dispusă să vorbească așa liber, să fie ea însăși, în prezența lui...

– O să poți să folosești toate cărțile din bibliotecă, domnule Stanhope, spuse ea, vocea ei răsunând ușor când traversă holul cu tavan înalt și marmură. Fii bun și urmează-mă sus...

Bărbatul făcu așa cum i se ceru, grăbindu-se s-o prindă din urmă, deoarece contesa părea să se grăbească. Dulsworthy mormăi când Langley aproape că intră în el, celălalt bărbat îndreptându-se ferm, chiar furios, spre ușă. Un servitor, același care îl primise pe Langley în urmă cu câteva zile, îl conduse pe Dulsworthy afară, iar Langley ar fi putut să jure că observase o urmă de zâmbet pe fața servitorului.

Acum, Langley trebuia să urce în grabă scările, deoarece Lady Kingston ajunsese deja la un colț de coridor și spunea ceva ce nu înțelegea despre sufrageria de la primul etaj.

– Camerele familiei sunt la etajele doi și trei, explică ea, când ajunseră sus, dar nu se opri.

Bărbatul era în continuare cu un pas sau doi în urma ei, destul cât să aibă ocazia să o privească, fără să fie observat. Fără ochelari, fusese încrezător în evaluarea pe care o făcuse frumuseții ei, dar la

fel de convins că Amanda beneficiase de efectul începătoșat al miopiei lui, ca majoritatea lucrurilor și oamenilor.

Acum, însă, văzu că Amanda nu avea nevoie de un asemenea ajutor. Pielea ei era impecabilă, iar trăsăturile la fel de delicate, precum i se păruseră inițial. De dimineață, contesa își prinsese părul șaten auriu într-un stil undeva între lejeritatea primei lor întâlniri și aranjamentul elegant al nopții trecute. Greutatea buclelor ca mierea îi dădea o formă apetisantă bărbiei. Îi plăcea.

Rochia ei, cu dungi albastre și crem, se legăna ca un clopot. În timp ce urca treptele, maiorul se grăbi și micșoră distanța dintre ei, așteptându-se la o privire mustrătoare, întrebătoare, din ochii ei negri, sau la o năvală de întrebări de pe buzele ei.

Nu primi nimic, nici măcar o privire, în timp ce ea continua să spună, pe un ton care nu părea să fie al ei, genul de discurs exersat despre arhitectură și tablouri la care s-ar fi așteptat de la menajera unei case impunătoare de la țară, care primea deseori sarcina de a prezenta locul vizitatorilor, sperând la o mică plată la finalul turului.

Când ajunseră la capătul scărilor, la etajul patru, o parte din grandoarea casei dispăru. Treptele erau mai înguste, fără covoare, abrupte. Și nu dădeau spre un palier, ci direct în camera de studiu, un spațiu cu puțin mobilier, dar foarte luminos.

La masa mare stăteau doi băieți, pe care îi văzuse doar cu coada ochiului la prima lui vizită în casa Bartlett. Unul era brunet, celălalt blond. Amândoi erau aplecați peste un proiect comun, întins în fața lor.

– Vopsea albastră, te rog, spuse cel cu părul închis la culoare.

– O folosesc eu. Ia-o pe cea maro.

– Trebuie să pictăm râuri. Nu pot să arate toate ca niște viermi plini cu noroi.

– Tamisa e așa... Au! De ce m-ai lovit?

Fusese mai degrabă un ghiont, decât o lovitură. Cel brunet își dădu seama că erau observați și se ridică repede în picioare. Langley bănui că era băiatul cel mare, deși era mai suplu. Tânărul conte.

– Mamă? exclamă băiatul nesigur, privirea lui căpruie fiind ațintită asupra lui Langley.

– O, mamă, te-ai întors, spuse celălalt, dându-și scaunul în spate. Poți să-i spui lui Jamie că nu e cazul să... Au!

De data asta primi un cot, mult mai tare.

– Taci, Pip, șopti băiatul cel mare. Întoarce-te.

Pip, adică stăpânul Philip Bartlett, făcu așa cum i se ordonă, deși nu fără să se încrunte la fratele său, și apoi la Langley.

– Tu cine ești?

– Băieți! își certă Lady Kingston copiii. El e domnul Stanhope. E... Se încruntă și îl privi, întrebătoare. E...

Langley realiză că Amanda nu știa cât de departe voia el să ducă această farsă. Nu voia să spună prea mult.

Pentru o clipă, și el ezită. Prioritatea lui era să găsească cartea de coduri, dar voia s-o protejeze pe Lady Kingston și familia ei în acest timp. Ca să facă asta, se prezentase deghizat. Putea să fie cine spusese că era și să-și îndeplinească și restul misiunii?

– Sunt noul vostru profesor, zise el, înclinându-și capul.

– Profesor? Philip arăta și părea scandalizat. De ce am avea nevoie de un...

– Da, mamă, vorbi tânărul Kingston peste fratele lui, comportamentul lui fiind mai politicos, poate, însă curiozitatea la fel de intensă. De ce?

– Uneori, schimbarea e recomandată, îi asigură ea, deși Langley nu credea că vreunul din ei, inclusiv Lady Kingston, era de această părere.

Femeia se apropie de masă și își puse câte o mână pe umerii băieților, întorcându-i înapoi la munca lor și dând din cap.

– Observ, însă, că e în continuare nevoie urgentă de lecții de desen. Philip, dacă o să iei tu cutia, și Jamie, dac-o să iei hârtia și creioanele, o să ne mutăm în bibliotecă și o să lucrăm de acolo. Domnul Stanhope o să aibă nevoie de timp să se acomodeze.

– Și după prânz? întrebă tânărul Kingston.

– Albinele, evident, spuse ea, ceea ce-i făcu pe ambii băieți să zâmbească. Nu trebuie să abandonăm proiectul acum. Mâine cred că domnul Stanhope o să poată începe activitățile educative.

Amanda se uită spre el, dar nu-i întâlni privirea, și îi strânse mai tare pe băieți de umeri. Era clar că nu era pregătită să renunțe la ei, nu era pregătită să i-i încredințeze.

– Sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră, Lady Kingston, spuse el, repetând ce-i spusese lui Dulsworthy în bibliotecă.

Nu era chiar adevărat. Langley suspectase că generalul Scott va avea ceva de comentat despre asta, când Millrose avea să-i spună

ce făcuse. Dar, până atunci, avea de gând să facă tot ce putea ca s-o țină în siguranță.

– Când lordul Kingston și stăpânul Philip vor fi pregătiți, voi fi nerăbdător să aflu ce știu.

– Da, domnule, spuse tânărul Kingston cu o plecăciune rigidă, iar fratele lui îl imită, însă cu mai puțin entuziasm.

Băieții strânseră materialele cerute de mama lor, iar aceasta îi ghidă spre scări, cu brațele în jur. Era ca o cloșcă, protejându-și puii.

Dar acum, Amanda nu mai avea de ce să se teamă de intervenția lui Langley.

Când zgomotul pașilor lor dispăru, Langley examină mai atent camera. Colecția mică și destul de haotică de cărți, de pe rafturile aflate sub un rând de ferestre, îl surprinse, deși aveau la dispoziție și biblioteca imensă de la parter. Urme împrăștiate de istorie, știință, matematică. Era clar că mama lor era implicată în educația băieților, dar era și cu totul responsabilă pentru lecțiile lor? Educația bărbaților și a femeilor era diferită, iar dintr-odată asta făcu îngrijorarea lui Dulsworthy, legată de pregătirea lor pentru școală, mai ușor de înțeles.

Langley deschise ușa din stânga, se uită în dormitorul comun al băieților, dar nu trecu dincolo de prag. Cotrobăitul inutil nu era modul prin care să inspire încredere. În fiecare parte a camerei se afla câte un pat, unul făcut impecabil, celălalt nefăcut. Nu era greu să-și dea seama care cui îi aparținea. Era surprinzător faptul că exista așteptarea ca fiii unui nobil să-și facă paturile.

Într-un final, se duse la cealaltă ușă și găsi ce anticipase. O cameră pregătită pentru o doică sau o guvernantă. Sau un meditator. Îi reamintea de camera lui de la Subteran, deși aici măcar avea un geam.

Din păcate, nu putea ajunge la el în momentul de față. Spațiul îngust dintre pat și peretele opus era plin cu lăzi, cutii și o valiză veche, cu închizătoare de bronz. Rulouri de pânză, probabil exemple ale artei băieților, stăteau aranjate ca butucii pe salteaua goală.

Își reaminti că Lady Kingston spusese ceva despre cum ordonase ca locul să fie aranjat pentru el, deși asta nu avea cum să fie adevărat, din moment ce nimeni nu-l așteptase. Nu conta. Gândea cel mai bine când corpul lui era ocupat. Își dădu jos haina, o puse peste unul din scaunele cu spătar drept din sala de studiu, își suflecă mânecile și se apucă de lucru.

Peste ceva timp, progresul îi fu întrerupt de sosirea unei servitoare, care avea brațele pline cu cearșafuri și un coș cu produse de curățat. Mânerul unei mături ieșea dintre ele, ca un ac de cusut dintr-un ghem.

– Permite-mi să te ajut cu asta, se oferi el, ștergându-și praful de pe mâini și haine.

Tânăra, cu păr roșcat și obraji roșii, păru șocată, atât de hainele lui, cât și de ofertă. Clipi, privindu-l din cap până-n picioare, apoi o lăsă în jos.

– M...mulțumesc, domnule.

Langley puse produsele de curățat pe masă și așeză cearșafurile pe un scaun.

– Abia ce am reușit să-mi fac puțin spațiu aici, zise el.

Arătă spre grămada pe care încercase s-o aranjeze în jurul perimetrului sălii de curs, sub ferestre și pe rafturi. Cufărul fu umplut cu haine vechi. Costume pentru scenete organizate acasă, la cum arătau lucrurile. Cutii cu cărți, în mare parte pentru cei care abia învățau să citească. Hărți. Soldați de jucărie, uniformele lor pictate fiind uzate de mai multe generații de haine. Un glob care fusese făcut când coloniile americane erau încă colonii. Etalarea colecției de mărunțișuri dădea camerei de studiu o înfățișare aglomerată, uzată. Bănuia că pe băieți nu avea să-i deranjeze, dar nu era sigur în privința lui Lady Kingston.

– Am reușit să deschid și fereastra aia, strigă el după servitoare, care dispăruse în micul dormitor. Cineva o blocase.

Fusese hotărât să profite din plin de asta, însă, deoarece natura dicta că toată căldura urca, la etajul patru al casei aerul de la prânz era sufocant.

Cămașa umedă i se lipea de spinare, când începu să deschidă mai multe ferestre. Astfel, invită briza caldă și sporadică în spațiul mai mare al camerei de studiu. Când își reaminti expresia scandalizată a servitoarei, își lăsă mânecile în jos și-și luă haina de stofă, deși nu suporta să și-o pună.

Cât timp femeia lucra, fluierând afonă, Langley examină cu atenție harta cu râuri a băieților și ce mai găsi din munca lor. Compoziții. Chiar și câteva poezii. Majoritatea erau promițătoare, cu toate că poeziile erau presărate cu câteva rime stângace.

Va trebui să se prefacă a fi un profesor adevărat, dacă nu voia ca prezența sa în casa Bartlett să ridice și mai multe suspiciuni decât o făcuse deja. Va trebui să le dea lecții și să-i asculte recitând.

De-a lungul anilor, purtase numeroase deghizări. Bărbați bogați. Săraci. Cumva, ironia faptului că se prefăcea că era profesor, un model de comportament și intelect, pentru doi băieți privilegiați și protejați...

Un râset puternic îi erupse din piept.

– Poftim? Doriți ceva? întrebă servitoarea, care își făcu apariția de după ușă.

Bărbatul dădu din cap și-și trecu degetele pe sub ochelari, ștergând urme de transpirație.

– Nu, nimic, mulțumesc.

– Lady Kingston, doamna West și băieții vor lua în scurt timp prânzul. Dacă vreți să vă faceți prezentabil, ca să mergeți alături de ei, spuse servitoarea, în timp ce-l privi din cap până-n picioare și roșeața din obraji i se intensifică și mai mult.

– Nu, răspunse el, cam prea repede, scandalizând-o din nou pe servitoare.

Profesorii și guvernantele mâncau, uneori, cu familiile care-i angajau. Dar el nu fusese invitat să se alăture familiei și, după expresia de pe fața lui Lady Kingston când ieșise din camera de studiu, nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple.

– Nu mănânc micul dejun, se scuză el.

Servitoarea încuviință, nesigură, înainte să se întoarcă la muncă. Langley începu din nou să se preocupe pentru ce să facă în continuare. Oportunitatea, și anume ideea de a intra în casă, apăruse abia noaptea trecută, și nu avusese șansa să facă un plan detaliat. Nici nu dormise, dar asta nu era nimic nou.

„Doamna West", spusese servitoarea. Aproape uitase de mama lui Lady Kingston. Ce fel de femeie era? Protectoare? Băgăcioasă? Ceilalți spioni raportaseră că avea o viață socială mai plină decât fiica ei, ceea ce însemna că era o țintă mai ușoară, dacă cei care îl răpiseră pe Hopkins căutau un punct vulnerabil pentru atacul împotriva casei Bartlett. Langley se uită pe ferestre, la cerul luminos, dar fără soare, ce avea culoarea oțelului lustruit. Oare îndrăznea să spere că doamna West era genul care stătea în casă când ploua?

Apoi, bineînțeles, mai era și Lady Kingston. Lady Kingston. Se forță să-i repete titlul, de fiecare dată când numele „Amanda" i se strecura în minte. Dulsworthy îndrăznise să i se adreseze așa, și spera că bărbatul era conștient cât de norocos era că ieșise din bibliotecă nevătămat. Nu pentru că Langley i-ar fi atras atenția asupra obrăzniciei sale, sau ar fi putut s-o facă. Dulsworthy trebuia să creadă că Langley era profesor, și nu era locul profesorului să observe măcar astfel de lucruri. Dar dacă Langley nu se înșela, Amanda, „Lady Kingston", trebuise să se stăpânească să nu-i dea o palmă lui Dulsworthy. Avea dubii legate de căsătoria celor doi, căci era evident că ea nu-l plăcea pe bărbat, și pe bună dreptate.

Amintirea roșeții din obraji, încordarea rapidă a degetelor, ascunsă la spate, dar vizibilă lui îi aduseră un zâmbet satisfăcut pe buze. Langley era destul de diabolic cât să se bucure de acea nuanță de ferocitate a ei, deși știa că nu era treaba lui să se bucure de astfel de lucruri. Cu toate acestea, înțelegea atracția acelei stări, mai mult decât înțelegea atracția veseliei și a bunei dispoziții a contesei. Nu putea să nege însă că și acestea îl atrăgeau.

Fantoma acelui zâmbet șiret, o licărire a laturii sale mai neplăcute, probabil încă se mai găsea pe fața lui, când servitoarea ieși din dormitor, cu șorțul plin de praf și șuvițe de păr lipite de gâtul umed.

– Camera e gata, spuse ea, apoi îngheță, când îl văzu. Domnule!

Ceva mai ascuțit decât surprinderea îi licări în ochi. Ceva mai asemănător cu frica. Femeia înghiți în sec și făcu o plecăciune.

Oare Langley își lăsase masca să alunece complet?

– Mulțumesc.

Se ridică în picioare, alunecând în actuala deghizare mai repede decât își băga mâinile în haină. Era aproape profesorul inofensiv, aproape la același nivel cu ea...

Își lăsă vocea să devină ascuțită, încercând să afle numele femeii. Aceasta își reveni, dând la o parte noțiunea prostească că bărbatul putea să fie altcineva decât domnul pe care Lady Kingston îl angajase ca să le predea copiilor ei, și îi spuse numele.

– Mary, domnule.

– Mulțumesc, Mary. Eu sunt Stanhope.

– Vreți să vă aduc niște apă caldă, domnule Stanhope? Servitoarea îl analiză din nou, de data asta privirea ei fiind în mod evident una de apreciere. Poate vreți să vă reîmprospătați.

– Ar fi bine-venită, Mary. Aveam o valiză cu mine când am intrat în casă.

Servitoarea plecă, cu un zâmbet pe buze, și apăru peste jumătate de oră, cu obiectele cerute, iar între timp, se aranjase și ea. Langley refuză oferta femeii de a-i despacheta puținele haine și începu să creadă că va trebui să refuze și oferta, încă neverbalizată, de a-l ajuta să-și dea jos cămașa și de a-l spăla, când se auzi vocea unei femei:

– La naiba, e doamna Hepplewythe, strigă Mary.

Langley recunoscu numele din dosar, era al menajerei. Servitoarea se întoarse repede la muncă.

După-amiaza trecu într-o lâncezeală agitată, în timp ce maiorul se plimbă prin camera de studiu, întrebându-se ce se întâmpla jos și când va avea ocazia să lămurească lucrurile cu Lady Kingston și să-și înceapă munca adevărată acolo. Cina fu adusă pe o tavă, de un servitor pe care nu-l recunoscu, și care nu era deschis conversației. Peste o oră și ceva, băieții veniră sus, expresiile lor fiind în continuare un amestec de curiozitate și ranchiună. După ce îi urară noapte bună, dispărură în camera lor, ca să se pregătească de culcare.

Langley se prefăcu că făcea același lucru, deși era ridicol de devreme pentru un bărbat în toată firea să se ducă la culcare. Soarele tocmai apusese. Însă era epuizat. Nici nu-și amintea ultima oară când nu se simțise așa. Partea în care aștepta și nu făcea nimic era deseori cea mai obositoare misiune dintre toate. Își dădu jos ochelarii și îi puse pe chiuvetă. Poate avea să se întindă câteva clipe pe cearșafurile răcoroase...

Când se trezi, era întuneric. Cât dormise, se făcuse noapte, dar nu era acompaniată de răcoarea obișnuită. Aerul din camera mică era apăsător, iar cămașa îi era din nou transpirată.

Se ridică și se întinse, ca să îndepărteze amorțeala familiară, care apărea de la dormitul pe un pat din funii lăsate. Se spălă pe față și-și trecu palmele peste barba de o zi.

Fereastra de deasupra chiuvetei era în continuare larg deschisă, însă nu oferea nici o alinare. Se uită prin straturile duble de sticlă riglată, brâul de jos fiind împins peste cel de sus. Era ca și cum explora lumea din capătul greșit al unei lunete. În depărtare, fulgere loveau cerul. Dar jos, foarte jos, nu era...?

Bâjbâi după ochelari, și-i puse la ochi și se uită din nou. Da. Camera lui modestă dădea spre partea din spate a casei. Și, în ciuda

furtunii care se apropia cu repeziciune, Amanda, „Lady Kingston", era în grădină, plimbându-se pe alee. Era neliniștită? Nu avea somn?

Ce urma să-i spună nu avea cum s-o liniștească.

Dar nu putea să nege că asta era ocazia pe care o așteptase pentru conversația privată.

Sperând că mișcările lui nu aveau să-i trezească pe băieți, că balamalele și podeaua nu vor scârțâi, se strecură din camera lui, traversă camera de studiu și coborî scările.

Ajunsă în acel punct al drumului ei bine bătătorit, în care poarta stricată o împiedica să înainteze, Amanda se opri, tentată să prindă barele și să le zgâlțâie, ca o creatură închisă.

Când animalele amărâte din menajerii se purtau așa, le era teamă? Erau frustrate? Sau furioase?

Dacă era să se ia după actuala ei stare, erau o combinație din toate trei.

După ce inspiră adânc, ca să se liniștească, se întoarse spre casă și îl văzu pe maiorul Stanhope în camera de zi, privind-o cum se plimba. Descoperirea nu-i îmbunătăți starea câtuși de puțin.

Amanda grăbi pasul spre casă, tocmai când el deschise ușa și coborî scările. Câte șase pași lungi din partea fiecăruia îi aduseră față-n față în mijlocul grădinii, unde parfumul trandafirilor se simțea cel mai puternic.

– Milady, începu el, politicos și decent, ca și cum nu se întâlneau în întuneric pentru a treia oară.

„Sau a patra? Dumnezeule, pierduse numărul." Iar el purta numai o cămașă.

Lavaliera lui era lejeră, dezvăluind nodul de la baza gâtului lui și o urmă de păr negru pe piept. Când văzu asta, ca și atunci când îl văzuse purtând ochelari, mai devreme, Amanda simți ceva ciudat. Un fior de căldură subită în abdomenul ei, și mai jos. Respirația îi încetini și îi făcu sânii să se lipească de corset, cu mișcările rapide ale pieptului.

Sau poate reacțiile erau toate provocate de pașii ei rapizi și de căldura groaznică, lipicioasă, a nopții.

Își făcuse o regulă, să nu îi pese de înfățișarea unui bărbat. Când era o domnișoară disponibilă, căutându-și un soț, ar fi fost inutil să se concentreze pe fețele și siluetele domnilor, din moment ce decizia

părinților ei ar fi fost ghidată de cu totul alte calități. Și, după ce aceștia luaseră o decizie, Amanda, care avea doar 19 ani atunci, nu se gândise să-l privească pe lordul Kingston ca fiind atrăgător. I se păruse de-a dreptul antic când se căsătoriseră, ceea ce însemna că avusese aproximativ vârsta bărbatului care stătea în fața ei.

Se părea că la cei 32 de ani ai ei, era mai mult decât capabilă să considere un bărbat de 37 sau 38 de ani chipeș.

Felul în care cămașa se lipea provocator de el, confirmând lățimea umerilor și scoțând în evidență abdomenul ferm. Felul în care ochii lui întunecați o străpungeau, din spatele ochelarilor cu ramă de metal, făcând-o să vrea să-și muște buza, ca o școlăriță, și să-și exprime dorința de a învăța orice lecție avea să-i predea.

– Ești calificat să fii profesor? întrebă ea. Lordului Dulsworthy i-ai zis că ai fost la Oxford, dar nu mai știu ce e real. Coduri secrete și spioni și... *Coroana nu mai are nevoie e ajutorul tău*, asta mi-ai zis. Amanda își coborî vocea, imitându-l. Dar acum ești aici, locuiești în casa mea și susții că ești... Nu știu. Nu. N-o să-l las să-l trimită pe Jamie la școală în toamnă. Nu pot, pur și simplu nu pot. În testament scria că... Dar Kingston nu avea cum să... și... și... toate acestea nu aveau cum să se întâmple doar din cauza unei cărți de bucate, nu?

Închise gura după ce spuse „carte de bucate", uitând pentru moment rugămintea Coțofenei de a nu pomeni de asta. Zgomotul dinților ei se auzi în grădina învăluită în liniște.

Părea isterică, chiar și pentru propriile ei urechi. Era absurdă. Dacă George ar fi auzit-o vreodată vorbind așa, ar fi declarat că era incapabilă să aibă grijă de copiii ei. Și dacă era să se ia după expresia alarmată de pe fața maiorului Stanhope, acesta era posibil să fie de acord cu evaluarea lordului.

Ca de obicei, dădea din mâini în timp ce vorbea. Uneori, mișcările păreau să facă cuvintele să se reverse și mai repede. Când era mică, mama o îndemnase să se așeze pe mâini, de fiecare dată când vorbea, ca să scape de obicei.

Când maiorul Stanhope o prinse de mâini, strânsoarea lui era fermă, de neclintit. Încordarea îi făcu mușchii de la brațe dureroși.

Dar apoi, bărbatul își plimbă, pe rând, degetele mari peste dosul palmelor ei, și o parte din tensiune dispăru. După o clipă, Amanda își relaxă umerii, capitulând.

Langley nu-i dădu drumul la mâini.

– Așa.

Vocea lui era calmă și liniștitoare. Joasă, dar nu o șoaptă. Avea un accent diferit de celelalte pe care le auzise la el. Mai puțin rafinat? Nu. Nu era mai puțin din nimic, hotărî ea. Era mai... autentic. Mai mult ca el.

„Probabil e doar o altă deghizare", o avertiză o voce interioară familiară. „Ai grijă ce faci."

– Chiar am mers la Oxford, dacă asta te liniștește cu ceva. Deși nu aveam intenția să devin preot sau profesor. Și, înainte de asta, am fost la Rugby, cam de când aveam vârsta fiilor tăi. Un zâmbet obosit apăru într-un colț al gurii lui. Haide, poți să pari surprinsă. Chiar și mie mi s-a părut uimitor.

Era ciudat să spună așa ceva. De obicei, tinerii care mergeau la Rugby și Harrow nu erau surprinși de acest privilegiu. Considerau că li se cuvine.

Oare fusese acolo cu bursă?

„Isteț. Un imitator excepțional. Coțofana."

Voia să afle misterul lui și se temu că asta era și mai prostesc decât dorința ei indecentă de a-și plimba degetele, ba nu, gura, peste marginea țepoasă a mandibulei lui.

– Să înțeleg că tu te-ai ocupat de lecțiile lor?

Amanda încuviință.

– Am început când s-a îmbolnăvit tatăl lor. Înainte de asta, el se ocupa de educația lor. Era un bărbat foarte interesat de cărți și învățat, după cum probabil ți-ai dat seama, după biblioteca pe care o avem.

Când devenise necesar să stea în Londra, ca să fie mai aproape de doctorii lui, Kingston comandase lăzi și lăzi de cărți, aduse din biblioteca și mai mare de la Foxhaven.

– În orice caz, lecțiile date de mine trebuiau să fie doar ceva temporar. Vezi tu, soțul meu trebuia să se facă bine.

Langley o strânse de degete și nu spuse nimic.

– Și după... ei bine, inițial, lordul Dulsworthy mi-a spus că, dacă vreau să mă joc de-a guvernanta, n-o să mă oprească. Însă acum...

Ridică din umeri, dar se trezi sperând că Langley nu va interpreta asta ca pe o cerere de eliberare și nu-i va da drumul. Dacă avea să continue explicația, trebuia să-și tragă putere din atingerea lui.

– În câteva zile, Jamie o să împlinească 12 ani. Cartea de la librăria Porter trebuia să fie un cadou pentru el. E foarte isteț. Dar nu cred că e pregătit pentru Harrow.

Făcu o pauză, încercând să-și adune gândurile.

– Și când ai venit, de dimineață, lordul Dulsworthy se pregătea să declare că, dacă eu acceptam să... atunci el nu va...

În timp ce vorbea, își fixă în mod deliberat privirea în altă parte. Asupra nodului lejer la lavalierea lui. Asupra unui loc aflat dincolo peste umărul lui. Acum își ridică ochii spre el, căutând cuvinte ca să explice.

Spiritul fragil al lui Jamie.

Propunerea respingătoare a lui Dulsworthy.

Egoismul ei.

Vinovăția ei.

– Dacă ai accepta... ce anume? insistă el, cu blândețe.

– Cererea lui în căsătorie, șopti ea. Dacă o să mă căsătoresc cu el, n-o să-mi trimită fiii la școală.

Urmă o pauză.

– Și tu nu vrei să te căsătorești cu el.

Nu era o întrebare, însă Amanda clătină din cap.

– Am fost căsătorită, maior Stanhope. Nu văd de ce aș repeta experiența.

Fulgeră, destul de aproape cât ea să tremure din cauza încărcăturii electrice din aer. Furtuna se apropia.

În acea lumină subită, Langley îi analiză fața, expresia lui fiind imposibil de citit.

– Nu te simți niciodată... singură?

Fiori de căldură o străbătură. Un amestec de simțuri și rușine. Știa genul de singurătate la care se referea Langley.

– Chiar dacă mă simt, înseamnă că trebuie să mă căsătoresc ca să găsesc un leac?

Când Langley vorbi din nou, nu-i oferi un răspuns la întrebare. Cel puțin nu chiar.

– Sunt foarte pregătit să le ofer băieților tăi lecții de algebră și latină. Foarte dispus să-i spun lui Dulsworthy orice ce vrei despre viitorul lor. Dar cred că știi că nu de asta am venit în casa Bartlett, spuse el, strângând-o mai tare de mâini.

Trecuse de punctul de alinare, și aproape trecuse și de punctul de rezistență.

În acea clipă, cerul se despică, acoperindu-i cu o ploaie rece. Langley ridică privirea, uimit. Apoi se întoarse, dându-i drumul la una din mâini. Avea de gând să o tragă după el, spre adăpostul camerei de zi.

Amanda se împotrivi.

Rezistența ei îl încetini, cu toate că nu avu puterea să-l oprească cu totul. Langley o privi, uimit, în timp ce apa îi curgea pe față, peste ochelari, lipindu-i părul de cap și scurgându-i-se pe bărbie.

– E prea târziu, spuse ea mai tare, ca să se audă peste zgomotul ploii. Suntem deja uzi până la piele. Spune-mi, de ce ești aici?

Langley se apropie de ea, ajungând față-n față. Aproape piept la piept. Materialul fin al cămășii lui era transparent acum, iar Amanda încercă să nu-și imagineze și rochia ei în aceeași stare. Cu mâna liberă, Langley își dădu jos ochelarii, clipind, ca să îndepărteze picăturile care îi loveau genele.

– Ești în pericol, contesă.

Era înaltă, pentru o femeie, dar el era mai înalt. Amanda trebui să-și ridice fața spre ploaie ca să-i întâlnească privirea.

– Din partea ta?

O scânteie apăru între ei, ca fulgerul care călătorise între pământ și cer, și înapoi. Aproape involuntar, Amanda se ridică pe vârfuri, lipindu-și și mai mult corpul de al lui. Îi simțea respirația și aproape gusta ploaia de pe buzele lui.

– Sunt aici cu o misiune, Amanda, mormăi el, vocea lui străbătând-o, mai puternică decât un tunet.

Până în acel moment, nu știuse că vocea unui bărbat care-i pronunța numele avea puterea să o zguduie și că va tânji după acea senzație.

– Un alt sărut între noi ar fi o mare greșeală.

Amanda își dădu la o parte ploaia din ochi.

– Dar cel de acum două nopți?

Langley își mută privirea.

– Acela e fost inevitabil. Regretabil.

În acele cuvinte dure, indiferente, Amanda recunoscu încercarea lui de a se convinge că el chiar credea ce spunea, și poate încercarea de a o convinge și pe ea.

Dar, în ciuda vorbelor despre greșeli și regret, Langley încă nu-i dăduse drumul la mână.

– Am primit ordin să vin aici ca să te protejez, continuă el. Cei care îl țin pe colegul meu agent captiv au descoperit identitatea persoanei căruia i-a dat cartea de coduri.

Frigul o străpunse, luând naștere din cioburile de ploaie înghețată care-i intrau în piele, din refuzul lui de a alimenta scânteia dintre ei, de la șoc.

– Dar nu o am.

Langley trebuia să știe asta, nu? Sigur o credea, nu?

Nu c-ar fi contat. Cel puțin, n-ar fi trebuit să conteze. Răufăcătorii care voiau cartea de coduri erau cei pe care trebuiau să-i convingă.

Cu toate acestea, ușurarea o copleși când bărbatul încuviință.

– Dar nu o să fie vorba doar să îi convingi. Ca noi să le distragem atenția de la tine, și să-l salvez pe Hopkins, trebuie să și găsim cartea. Până n-o facem, nici tu, nici familia ta nu veți fi în siguranță.

„Noi."

În alte circumstanțe, cuvântul nu i-ar fi provocat fiori. Tânjise atâta timp după aventură și adrenalină. Dorise să facă parte din ceva important, în ciuda riscurilor pe care i le prezentase Langley, ca s-o îndepărteze.

De fapt, nu. Nu toate. Când stătea acolo, în brațele lui, începea să suspecteze că erau alte riscuri care trebuiau luate în considerare.

În ciuda pericolelor pe care le reprezenta Langley, era Amanda cu adevărat destul de nechibzuită, de „imprudentă", ca să folosească cuvântul lui din noaptea balului, cât să vrea să se apropie și mai mult de el?

– Atunci, trebuie s-o găsim, spuse ea simplu, alegând acțiunea, și nu frica. Unde căutăm?

– Nu. Protestul îi hurui din piept, trecând de mandibula lui încleștată. Nu am vrut să zic că... Privi ferm dincolo de el, deși o strânse mai tare. Nu noi.

– Din ce-mi amintesc, mi-ai mai spus asta și înainte. Și totuși, iată-ne aici.

Buzele lui se despărțiră, pregătind un răspuns. Apoi Langley se uită la ea, măsurând-o de sus în jos. Rochia udă de la ploaie ascundea foarte puține vederii, așa cum Amanda știa foarte bine. Într-un final, privirea lui fermă se opri asupra buzelor ei umede, iar

Amanda văzu cum hotărârea lui începu să se destrame. Încă o clipă, și gura lui avea să fie peste a ei.

– Noapte bună, Coțofano! șopti ea, în timp ce alunecă din strânsoarea lui, satisfăcută de acea mică victorie în fața autocontrolului lui Langley.

Când se întoarse și se îndreptă spre casă, satisfacția o copleși și, odată cu ea, un fior de dorință, reamintire a faptului că nu fusese niciodată satisfăcută cu adevărat.

Capitolul 9

Langley se trezi cu un fior atât de violent, că aproape își dărâmă ochelarii de pe chiuvetă. Stătuse întins ore întregi în pat, în hainele ude, refuzând să se încălzească cu amintirea Amandei lipită de el, rochia ei udă nefiind o barieră în calea senzațiilor.

„Ești în pericol, contesă."

Nu, nu din cauza lui.

Nu va lăsa ca dorințele lui să-l distragă iar de la o misiune.

Ca să se asigure că lucrurile rămâneau așa, se lăsase în mod deliberat să se simtă incomod. Niciodată nu-și imaginase că va adormi în asemenea condiții. Acum, cine știe cât era ceasul, lumina soarelui se revărsa prin fereastra deschisă și, odată cu ea, și aerul răcoros de după furtună. Langley simți un alt fior, care-i forță mușchii rigizi să se miște la ordinul său.

Brâul plin de apă nu era mai ușor de dat jos în această dimineață decât fusese de pus ieri după-amiază, dar măcar de data asta efortul avea să-l încălzească. După, își dădu jos hainele în continuare ude și se frecă cu un prosop, apoi își puse altă cămașă curată, o pereche de pantaloni maro, de lână, și aceeași haină albastră. Dac-ar fi avut mantaua la îndemână, și-ar fi pus-o și pe aceea. Bărbieritul mai trebuia să aștepte până se încălzea afară.

Camera de studiu era mai comodă, prin comparație, și mirosea minunat, a cafea fierbinte. Urmări mirosul până la masă, unde găsi o tavă cu micul dejun. În doar câteva momente, aceleași mirosuri îmbietoare îi atraseră pe băieți din camera lor. Kingston arăta și vorbea la fel ca noaptea trecută, în timp ce Philip era somnoros și ciufulit, dar îmbrăcat și cel puțin dispus să răspundă la salutul lui Langley cu un „Neața, domnule!"

După o farfurie fortifiantă de ouă fierte și scrumbie afumată, Philip găsi puterea să întrebe:

– Domnule, mama mea ia de obicei micul dejun cu noi. Unde e?

În vocea puștiului încă se simțea ranchiuna.

Langley își puse ceașca pe farfurie.

– Îndrăznesc să spun că, pentru prima oară de mult timp, se bucură de micul dejun, fără să fie nevoită să se uite la o față pe jumătate spălată și la un cap nepieptănat.

Tânărul conte își deghiză zâmbetul satisfăcut la replica primită de fratele lui luând o gură de pâine prăjită. Philip se bâlbâi puțin, înainte să spună.

– Da, mă rog, cel puțin ea e mereu bărbierită.

– Pip, netotule, spuse Kingston, aruncându-i fratelui său o privire ucigătoare. Dacă tot ai de gând să-i răspunzi noului nostru profesor, atunci folosește cel puțin o jignire care n-o insultă pe mama.

– Dar eu nu aș... nu aș... Nu contează. Philip îl fixă pe Langley cu privirea. El a înțeles ce voiam să spun.

– Așa e, spuse Langley, care se ridică brusc.

Nu se cădea să reacționeze la poznele lor, în ciuda râsului care i se strângea în piept.

– Ai vrut să mă pui la locul meu, tinere. Dar, fie că ești de acord, fie că nu, locul meu e aici.

Lovi lemnul mesei cu un deget, destul de ferm cât Philip să tresară.

– Acum, terminați-vă micul dejun, spălați-vă și pregătiți-vă pentru lecție, începe într-un sfert de oră.

Langley le aruncă câte o privire fermă, apoi se întoarse și intră în camera lui, ca să se lupte cu barba sa deasupra apei reci din chiuvetă.

„Ce naiba faci?"

Întrebarea îi bubui în cap, în ritmul briciului.

Pe parcursul carierei lui de ofițer de spionaj, jucase o sută de roluri diferite. De ce ar fi diferit rolul de profesor a doi băieți răsfățați și isteți? Era momentul să-și amintească toți profesorii ageri și acri pe care-i avusese vreodată.

Însă când se duse să exerseze o expresie potrivită, descoperi că oglinda fusese atârnată fie pentru, fie de o persoană considerabil mai scundă. Oricât se strădui, nu reuși să vadă o parte din el aflată deasupra părului închis la culoare de pe piept.

– Îmi cer scuze, domnule Stanhope. Am adus niște apă caldă și am venit să aduc... Vai!

Când se întoarse, Langley descoperi că vocea venea de la Mary, servitoarea de ieri, care se oprise în mijlocul explicației ca să se holbeze la pieptul lui gol.

Dumnezeule, era la fel de rău ca atunci când o avea pe Fanny Drummond prin preajmă. Mă rog, poate ceva mai bine de atât. Privirile lui Fanny nu dădeau niciodată de înțeles că îi plăcea ce vedea.

Deși servitoarea făcea mai mult decât doar să dea de înțeles.

– Mulțumesc, Mary, zise el, atrăgându-i atenția înapoi la fața lui. Asta e tot.

– Dacă sunteți sigur, domnule...

Femeia puse recipientul cu apă fierbinte pe podea, făcu o plecăciune, fără să-și coboare privirea, și ieși din cameră, pipăind în spate cu o mână, ca să evite să se lovească cu spatele de ușă. Înainte să dispară cu totul, femeia îi mai aruncă o privire cu subînțeles.

Langley nu era un bărbat vanitos, deși știa că, în general, femeile îl considerau chipeș. Sigur, folosise acest lucru în avantajul său de-a lungul anilor, atât când era în timpul programului, cât și în afara lui. Dar una era să observe tentativele de seducție ale unei servitoare, și era cu totul altceva să câștige respectul a doi băieți.

Pe de altă parte, ce își dorea cu adevărat era să apeleze la încrederea, și nu la teama băieților. Ca să-i țină în siguranță, avea nevoie ca ei și mama lor să aibă încredere în el.

Poate un zâmbet avea să-i aducă mai multe decât o încruntătură.

Cu partea neascuțită a lamei lipite de degetul mare, scoase două cuie care țineau oglinda la locul ei, prinzând-o ușor cu cealaltă mână, înainte să cadă în bazin. Apoi o așeză pe marginea patului și se uită în ea.

„La naiba."

Philip nu exagerase. Cu barba și cearcănele negre de sub ochi, chiar arăta mai mult ca un tâlhar decât ca un profesor.

Ca experiment, își ridică colțurile gurii. Buzele se întinseră peste un set nefericit de dinți ca de lup. Ca și cum avea voință proprie, o sprânceană se ridică, sceptică.

Poate Coțofana ajunsese, în sfârșit, la limitele talentului de a mima.

– Amanda, trebuie să recunosc că, atunci când m-ai rugat să vin și eu în camera de zi pentru micul dejun, m-am așteptat să faci puțin efort cu conversația.

Lingurița mamei răsună pe marginile ceștii, apoi zăngăni pe farfurie.

Amanda icni. Cum era posibil s-o doară capul mai tare în dimineața asta, decât ieri? Însă mama avea dreptate. Ea făcuse invitația. Reamintindu-și cuvintele lui Langley de seara trecută, sperase că va găsi o scuză ca s-o împiedice pe mama ei să iasă azi. În plus, nu-i plăcuse gândul să mănânce singură.

– Despre ce ai vrea să vorbești, mamă?

Femeia se aplecă în față. Cu rochia ei lejeră, trandafirie, și părul blond grizonant aranjat frumos, arăta minunat de tânără, în ciuda strălucirii neiertătoare care se revărsa pe fereastră și a faptului că era devreme.

– Încă nu mi-ai spus ce ați discutat tu și lordul Dulsworthy ieri-dimineață.

Mintea Amandei fusese atât de plină cu conversația de noaptea trecută, că aproape uitase de propunerea lui George.

Luă o gură de cafea și se strâmbă, când descoperi că uitase să pună zahăr.

– A venit să vorbim despre băieți, așa cum am spus.

– Nimic... altceva?

Pauza fu umplută cu mișcarea artistică, sugestivă, a unei încheieturi. Mâneca lejeră a mamei ei flutură peste masă, flirtând cu mai multe tipuri de dezastru: farfuria cu unt, mânerul unui cuțit, trei grămezi cu corespondența atent sortată, însă mereu evită catastrofa. În prezent, Amanda aproape invidia abilitatea ei de a evita problemele.

– Conversația ne-a fost întreruptă de sosirea unui nou profesor.

„Slavă Domnului." Altfel, Amanda ar fi trebuit să inventeze un răspuns pe loc pentru George.

– A, da, zise mama, fixând-o cu o privire dezaprobatoare. Profesorul. Ai fi putut să-mi spui că te gândeai să angajezi o astfel de persoană. Aș fi putut să...

– Te asigur, are recomandări bune, mamă.

„E un ofițer de spionaj, de rang înalt", fu ea tentată să spună, doar ca să vadă reacția mamei. „Un spion trimis să mă protejeze de alți spioni, care sunt disperați să pună mâna pe o carte de bucate franțuzească."

În lumina zilei, suna de-a dreptul ridicol. Și mult mai puțin înfricoșător decât realitatea rece, de a trebui să facă un pact cu diavolul cu George. Poate mama ei avusese dreptate să-și facă griji.

– Nici n-am crezut altceva, spuse mama ei relaxată. Chiar și așa...

Scoase o invitație dintr-una din cele trei grămezi, o privi o clipă prin lornion și o puse în altă grămadă.

– Mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

Amanda se gândi să-i spună mamei că putea oricând să se ducă în camera de studiu, știind că era puțin probabil ca femeia să facă acest efort.

Două gânduri o opriră. Primul fu posibilitatea ca mama ei să insiste ca Amanda s-o însoțească. Al doilea fu reacția imaginată a lui Langley la a fi observat și inspectat de presupusa lui angajatoare.

Imaginea mentală a expresiei lui dezaprobatoare, aruncată peste rama ochelarilor, trimise cei mai delicioși și mai periculoși fiori prin ea.

Langley era acolo, în acel moment, și cu totul la dispoziția ei. Asta îi spusese.

Și, în ciuda a ce-i spusese în grădină noaptea trecută, dorise s-o sărute la fel de mult pe cât își dorise și ea să fie sărutată.

Amanda expiră și se întinse după clopoțelul argintiu mic de pe masă.

– Foarte bine, mamă. O să-l rog să ni se alăture la prânz.

Prânzul era sigur. Nimeni nu dezaproba așa ceva.

Când Lewis apăru în ușă, îi ceru un toc și hârtie.

– Un bilet o să fie mai puțin disruptiv în timpul lecțiilor, gândi ea cu voce tare.

Îi luă mai mult decât ar fi trebuit să scrie invitația, dar, când termină, Lewis luă biletul, făcu o plecăciune și dispăru. Amanda se pregăti să-și vadă de micul dejun în liniște.

Peste câteva clipe însă, Lewis se întoarse și întinse o tavă, cu un bilet împăturit pe ea. Nu se așteptase la un răspuns și nu știa ce să creadă. Deși îi aruncă o privire întrebătoare lui Lewis, fața acestuia rămase neutră, așa cum era normal pentru orice servitor bun.

Cel puțin din punctul de vedere al mamei ei. Amanda s-ar fi bucurat să primească un indiciu. Luă atentă biletul și-l desfăcu. Sub invitația ei concepută cu atenție, o mână masculină scrisese:

Niciodată nu mănânc la prânz.

Amanda își mușcă buza, ca să nu izbucnească în râs.

– Ce e, draga mea?

Mama ei își înclină ușor capul și se joacă cu mânerul lornionului.

– Ne-a spus că nu e convenabil pentru el să ni se alăture la prânz, având în vedere programul pe care l-a stabilit deja.

Amanda își ridică tocul, își plimbă pana peste buze și zâmbi. Știa că lui Langley îi plăcea să creadă că deține controlul. Dar poate uitase că ea era contesa de Kingston? Așa că scrise, sub scrisul lui.

– Te rog frumos să i-l duci, Lewis, spuse ea, întinzându-i din nou biletul împăturit servitorului.

Și ea putea să joace jocul ăsta.

În prima oră a dimineții, Langley îi invitase pe băieți să îi arate cele mai mari reușite ale lor. Auzi conjugări în trei limbi, ascultă discursuri de la oratori importanți și îi privi rezolvând ecuații. Majoritatea lucrurilor pe care le observă nu făcură decât să-i confirme primele impresii.

Philip era un puști obraznic, chipeș. Nerăbdător și, prin urmare, puțin neatent. Atletic. Se lăudase cu talentul lui la scrimă și se plimbă prin camera de studiu, fluturând o sabie imaginară, ca să-și demonstreze abilitățile. Într-un loc precum Harrow, ar fi fost ales de colegii lui ca să le fie lider în tot felul de pozne. Ar prospera.

Tânărul Kingston era clar mai studios și bine pregătit academic pentru școală. Cu toate acestea, Langley putea să bănuiască cum s-ar descurca băiatul acolo și de ce era îngrijorată Amanda. Nici măcar de la profesori nu puteai să te bazezi să se poarte frumos cu un puști slăbuț, cu trăsături delicate, și mai isteț decât era indicat. Departe de casă, Kingston nu va avea decât titlul său, și poate și pe fratele mai mic, ca să-l apere de cruzimile inevitabile la care ar fi expus.

După ce băieții avură ocazia să se laude, Langley se inspiră de la generalul Scott și-i întrebă care erau cele mai spectaculoase eșecuri? Inevitabil, greșelile te învățau mai multe decât succesele.

Langley învăță și mai mult din ce aleseră să-i arate atunci. Philip era mai isteț decât bănuise inițial. Iar Kingston era mai curajos. Langley începu să creadă că, dacă primeau puțin ajutor, băieții aveau să se descurce destul de bine când vor fi nevoiți să lase în urmă grija mamei lor. Amândoi. Iar asta avea să se întâmple, posibil ignorând obiecțiile mamei lor și dacă Dulsworthy avea să obțină ce voia toamna asta sau nu.

Sigur, putea să-i învețe unele lucruri. Lecțiile Amandei fuseseră uneori mai degrabă creative decât concrete, dar, per total, era impresionat...

Impresionat, dar reticent?

Nu, nu era nimic reticent la admirația pe care i-o purta Amandei și pe care o avea pentru modul în care îi învățase pe fiii ei. Fetele și tinerele erau ținute, în mare parte, departe de subiecte pe care bărbații le considerau, în mod egoist, ca fiind fundația cunoașterii „adevărate": filosofie, matematică superioară, latină și greacă. Dar cumva, Amanda reușise să obțină o educație extraordinară și s-o dea mai departe celor doi băieți care stăteau în fața lui.

Langley nu era sigur că se simțea mai bine să afle că Amanda avea o minte ascuțită, pe lângă o siluetă impresionantă. Clar nu era treaba lui să fie atras nici de una, nici de alta.

Ca să nu mai pomenească de ambele.

Un pas se auzi pe scări, iar Langley își ridică privirea de pe pagina pe care se prefăcea c-o citește, în timp ce băieții reluară munca de ieri, la harta cu fluvii. Unul dintre eșecurile lor, așa cum mărturisiseră chiar ei. Bărbatul se încruntă. Asta avea să fie a doua întrerupere a dimineții.

Lewis, servitorul, păru smerit cât aduse un alt bilet. Ba nu, era același bilet, realiză Langley, când luă hârtia împăturită de pe tavă.

Băieții își ridicară și ei privirea, fiind curioși. O singură privire încruntată de la profesorul lor îi trimise înapoi la muncă, fără certuri legate de vopseaua albastră. După ce îți aplecară capetele peste hartă, Langley desfăcu lent biletul.

Sub răspunsul lui de mai devreme, Amanda scrisese doar două cuvinte, cu litere delicate:

Cina, atunci.

De data asta, nu era o întrebare. Apăsase așa de tare când pusese punctul, că vârful tocului aproape trecuse prin hârtie. Abia dacă era o cerere. De fapt, arăta ca un... ordin.

Langley împături hârtia și o băgă în buzunarul de la piept al hainei.

– Nici un răspuns de data asta, domnule? spuse servitorul.

– Nici un răspuns, concluzionă el.

Cel puțin, nu unul pe care voia să-l facă public.

Pe parcursul după-amiezii, găsi mai multe ocazii ca să scoată biletul din buzunar și să-l recitească. *„Cina, atunci."* Ce isteață era! Deja la ora patru, când terminase lecțiile pentru ziua aceea, Langley deja se simțea flămând din pricina acelor cuvinte.

Iar foamea lui avea foarte puțin de-a face cu mâncarea.

Două ore mai târziu, cu părul proaspăt pieptănat, ochelarii curățați și lavaliera cu un nod prea strâns, îi urmă pe băieți la parter, în sufrageria goală. Analiză rapid tavanul înalt și pictat, perdelele de mătase, candelabrul de cristal și o masă la care puteau să stea cu ușurință douăzeci de oameni, deși în prezent, nu se afla decât unul singur. Tânărul Kingston îl sfătui să se așeze lângă Philip, în fața locului bunicii lor, după cum se dovedi când femeia intră în cameră câteva clipe mai târziu și se prezentă.

– Sunt doamna West, mama lui Lady Kingston, spuse ea, pe o voce a cărei căldură evidenția notele nordice ușoare, când făcu o plecăciune.

Langley știa că femeia avea în jur de cincizeci de ani, poate chiar mai mult. Dar anii fuseseră blânzi cu ea, iar doamna West făcuse toate eforturile posibile ca să profite de această generozitate, de la felul în care își aranjase părul la croiala rochiei și chiar și lumina blândă a lumânărilor.

Langley făcu o plecăciune.

– Lordul Kingston și stăpânul Philip vorbesc cu drag despre dumneavoastră, doamnă. Stanhope mă numesc, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Tocmai se așezaseră, când Amanda intră în cameră. Nu-și făcu o intrare grandioasă, ca mama ei. Ba chiar se uita peste umăr, fiind atentă la altceva decât la cei prezenți, și-și întoarse fața spre ei doar când Langley și băieții se ridicară și scârțâitul scaunelor o făcu să tresară.

– A. Aveam de gând să... Am întârziat?

Un murmur general de dezacord se auzi la masă, dar doamna West spune, dezaprobator:

– Cinci minute, draga mea.

– Atunci îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Te rog să servești supa, spuse ea, cu un zâmbet șters, servitorului care nu era Lewis.

Acesta îi trăsese scaunul la capătul mesei, fiul ei mai mare fiind în dreapta ei, iar cel mic în stânga.

Langley se întrebă, egoist, dacă Amanda petrecuse acele cinci minute în plus la masa de machiaj, pregătindu-se pentru această mică șaradă a isteților sau a voinților, în care păreau să fie prinși. Inutil, bineînțeles. El nu fusese indiferent la cât de minunată era, atunci când părul ei ud i se lipise de cap și ploaia îi cursese de pe vârful nasului.

Dar, dacă era obligat, trebuia să recunoască că, acum, Amanda arăta și mai bine. Părul ei de un șaten cald fusese împodobit cu perle în seara asta, fiecare pe câte o agrafă, strălucind ici și colo dintr-o rebeliune de bucle atent aranjate. Pieptul i se ridica din decolteul adânc, pătrat, al unei rochii de un verde șters. Nuanța i-ar fi făcut pe majoritatea oamenilor să pară bolnavi, dar ei îi evidenția pielea ca un boboc crem, pregătit să înflorească.

Langley bănui că fusese prins uitându-se la decolteu, când Amanda îl fixă cu ochii ei negri și spuse, pe o voce mult mai rece decât a mamei ei.

– Mă bucur că ni te-ai alăturat, domnule Stanhope.

„Cina, atunci."

Fâșia de hârtie pe care fusese scris ordinul ei stătea ca un ghimpe în buzunarul lui de la piept.

– Ar fi fost urât să refuz o invitație așa de generoasă, răspunse el.

– Te-ai acomodat bine în camera de studiu, domnule?

Văzu oare o urmă de zâmbet pe buzele ei?

– E drăguț din partea dumneavoastră să întrebați, dar știți deja răspunsul, spuse el, gândindu-se la dulapul înghesuit și aglomerat prezentat drept dormitorul lui și la oglinda care-i ajungea la piept.

Amanda nu suporta faptul că prezența lui era necesară, și nu putea s-o învinovățească pentru asta. Știa că era destul de isteață cât să se teamă de ce însemna. Înțelegea pericolul în care se afla familia ei.

Dar, în același timp, Langley bănuia că femeii îi plăcea să-l aibă acolo. Parțial pentru că-i dăduse un mod temporar de a contracara autoritatea lui Dulsworthy.

Însă asta nu era tot.

Sărutul ei de la bal, cuvintele de noaptea trecută, privirile pătrunzătoare și ascunse din timpul mesei, toate sugerau că era la fel de fascinată, reticent e drept, de el, pe cât era și el de ea.

Poate ăsta era lucrul pe care Amanda îl ura cel mai mult.

Actuala etapă din mica lor înfruntare ajunse la remiză când primul fel fu așezat în dreptul lor. Zgomotele de tacâmuri pe farfurii de porțelan umplură camera.

În timp ce mânca, Langley se gândi din nou la răspunsul imperativ pe care îl dăduse Amanda refuzului lui de mai devreme: „Cina, atunci". În mintea lui, greutatea cuvintelor se schimbă, și, odată cu ea, și înțelesul lor.

„Cine, atunci."

Cine avea să facă următoarea mișcare?

– Am descoperit că fiii dumneavoastră au avut parte de o excelentă îndrumare, Lady Kingston, spuse el, întrerupând descrierea minuțioasă a zilei, făcută de băieți pentru mama lor. Sunt niște băieți isteți, zise el, zâmbindu-le amândurora, după care se corectă. Niște tineri isteți, ar trebui să spun. Niște elevi promițători.

Apoi, Amanda își îndreptă din nou atenția spre farfurie, înțepând cu furculița un morman negustat de piure de napi.

– Sunt pregătiți, deci, pentru școală?

Teama din spatele întrebării ei era evidentă. Ambii băieți repetară cuvântul „școală" cu diverse grade de surprindere și uimire, cel mic părând mai puțin entuziasmat decât s-ar fi așteptat Langley, iar cel mare mai puțin alarmat.

– Te referi la Harrow? Ca tata? întrebă tânărul Kingston.

– Și ca lordul Dulsworthy, îi reaminti Philip.

– Tutorele vostru și cu mine am discutat puțin despre treaba asta, da, recunoscu Amanda. E de așteptat de la băieți din poziția voastră. Dar mă tem că instrucția sărmanei voastre mame n-a fost potrivită pentru asta.

Când spuse asta, îi aruncă lui Langley o privire prin care îl implora.

– O să fie nevoie de mai mult decât o zi ca să determin nivelul lor de pregătire, contesă, o asigură el. Dar, în ceea ce privește calitatea instruirii dumneavoastră, trebuie să recunosc că sunt surprins de profunzimea și amploarea cunoștințelor pe care le-ați împărtășit. Propria dumneavoastră educație trebuie să fi fost...

– A mers la Academia Doamnei Plinkton pentru Fete, în Bath, spuse doamna West, ca și cum asta rezolva problema.

– O instruire de calitate, încuviință el, deși nu auzise niciodată de ea.

În orice caz, nici o școală de fete nu era responsabilă în întregime pentru tot ce știa Amanda, de asta era sigur.

Dar Amanda, care era în continuare concentrată pe viitorul fiilor ei, nu dădu semn că ar vrea să rezolve misterul și nu mai spuse nimic.

Masa aproape se terminase. Langley se gândi la o schimbare de subiect, ceva care ar îndepărta norul întunecat care plutea acum deasupra Amandei și avea să-i redea licărirea sfidătoare în ochi.

Apoi, doamna West își șterse buzele, așeză șervețelul într-o parte și spuse:

– Stanhope.

– Da, doamnă?

– Nu, nu. Îmi cer scuze. Doar mă gândeam la nume. Are ceva familiar.

Un servitor îi înlocui farfuria goală cu o farfurie de cristal, cu budincă, iar doamna West își luă lingura.

– Ești cumva înrudit cu Sir Langley Stanhope?

Tacâmul de argint zăngăni pe porțelan și, pentru o clipă, Langley se temu că el fusese cel care scăpase furculița. Dar nu, zgomotul venise din capătul mesei, de la Amanda, care îl privea cu o expresie pe care nu o putea descrie.

După o privire lungă, doamna West continuă:

– Îmi amintesc c-am citit despre asta în ziar, când a fost numit cavaler... făcuse ceva. O, ce era? întrebă ea, fluturând o lingură plină cu budincă în aer.

Un bărbat nu ajungea la nivelul lui în serviciile de spionaj fără să rişte să fie expus. Dar, cumva, situația în care se afla era mai rea. La naiba cu titlul de cavaler și la naiba cu fiecare menționare a acestui lucru! Nimeni nu avea să i se adreseze ca Sir Langley, cu atât mai puțin contesa de Kingston.

– Mă tem că nu, doamnă, răspunse el, folosind un ton plictisit.

– Atunci care e familia ta?

Langley ezită.

– Nu am familie, doamnă West.

Doamna West scoase un zgomot de ușoară dezamăgire, sau poate de înțelegere. Băieții, care erau concentrați pe porțiile lor de budincă, nu părură să audă conversația.

Dar surprinderea Amandei, la menționarea titlului de cavaler, devenise o examinare amănunțită. Contesa părea că încearcă să descifreze dacă ceva din ce spunea bărbatul era adevărat.

Va cere o explicație?

Va fi mulțumită de cea pe care era pregătit să o dea?

Langley refuză desertul, fluturând din mână și aproape dărâmând paharul cu budincă din mâna servitorului, când acesta se aplecase să i-l pună în față.

– Eu nu vreau, mulțumesc. Nu-mi plac dulciurile. Vă rog să mă scuzați, doamnă.

Se ridică în picioare, făcu o plecăciune mai întâi spre doamna West, apoi spre Amanda.

– Contesă. Vă urez noapte bună.

– Ai de pregătit lecțiile pentru mâine, domnule Stanhope?

Amanda își înclină capul într-o parte, o poziție de curiozitate și provocare. Pentru o clipă, crezu că femeia voia să-i spună că nu avea voie să plece.

„Cina, atunci."

– Așa e, încuviință el.

Nu avea să mai răspundă nimic. Avea să se ducă în mansarda lui și să-și spună că meciul dintre ei era o remiză.

Însă, în schimb, îi întâlni cu curaj privirea.

– Și tocmai mi-am amintit că am nevoie de ceva din bibliotecă.

Până la urmă, trebuia să se concentreze pe găsirea unei cărți.

După ce spuse asta, se întoarse și ieși din cameră.

Poate trișase, dar jucase la câștig.

„Acum e rândul tău, milady."

Capitolul 10

Oricât de tentată era, Amanda nu putea să se ridice de la masă și să-l urmeze pe Langley fără să trezească suspiciuni.

Așa că-și termină budinca, atentă să mănânce totul din pahar, cum făcea întotdeauna. Le ură noapte bună băieților și îi trimise la etaj, după ce îi pupă pe fiecare pe obraz, în urma protestelor de indignare obișnuite. Bău niște ceai cu mama ei, în salon, apoi își anunță intenția de a scrie un bilet de mulțumire familiei Hurst, înainte să se ducă la culcare.

Într-un final, se trezi stând în picioare, cu mâna pe clanța bibliotecii, fiind prostesc de ezitantă în privința a ce avea să găsească de partea cealaltă.

Când intră, Langley stătea cu spatele la ea, examinând rafturile, cu o lumânare în mână. Celelalte fuseseră aprinse în capătul opus al camerei, și un teanc mic, asimetric, de cărți, pe care le strânsese deja, amenința să se răstoarne dintr-un colț al biroului. Când auzi ușa, se întoarse.

Fie că ochelarii îi alunecaseră pe nas, sau Langley îi aranjase așa, ca să caute mai ușor, bărbatul o privi peste rame, exact cum și-l imaginase făcând mai devreme. Și exact cum știa c-o să se întâmple, interiorul ei se cutremură când îl văzu, deși expresia lui era mai degrabă amuzată, decât de dezaprobare.

Bărbatul își ridică sprâncenele, în timp ce o analiză din cap până-n picioare.

– Eu am câștigat.

– P... poftim? se bâlbâi ea.

– Jocul de-a șoarecele și pisica de azi. Ai intrat direct în capcana pe care am întins-o la cină.

Evident, Langley își imagina că el era pisica.

Amanda chicoti.

– Serios? Vai! Băieții îți vor spune că nu mă prea pricep la jocuri.

După ce se declarase victorios, Langley păru să aștepte ca Amanda să accepte înfrângerea și să plece. Se întoarse pe jumătate spre raft.

Însă contesa se îndreptă spre birou, aranjând cărțile într-un teanc. Apoi se duse la raftul de lângă cel unde Langley căuta în mod ostentativ și își trecu mâna peste despicătura îngustă aflată deasupra unui rând de cărți despre expediții pe mare, explorări și călătorii. Raftul pe care se aflau făcea parte dintr-un pervaz care se întindea în acea parte a camerei. Langley îngheță la apropierea ei.

Cu o mișcare ușoară a unei manete și un scârțâit mecanic, semn că nu era folosit des, întregul raft, cu tot cu cărți, se legănă în față, dezvăluind un spațiu gol în spatele său, plin cu carafe de cristal și pahare asortate. Amanda luă o carafă, dădu praful la o parte, și se întoarse spre Langley, care-i urmărea fiecare mișcare. Nici măcar domnul Matthews sau doamna Hepplewythe nu știau de existența cabinetului secret cu băuturi al soțului ei defunct.

– Vrei ceva de băut?

Langley strânse lumânarea pe care încă o ținea, cu o forță inutilă.

– Nu. Mulțumesc.

Amanda ridică din umeri.

– Cum vrei.

Își plimbă un deget peste colecția de dopuri, oprindu-se să scoată unul. Ridică sticla și turnă cu generozitate lichidul de culoarea chihlimbarului în paharul pe care îl ținea. După ce puse sticla la loc, își folosi șoldul ca să închidă cabinetul.

Langley urmări și acea mișcare, sau cel puțin asta credea Amanda. Lumina care i se oglindea în ochelari îi făcea privirea imposibil de citit.

Cu o mișcare exagerat de lentă, Amanda duse paharul înapoi la birou și se rezemă de acesta.

– Fără prânz. Fără desert. Fără brandy franțuzesc.

Ridică paharul la gură, lăsă căldura băuturii să-i acopere buzele și o linse.

– Nu ai nici un viciu?

La lumina lumânării, Amanda îi urmări mișcarea gâtului, când înghiți în sec.

– Vicii? Sunt sigur că am. Stai să mă gândesc...

Langley îi imită postura relaxată, rezemându-se de marginea biroului și încrucișându-și gleznele.

– În primul rând, beau mult prea multă cafea. Vezi tu, nu dorm prea bine. N-am mai făcut-o de ani întregi, deși poate cafeaua e la fel de mult cauza acestei probleme, cât e și soluția ei.

– Îndrăznesc să spun c-aș putea să fac o confesiune similară. În ultimul timp, ceva mi-a tot afectat somnul, spuse ea, zâmbind, cu buzele aproape de marginea paharului.

Bărbatul ridică din sprâncene, deasupra ramei ochelarilor.

După o altă clipă, își trecu o palmă peste lumina lumânării din apropiere, aproape atingând flacăra.

– Caut în mod deliberat aventura, adrenalina, pericolul. Ăsta e un viciu mai serios.

Și o avertizare? Buzele ei se depărtară, ca să formeze un răspuns, însă el dădu din cap.

– Te rog, nu încerca să mă convingi că e un alt lucru pe care îl avem în comun.

Pentru o clipă, Amanda avu dubii în privința ei însăși. Poate n-ar fi trebuit să meargă în bibliotecă.

Dar nu. Se hotărâse. Știa ce voia de la el și credea că știe și cum să obțină asta.

Ridică un umăr, așezând carafa pe biroul de lângă ea.

– Ei bine, sunt aici, cu tine, la... invitația ta, cred c-ar fi bine s-o numim.

Bărbatul își așeză ochelarii la loc și își mută privirea de la ea la cabinetul cu băuturi și înapoi.

– Cred că te-am subestimat, contesă. Chiar și așa, sunt convins că ți-ai folosi timpul mai bine dacă ai ieși singură la o plimbare prin grădină.

– E răcoare.

– Atunci, ia-ți un șal.

– Vrei să spui să plec ca un șoricel ascultător, fericită de evadarea mea la limită? Se îndreptă. Pare o victorie fără greutate pentru genialul... cum ar trebui să-ți spun? Coțofana? Maiorul Stanhope? Sir La...?

Cu o mișcare de felină, bărbatul se apropie de ea, corpul lui tare aproape lipind-o de birou.

– Nu asta.

Refuzul lui profund, modul în care scuipase fiecare cuvânt, îi reaminti Amandei de felul în care vorbea Philip când se lovea la

genunchi și îi spunea să nu-l atingă, cu toate că rana avea nevoie de îngrijiri.

– De ce ai mințit-o pe mama? continuă ea, hotărâtă.

– Asta am făcut?

Langley își dădu ochelarii jos și îi aruncă pe birou. Aceștia alunecară pe lemnul lustruit, oprindu-se când loviră carafa de cristal cu un zgomot încet. Privirea lui întunecată o căută pe a ei. Nu mai era nimic între ei acum.

Inima Amandei bătea cu putere, dar nu din cauza fricii.

– Da. Ai negat că ești...

Numele era pe vârful limbii, dar Amanda ezită. Nu era îngrijorată de cum ar reacționa el dacă l-ar pronunța, dar era precaută cu fascinația pe care o avea față de volatilitatea lui.

– Bărbatul despre care a citit în ziare.

– Continuă. O femeie ca tine mai mult ca sigur că tânjește să pronunțe un titlu. Bine, cedă el, când Amanda dădu din cap. Da, eu sunt Sir Langley Stanhope, cavaler al Coroanei Britanice. Șirul ăsta de litere oferă unui individ destul fast și pompă ca să se ridice la nivelul unei contese?

Își coborî buzele spre urechea ei, iar Amanda tremură când respirația lui fierbinte se plimbă peste pielea ei.

– Ai fost ușurată când ai aflat că bărbatul care spui că e profesorul fiilor tăi e, de fapt, un gentleman?

Corpul lui, respirația lui erau și mai aproape, până când fiecare centimetru din ea era conștient de fiecare centimetru din el. O mușcă de lobul urechii și, spre șocul ei, un geamăt îi alunecă din gât.

– Sau...

O mai mușcă o dată, de data asta de gât, și trimise un fior de dorință prin ea.

– Ai fost dezamăgită să afli că poate nu sunt deloc lipsit de scrupule?

Cum Amanda nu-i răspunse, atenuă înțepătura mușcăturii cu o mișcare a limbii, care îi înmuie genunchii Amandei.

– Nu-ți face griji, draga mea! o liniști el, folosind un accent aspru, pe care contesa nu-l auzise niciodată. Pot în continuare să joc dur, din moment ce e evident că-ți place.

Amanda încercă să-și controleze respirația.

– Asta nu e vocea ta.

– Ești sigură, doamnă?

Acele cuvinte, șoptite periculos de aproape de urechea ei, ar fi putut aparține unui aristocrat sclifosit de la teatru.

– Oprește-te. Capul ei se învârtea, când văzu etalarea amețitoare a ciudatului lui talent. Cine ești, de fapt? Spune-mi adevărul.

– Vrei să-ți spun adevărul, contesă?

Un râset amar îi răbufni din piept, dar, după o clipă, își îndepărtă corpul de al ei, luând paharul și golindu-i conținutul, în timp ce se aruncă pe scaunul de la birou.

– Nimeni nu știe cine sunt.

Eliberată de greutatea și de atingerea lui, Amanda se gândi să-i asculte sfatul de mai devreme și să plece. Însă bărbatul avea un magnetism aparte, ca luna rece care atrăgea mareea caldă.

Apoi, Amanda se trezi urcată pe marginea biroului masiv, piciorul ei stâng fiind aproape lipit de al ei.

– Nu... înțeleg. Ești ofițer de spionaj. Cu degete nesigure, își trase de fustă. Dacă există un mister, nu ai putea să-l rezolvi? Având în vedere cât de deștept ești și toate resursele pe care le ai la dispoziție...

– Cine spune că vreau să fac asta?

Privirea lui Langley se mută spre un punct dincolo de birou, unde umbrele camerei deveneau mai profunde, dincolo de efectul lumânărilor pe care le aprinsese. Orice părea hotărât să-i spună, Amanda nu mai era sigură că voia să audă.

Cu toate acestea, nu plecă.

– Nu pot să-ți spun unde m-am născut și nici cine m-a adus pe lume, începu el, pe acea voce distantă, pe care Amanda nu o recunoștea. Langley e numele mamei mele? Al tatălui? Cuvântul gravat pe lateralul lăzii de măcelar în care am fost găsit?

Bărbatul ridică din umeri, iar această mișcare de indiferență aparentă îi pișcă inima.

– Primele mele amintiri sunt cu aleile din Newgate, cerșind și furând. Am făcut orice trebuia, pentru un colț de pâine.

Amanda tresări când auzi povestirea aproape lipsită de emoții a copilăriei lui. Asta nu era o simplă zgârietură, care să fie vindecată cu niște cremă și o mângâiere pe cap, ci o rană adâncă și sângerândă.

Iar Langley nu era genul de bărbat care să vrea milă. Cu atenție, Amanda își mută greutatea pe un șold, astfel încât genunchiul ei se lipi ușor de al lui, o reamintire tăcută a faptului că nu era singur.

Amanda nu știa la ce reacție se așteptase din partea lui. Dar clar nu se așteptase la ce urmă: palma lui puternică și caldă se opri pe pulpa ei, mângâind absent curba acesteia, prin mătasea subțire a rochiei ei și prin ciorapi. Privirea lui, gândurile lui, erau în continuare departe. Amanda nici măcar nu era sigură că Langley realizase ce făcuse.

– Ultimul buzunar din care am furat... mă rog, aproape ultimul, se corectă el, râzând. Am mai luat niște obiecte valoroase de atunci, care aparțineau generalului Zebadiah Scott. Atunci era colonelul Scott. Fiind mai abil decât majoritatea bărbaților, m-a prins când îi furam ceasul și lanțul. Un mic zâmbet ridică unul din colțurile gurii lui Langley. I-aș fi luat și unul din nasturii ăia perlați de la vestă, dacă n-ar fi... Zâmbetul se mări, iar bărbatul dădu din cap. M-a prins de încheietură și a spus: „Puștiule, n-aș face asta, dac-aș fi în locul tău" I-am aruncat cuvintele înapoi, cu intenția de a-l batjocori. Dar am reușit să-i imit vocea, accentul... Era unul dintre talentele mele, să imit oameni. L-a surprins. A părut aproape să-i placă. Și-a lăsat capul într-o parte și m-a întrebat: „Cum te cheamă, băiete?" „Coțofana, fraiere", i-am zis eu.

Așa-mi spuneau ceilalți pungași de pe stradă, pentru că aveam ochi pentru chestii strălucitoare. Și asta l-a amuzat. A repetat întrebarea de două, trei ori, înainte să-mi ceară să-i spun care e numele meu creștin. Nu știam ce vrea să spună cu asta, dar, într-un final, mi-a venit în minte Langley. „Ei bine, Langley, de ce nu vii cu mine?", m-a întrebat el, luându-mă de cot. M-am gândit că mă duce la închisoare. La știreang. Am încercat să fug, dar strânsoarea lui era fermă.

În timp ce vorbea, degetele o strânseră mai tare de picior, aproape dureros. Amanda nu se retrase.

– A încercat să-mi spună că n-are de ce să-mi fie frică de el. Și i-am spus...

Își ridică din nou paharul la buze, căutând ultimele picături.

– I-am spus că unui puști ca mine îi place să mai simtă câte un fior de frică din când în când. Cum altfel să știu că încă trăiesc?

Langley purtase cu el toată viața această dorință pentru pericol, care era atât de nouă și interzisă pentru ea.

– Când am spus asta, i-a apărut o expresie ciudată în ochi și a spus... Langley clătină ușor din cap. Nu-mi amintesc ce mi-a răspuns.

Primul neadevăr pe care i-l spusese în seara aceea. Amanda ezită s-o numească minciună. Nu credea că o făcuse conștient. Poate nu voia să-și amintească.

– M-a tras în trăsura lui și m-a dus până la el acasă. M-a spălat pe față și gât cu mâinile lui.

Ritmul discursului se schimba, povestea trecând de la băiatul care fusese la bărbatul care devenise.

– El și soția lui au încercat tot ce-au putut ca să mă facă mai puțin sălbatic, deși era o sarcină ingrată. Într-un final, mi-a spus c-o să mă duc să locuiesc cu niște prieteni de-ai lui, care aveau o casă mare, la țară, dar, din păcate, nu aveau copii cu care s-o împartă. A fost prima mea casă reală. Eram mai tânăr decât Philip, spuse el.

Amanda tresări când auzi numele fiului ei. Atât de sigură era că bărbatul uitase, temporar, de existența ei.

Mâna lui se plimbă absentă de-a lungul piciorului ei, dorind să-i liniștească teama, deși căldura atingerii lui producea o altă reacție, arzându-i venele cu căldura păcătoasă a lichidului unei carafe întregi cu brandy franțuzesc de contrabandă.

– Familia Stanhope era un cuplu mai în vârstă, sau cel puțin așa mi s-a părut când aveam șapte sau opt ani. Erau oameni buni, a căror bunătate am recompensat-o fugind de cel puțin zece ori. De obicei, cu un sac plin cu chestii de argint de-ale lor, sfeșnice și nu numai. Orice om normal m-ar fi dat afară, sau cel puțin m-ar fi bătut, încercând să mă scape de acest impuls. Benjamin Stanhope mi-a dat numele lui. M-a trimis la Rugby, după ce m-a învățat tot ce știa. După, la Oxford. Și mi-a cumpărat și locul în armată într-un final, m-a trimis înapoi la generalul Scott. Uneori, mă întreb dacă nu ăsta a fost planul pe care l-au stabilit de la bun început.

Cu un zgomot prins undeva între un râset și un oftat, Langley puse paharul pe birou.

– Și asta, contesă, e povestea în cea mai mare parte adevărată despre cum am devenit maiorul Langley Stanhope, ofițer de spionaj și maestru imitator, cunoscut drept Coțofana, spuse el, în timp ce-i strânse cea mai plină parte a pulpei.

Apoi îi dădu drumul și-și așeză ambele mâini pe brațele scaunului, ca și cum s-ar fi pregătit să se ridice.

Amanda era sigură că bărbatul trecuse peste mai multe incidente, precum și o promovare sau două. Dar îndrăzni să pună o singură întrebare:

– Și toată treaba cu titlul de cavaler?

Când auzi, Langley se ridică atât de brusc, că Amanda aproape își pierdu echilibrul.

– A fost o greșeală. O neînțelegere din partea Maiestății Sale.

– Doar n-ai impresia că te cred atât de umil, că ți-ai nega propriul eroism? spuse ea relaxată, având dubii că era înțelept să-l tachineze chiar acum.

– Dacă am făcut vreodată ceva demn de statutul de erou, clar nu a fost atunci, spuse el, dând din cap, apoi urmă un alt râset amar. Sunt sigur că bătrânului Ben i-ar fi plăcut să audă cum mi se spune Sir Langley Stanhope.

– A murit?

– Acum mai bine de trei ani.

Cam în perioada aia își pierduse și ea soțul, își spuse Amanda cu o înțepătură stranie ce semăna cu compasiunea, deși durerea lor venea din surse atât de diferite.

– Sophia a murit prima, a făcut febră. Ben a murit câteva săptămâni mai târziu, de inimă frântă, iar acum o dau înainte cu chestii sentimentale, nu-i așa?

Amanda se dădu jos încet de pe marginea biroului și se apropie de el, punându-și o mână pe brațul lui.

– Ba nu.

Privirea lui se opri la locul unde-l atinsese.

– Ești o femeie isteață, spuse el încet. Și o lady. Sunt sigur că povestea asta e destul de mohorâtă cât să te facă să fugi?

Degetele ei se curbară mai strâns, palide pe fundalul lânii întunecate a hainei lui. Nu făcu nici o mișcare ca să plece.

– Amanda.

Sună mai degrabă ca o rugăminte, decât ca un avertisment.

O, da. O dorea.

Și ea îl dorea pe el. Mai mult ca sigur că o văduvă discretă putea să aibă un amant, nu? Nu era prea scandalos.

Mă rog, era o urmă de scandal.

Amanda își aminti de precauțiile și mustrările nesfârșite ale mamei ei și se temu că scandalul făcea parte din atracție.

Inima îi bătea ca a unei păsări într-o capcană, când el o prinse sub privirea lui fermă și serioasă. Se pregăti să se împotrivească, dar întrezări și un fior interzis de anticipare.

Pentru ceea ce păru o eternitate, stătură într-un impas tăcut: de-a șoarecele și pisica, așa cum spusese și el. Privirea i se plimbă peste ea, acea umbră de zâmbet sardonic curbându-i buzele. Când nu mai suportă greutatea privirii lui dominante, își ridică bărbia, se îndreptă și spuse:

– Ei bine?

Cu o mișcare rapidă, Langley schimbă pozițiile mâinilor lor, astfel încât o ținea de braț. Cealaltă mână i se opri peste coastele ei, fix sub sâni. Oare putea să-i simtă inima bătând?

– Imediat, îi șopti el la ureche, respirația lui mișcându-i buclele lipite acolo și trimițându-i fiori de dorință peste cap. Se pare că ai impresia că poți să flirtezi cu pericolul, să te joci cu el și să scapi nevătămată. Dar viața pe care o duc nu e pentru tine. Nu sunt bun pentru tine. O mușcă din nou de lobul urechii, trimițând un fior de dorință în adâncul ei. Ce trebuie să fac ca să înțelegi?

– Tu ești profesorul, fu răspunsul ei imprudent.

Cel puțin asta dorise să spună, însă Amanda se temu că vorbele ei se pierduseră într-un geamăt incoerent de plăcere, când Langley o sărută în locul sensibil din spatele urechii.

– Așa e. Sunt, mormăi el.

Langley își plimbă buzele peste gâtul ei, de-a lungul mandibulei și, într-un final, îi găsi gura, sărutul lui fiind la fel de apăsat pe cât o amenințase.

Sau avusese de gând s-o amenințe.

În mintea ei, Langley doar își ținea o promisiune, promisiunea de a dezvălui ceva din ea, ceva al ei, ceva ce altfel n-ar fi putut descoperi. Modul în care barba lui se plimba peste pielea delicată a gâtului ei, urmată de presiunea dinților ascuțiți, senzații pe care odată le respinsese ca fiind de disconfort, îi trezi pielea la viață. Era toată doar senzații pure, amețită de la atingerea lui.

Și poate ăsta era și obiectivul lui, să-i copleșească simțurile, așa cum lăsai un copil să mănânce prea multe dulciuri, până când i se făcea rău de la ele.

Dar apetitul ei fusese nesatisfăcut atât timp, de fapt nu fusese niciodată satisfăcut, că Amanda nu putea decât să se lipească înfometată de el, dispusă să ofere răspunsul pe care îl cereau săruturile lui. Nu îi ascunse nimic, când Langley îi acapară gura maleabilă, icnind cu plăcere când dinții lui prinseră curba voluptoasă a buzei ei

de jos. Nu era nimic tandru, nimic manipulator. Doar o fierbințeală dogoritoare și sare și o urmă de brandy.

„O, Dumnezeule!" Cine și-ar fi putut imagina că acea gamă incredibilă de voci și accente nu era cel mai mare talent al gurii lui?

Mâinile lui nu rămaseră nici ele pe loc. Palma de pe coaste se ridică mai sus, patinând peste sânul ei, până la întinderea goală a decolteului ei. Îi prinse corsajul cu două degete și trase. Sunetul aței care se rupeau nu făcu decât să-i întețească nevoia.

Amanda își lăsă capul pe spate, tânjind după tachinarea gurii lui fierbinți pe sfârcul pe care tocmai îl eliberase, iar apoi...

Cu coada ochiului, văzu ușa bibliotecii.

O închisese?

Nu, bineînțeles că n-o făcuse. Dac-ar fi făcut asta, ar fi părut că se aștepta să...

„Dumnezeule."

Langley o ciupi de sfârc, întărindu-l, în timp ce buzele îi alunecară din ce în ce mai jos...

Amanda își arcui spatele, în timp ce plăcerea decadentă a limbii lui o consuma. Cât de bine era!

Ușa îi atrase din nou atenția.

Amanda închise ochii strâns, încercând să se concentreze pe gura lui Langley și pe plăcerile care vor urma.

Însă imaginea mentală a ușii deschise interveni din nou. Ce s-ar întâmpla dacă cineva, un servitor, mama ei, ar intra și i-ar prinde în...? Nu reușea să se gândească la cuvintele potrivite, sau mai degrabă la cele nepotrivite, care să descrie situația lor actuală. În... ceva...

Cealaltă mână a lui alunecă peste brațul ei și se opri la baza gâtului, presiunea sa fiind o altă senzație după care Amanda încă nu știuse că tânjea, însă imposibil de ignorat.

– E ceva care-ți distrage atenția, Amanda? șopti el rece, peste sfârcul umed.

Contesa abia reuși să-și controleze respirația, ca să explice.

– Ușa nu e închisă. Am putea să fim prinși în... *in flagrante delicto*! Asta e, asta e expresia pe care am tot încercat să mi-o amintesc. Deși nu pare potrivit scopului, nu-i așa? adăugă ea, râzând agitată. Mă rog, poate partea cu „flagrante". Și „delicto", adăugă ea.

O, care era problema ei? Nu era ăsta momentul să-și etaleze cunoștințele de latină...

Langley își ridică capul de la sânul ei și îi aruncă un zâmbet care-i trimise un fior pe spate.

– N-ai spus tu că vrei să trăiești periculos?

În timp ce vorbea, Langley își trecu degetul mare peste pulsul care-i bătea la gât.

– Da, recunoscu ea, am vrut o noapte cu rebelul. Dar, dacă e să fim prinși, e posibil să fii obligat să te porți ca un domn.

– Și nu ai vrea asta.

Era doar imaginația ei sau Langley părea dezamăgit?

– Atunci, presupun că ai dreptate, zise el, îndreptându-se. Am face bine să nu riscăm.

În ciuda faptului că ea fusese cea care evidențiase pericolele actualei lor poziții, un val de protest i se ridică în gât. Înainte să-i scape, însă, Langley o sărută din nou. Brațele lui o înfășurară, în timp ce el păși în față, împingând-o în spate, până când șoldul ei se lovi nu de biroul de neclintit, așa cum se așteptase Amanda, ci chiar de ușă. Se auzi un zgomot puternic, când ușa se lipi de cadru, sub greutatea amândurora, reamintindu-le iubiților iliciți și nerăbdători de noaptea balului.

– Gata. Acum nu mai poate să intre nimeni.

Apoi începu chinul din nou: buze, limbă, dinți, degete, fiecare senzație mai intensă, mai dulce, decât cea de dinainte. Cu o mână, Amanda îl prinse de umăr, în timp ce cu cealaltă pipăi orbește la spatele ei, ca să-și găsească echilibrul, târându-și unghiile peste lemnul rece și vopsit.

Neobosit, Langley o prinse de una din coapse, ridicând-o peste osul șoldului. Apoi își lăsă mâna peste glezna ei și îi mângâie piciorul, de data asta nu peste fustă, ci pe sub ea. Dresul ei era singurul lucru care-i separa pielea Amandei de palma lui. Mai sus... mai sus... Degetele lui se opriră ca să se joace cu jartiera, apoi dansară pe spatele coapsei ei goale.

Într-un final, Langley își plimbă degetele peste buclele care-i păzeau despărțitura, agitând firele acelea sensibile. Pulsul plăcut dintre picioarele ei se intensifică, devenind o presiune. Apoi, degetele lui curioase se plimbară peste pliurile umede ale sexului ei, și degetul lui mare începu să facă cercuri în jurul miezului ei.

– Ah...

Un oftat ieși cu putere din ea, în timp ce urmărea o eliberare care încă licărea la orizontul îndepărtat.

Langley își lipi încă o dată gura de urechea ei.

– Ce elevă dornică! șopti el, mângâind mai adânc în umezeala ei. Dar cât de departe trebuie să merg ca să te fac să înțelegi că nu sunt un domn?

Amanda nu putu să formuleze un răspuns, doar își ridică mâna de pe umărul lui și i-o puse pe cap, înfigându-și degetele în părul lui. Disperată după ceva ce nu putea să redea în cuvinte, recurse la metodele lui, încâlcindu-și degetele în părul lui șaten și trăgând cu putere.

Cu un mormăit, bărbatul îi luă fundul în ambele mâini, ridicând-o fără pic de efort. Amanda își înfășură ambele picioare în jurul mijlocului lui. Erecția lui, captivă în continuare în pantaloni, se frecă de despărțitura ei și o făcu să gâfâie de dorință.

La 32 de ani, după ce fusese soție, și acum era văduvă, nu putea fi considerată o inocentă. Dar, la vizitele rare ale fostului ei soț în pat, lumânările erau stinse, cămașa de noapte era ridicată, și nu era nimic care să-i dea palpitații, s-o ofenseze, s-o excite... Ce treabă aveau toate acestea cu ce se întâmpla acum? Cu gura abilă a lui Langley, cu mâinile lui puternice, care o învățau lucruri pe care nu avea să le uite niciodată?

Nerăbdătoare, Amanda întinse mâinile între ei, dând la o parte fusta, încercând să deschidă nasturii pantalonilor lui. După ce îi eliberă masculinitatea, se opri, doar pentru o clipă. Își plimbă degetele peste lungimea lui catifelată, după care îl înveli în ea.

„Dumnezeule!" Fiecare mișcare a șoldurilor lui o forță să scânceasc ă, corpul ei fiind prins între ușa neclintită și corpul lui tare, în timp ce Langley o împingea din de în ce mai aproape de marginea nebuniei.

– Termină pentru mine, contesă, îi ordonă el.

Iar Amanda îl ascultă, incapabilă să țină la distanță valul puternic, în timp ce el o penetră, o ultimă penetrare perfectă, iar sămânța lui se revărsă în ea.

După, Amanda se prăbuși, satisfăcută și fără forță, pe ușă. Aceasta scârțâi o singură dată, apoi se așternu liniștea.

Langley își înclină capul în față, ca să-l odihnească pe al ei.

– Sper că ți s-a părut edificator.

Respirația o ardea, în timp ce aerul îi intra și îi ieșea din plămâni.

– O, cu siguranță, încuviință ea, când putu să vorbească din nou.

Nici măcar nu-și imaginase că așa ceva era posibil. Dar era la fel de convinsă că, atunci când venea vorba de pericolele pe care le reprezenta Langley Stanhope, nu-și învățase lecția.

Capitolul 11

La ceva timp după ce Amanda se duse la culcare, Langley urcă scările spre camera de studiu. Scuza neînsemnată a teancului de cărți era demult uitată și avea de gând să petreacă restul nopții simțindu-se vinovat pentru că o făcuse pe contesa de Kingston a lui, lipită de un perete, ca și cum era o ușuratică de doi bani. Avea să se simtă vinovat pentru că o făcuse a lui.

Chiar uitase cu totul de misiunea pe care o avea? Era acolo ca să afle ce făcuse Dulsworthy cu cartea de coduri. Trebuia s-o păstreze în siguranță.

Cu atenție, spălă toate urmele întâlnirii lor. Mirosul parfumului ei persistent, aroma ei. Apoi se întinse pe patul incomod, pregătindu-se să se uite la tavan câteva ore.

Nu trebuia să adoarmă.

Clar nu trebuia să aibă tupeul să se trezească simțindu-se odihnit.

Dumnezeule, niciodată nu visase... Nu! Tocmai asta era și problema. Își dăduse voie să viseze la ea, își permisese minții să creeze o fantezie prostească, în care Amanda era o amantă dulce, senzuală și aventuroasă. Amanta lui.

Dar nu visase că asta putea să fie și adevărat. Sau că, în ciuda sarcinii pe care o avea acolo și a trecutului său, nu va simți vinovăția necesară ca să regrete această descoperire.

Se întinse zgomotos, satisfăcut, și se ridică din pat, se spălă pe față cu apă rece și se îmbrăcă. Aroma cafelei se strecura din camera de studiu și stomacul îi ghiorțăia. Langley zâmbi în sinea lui. Își câștigase apetitul, precum și durerea plăcută din bicepși și de la umeri, un semn al mușchilor bine folosiți. Apoi deschise ușa și intră în camera de studiu.

Kingston și Philip stăteau la masă și, la cum arăta tava cu micul dejun, erau acolo de ceva timp. Langley se uită la ceas, care se afla pe un raft din celălalt capăt al camerei. Încercă să-l citească.

Băieții se ridicară în picioare.

– Bună dimineața, domnule, spuse Kingston. Sper că aseară ați găsit ce căutați în bibliotecă.

Philip își înclină capul într-o parte.

– Unde vă sunt ochelarii?

Tăcerea atârnă în aer o clipă, în timp ce un junghi îl străbătu pe Langley. Încă nu era chiar vinovăție. De obicei, își gestiona aventurile în așa fel încât să evite întâlniri ciudate în dimineața de după. Dar pe asta nu avea cum s-o evite. Cel puțin nu în întregime.

Langley traversă camera și se așeză pe singurul scaun rămas gol de la masă.

– Ca să-ți răspund la întrebare, stăpâne Philip, ochelarii mei mă împiedică să văd de aproape. I-am dat jos când lucram aseară și probabil că am uitat să-i iau. Am găsit mai multe lucruri interesante în bibliotecă. Atât de multe, că am decis că în dimineața asta ar fi mai convenabil să mergem noi jos la ele.

Tânărul conte turnă politicos o ceașcă de cafea și i-o dădu.

– Domnule, în dimineața asta vine profesorul de scrimă. La zece jumătate.

– O să veniți să priviți, domnule? întrebă Philip, cu mai mult entuziasm decât arătase pentru orice altceva. În salon. Jamie și cu mine mereu ne luptăm la final, și uneori, mama și bunica vin să ne vadă.

Langley se uită la ceas. Era nouă. Avea dubii că o oră și jumătate avea să fie îndeajuns ca să se pregătească să dea ochii cu Amanda, cu o vagă urmă de autocontrol. Și un an și jumătate s-ar dovedi a fi ineficient.

Cu toate acestea, era nerăbdător s-o vadă din nou. Și să vadă cum îl privea ea.

– Da, sigur că da, îi spuse lui Philip, în timp ce se întinse după o felie de pâine prăjită și o unse din belșug cu gem dulce și lipicios. Aș fi foarte interesat să vă văd.

Cu câteva minute înainte de ora stabilită, le dădu liber băieților să se ducă la lecția de scrimă, cu promisiunea că, în scurt timp, avea să li se alăture și el în salon. În clipa în care aceștia plecară, gândurile lui amenințară să se întoarcă la noaptea trecută și la Amanda. Le redirecționă însă la cartea de coduri. Faptul că nu primise nici un mesaj de la Millrose însemna că aceasta nu fusese găsită.

În timp ce cobora la parter, se gândi la următoarea lui mișcare. Oare putea să folosească noul său rol, de profesor al băieților, ca scuză să îl viziteze pe Dulsworthy și să se mai uite prin casă? Putea să câștige încrederea bărbatului? Sau Dulsworthy îi va arunca o singură privire și va ști ce făcuseră el și Amanda?

Langley găsi biblioteca goală, așa cum sperase că va fi, iar cărțile pe care le alesese erau în continuare într-un teanc, pe birou. Se bucură să vadă că nu fuseseră puse la loc pe rafturi, deoarece câteva dintre ele chiar ar fi fost de folos în lecțiile băieților.

Pe teanc erau ochelarii lui, așezați frumos și strălucind, destul de acuzator după părerea lui, în lumina dimineții. Langley se întrebă cine-i pusese acolo. Îi ridică și și-i puse la ochi, ca să vadă mai bine. Spre ușurarea lui, nu văzu alte dovezi a ce se întâmplase în cameră cu o noapte înainte. Paharul murdar fusese luat. Ușa stătea pur și simplu, neutră și de neclintit.

Ușa...

Dădu din cap. Dacă mai stătea încă o clipă acolo și-și dădea voie să se gândească la amintirile plăcute, membrul lui avea să fie mai tare decât biroul de mahon. Renunță imediat la planul de mai devreme, de a-i aduce pe băieți în bibliotecă, pentru lecțiile lor. Luă cărțile cu o mână și se îndreptă spre salon.

Acolo erau numai cei doi băieți și profesorul lor de scrimă. Ascunzându-și dezamăgirea, Langley trecu pragul și se îndreptă spre un scaun lipit de cel mai îndepărtat perete, așezând cărțile pe cea mai rezistentă masă din apropiere. Deși nu mai văzuse salonul, era ușor de ghicit că nu așa arăta în mod obișnuit, mobila scumpă fiind împinsă pe margini. Și covorul fusese strâns și pus într-o parte.

Avu o strălucire de milă pentru servitorii care trebuiau să mute mobila și s-o pună la loc, iar și iar, doar pentru distracția a doi băieți. Deși, dacă era să fie corect, servitorii lui Lady Kingston păreau să fie bine tratați. Se bucurase să vadă și semne ale simpatiei acestora pentru contesă. Angajații nemulțumiți ai unei case puteau să fie un mod ușor de intrare pentru cineva cu intenții rele.

– Domnule, aici erați, strigă Philip, care veni spre el, urmat de ceilalți doi.

– Dumneavoastră trebuie să fiți noul profesor. E o plăcere să vă cunosc, eu sunt Jacobs, spuse profesorul de scrimă, făcând o plecăciune.

Langley, mereu atent la accente, surprinse o urmă de accent francez, în ciuda numelui englezesc. Descoperirea nu-l surprinse. În Londra, găseai oameni de peste tot de pe glob, iar de la Revoluție, Marea Britanie devenise gazda multor oameni mutați din națiunea aflată dincolo de Canal.

Războiul nu diminuase pasiunea englezilor pentru tot ce era de proveniență franceză. Ba chiar aceasta ajunsese în punctul în care anumiți negustori foloseau un nume franțuzesc sau imitau accentul acestora ca să aibă mai multe vânzări. Arta elegantă a scrimei clar nu era imună la moftur ile modei. Deci Jacobs era de fapt englez, și doar se prefăcea că e francez, ca să atragă mai mulți clienți?

Sau era un francez care încerca să ascundă acest lucru?

Percepțiile lui Langley fuseseră șlefuite încă din copilărie, pe străzile reci și corupte din East End. Nu avusese nevoie de ani de instruire militară ca să învețe să privească fiecare persoană cu suspiciune. Suspiciunea era ceva natural pentru el.

– Stanhope, spuse el cu o plecăciune, forțându-se să se relaxeze, în ciuda neîncrederii care îl rodea.

Uneori, aparențele nu erau înșelătoare. Cel mai probabil, Jacobs era un amărât care își câștiga traiul învățându-i scrimă pe fiii nobililor. Langley nu era acolo ca să-i stea în cale.

Însă prezența profesorului de scrimă era o reamintire utilă a faptului că această casă nu era o fortăreață impenetrabilă, în ciuda bărbaților care stăteau de pază afară. Chiar și în interior, Langley trebuia să rămână alert și concentrat. Jocurile de ieri, aventura de noaptea trecută, erau toate o distragere a atenției, în care nu-și permitea să se piardă. Rolul de amant al lui Lady Kingston nu făcea parte din misiunea lui.

Și nu se punea problema să devină ceva mai mult de atât.

– Mă bucur c-ați venit, domnule, spuse Philip cu entuziasm.

Fratele lui îi aruncă o privire piezișă.

– Bineînțeles că te bucuri, Pip. Cum altfel ar fi putut domnul Stanhope să descopere că ești un copil-minune?

Era ușor de ghicit că eticheta nu venise inițial de la tânărul Kingston, iar folosirea ei era în mod evident un subiect de dispută.

– O să-ți oferim ceva ce merită văzut, domnule Stanhope, spuse Jacobs, deși modestia cuvintelor fu subminată de atitudinea destul de pompoasă a bărbatului. Haideți, domnișorilor!

Philip și Kingston se întoarseră în capătul camerei și se așezară la o distanță de două brațe, cu fața spre publicul lor format dintr-o singură persoană. Corpurile lor erau drepte, săbiile ridicate, degetele în exterior. Apoi, Jacobs strigă:

– *En garde*!

Lamele subțiri și flexibile ale săbiilor cântară când băieții le ridicară în aer, mișcându-se printr-o serie de poziții, oprindu-se la fiecare, la comanda profesorului.

Langley văzu foarte puține lucruri care să-l impresioneze sau să-l șocheze. Philip, care era în mod natural mai atletic decât fratele lui, își ținea sabia mai relaxat și se mișca cu mai multă încredere, însă nu demonstra abilități mai bune. Pe de altă parte, tânărul lord Kingston nu părea să realizeze că faptul că era suplu putea să fie un avantaj. Per total, lui Langley i se păru că lecțiile ori nu începuseră demult, ori că profesorul de scrimă era plătit prea mult pentru eforturile sale. Oare naiva Lady Kingston fusese impresionată de flerul pentru dramatic al bărbatului și de aerul lui francez subtil?

Într-un final, Jacobs le ordonă băieților să se așeze unul cu fața la celălalt, pentru un meci cu „puțin contact", așa cum promisese Philip în camera de studiu. Langley se surprinse uitându-se nerăbdător spre ușă, așteptând sosirea mamei lor. Dar pragul rămase gol. Reticent, își târî atenția înapoi spre meci.

– Pregătiți-vă! strigă Jacobs. Începeți!

Săbiile se ciocniră, iar lamele se loviră, când ambii băieți fandară, nerăbdători să câștige avantajul atacului. Apoi, urmă mult fluturat al săbiilor și joc de picioare ostentativ, nu și mișcări deliberate, atente, care să dezvăluie slăbiciunea unui oponent sau să creeze oportunitatea de a puncta. Pararea întâlnea atacul doar din noroc, nu datorită tehnicii. Nici unul din băieți nu părea capabil sau dispus să apere.

După ce privi câteva minute, Langley se ridică în picioare și strigă:

– *Arrêt*!

Nu era dezamăgit de ce văzuse, deoarece se așteptase la foarte puțin, în ciuda laudelor lui Philip. Însă era tulburat.

– Ce i-ai învățat? îl întrebă pe Jacobs, a cărui față era plină de surprindere.

– A, domnule Stanhope, spuse el, într-o încercare vizibilă de a recăpăta controlul, în timp ce-și aranjă haina. Deci înțelegeți arta subtilă a scrimei?

– Da, uneori. Se pare c-ați lucrat foarte puțin la mișcările defensive.

Jacobs se apropie.

– Da, așa e, domnule. Dar sunt abia la început.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Philip deschizând gura, ca să protesteze la auzul descrierii. Floreta lui Kingston tresări, iar băiatul dădu apoi din cap, ca să-și oprească fratele din a spune ceva.

– Și, bineînțeles, ca profesor trebuie să știți că, din păcate, elevii nu învață mereu ce le predai, spuse profesorul de scrimă, pe un ton confidențial.

– Atunci, instruirea trebuie adaptată la elev, contracară Langley, care încerca să nu se gândească la noaptea trecută.

– Cum nu am avut un partener de antrenament la nivelul meu, a fost dificil să le arăt tehnicile cum trebuie. Te-aș invita la o mică încăierare, domnule. În scop demonstrativ. Dar nu ești îmbrăcat cum trebuie.

Ochii mici și întunecați ai lui Jacobs îl analizară pe Langley.

Acesta nu trebui să vadă licărirea de entuziasm de pe fețele băieților la auzul ideii sau valul de dezamăgire care urmă, la observația despre hainele lui, ca să știe cum să răspundă la provocarea profesorului de scrimă. Fără să spună nimic, își dădu haina jos și o aruncă pe scaunul de pe care se ridicase.

– O să mă descurc, spuse el, desfăcându-și nasturii de la mâneci și suflecându-le peste brațe, cu mișcări precise.

Kingston se duse repede lângă el.

– Puteți să folosiți floreta mea, domnule, spuse el, întinzând arma cu ambele palme.

Langley o luă, apoi îi testă greutatea și echilibrul cu câteva mișcări ale încheieturii.

– Mulțumesc.

Jacobs își scoase propria floretă, dintr-o cutie lungă, care fusese pusă sub canapea. Langley observă tehnica acestuia, în timp ce se încălzea: era destul de bună, dar predispusă spre teatralitate, cum observase și în mișcările băieților. Într-un final, îi făcu semn lui Philip că era gata.

– *En garde*.

Philip aproape țipă, din cauza nerăbdării. Ambii bărbați își ridicară armele.

–*Allez*!

–În scrimă, cea mai importantă armă e mintea, explică Langley, parând cu ușurință prima lovitură a lui Jacobs, lamele cântând în timp ce alunecau una peste cealaltă. E ca un meci de șah. Apoi își mută greutatea pe piciorul din spate. Chiar și în poziție defensivă, trebuie mereu să anticipezi, să fii atent la o deschidere. Totul poate să se răstoarne într-o secundă.

Profesorul de scrimă se împiedică atunci când Langley fandă spre el, împingându-l în spate.

–Orice semn de slăbiciune devine o oportunitate pentru a ataca, încuviință Jacobs, care încercă să pară că făcuse dinadins pasul greșit. E posibil să fie și o capcană, în care rivalul neștiutor poate să cadă.

Băieții recompensară fiecare manevră cu urale și icnete. Philip, care încă avea floreta, încerca din când în când să imite câte o mișcare bună, întrebându-și fratele:

–Ai văzut asta?

Adevărul era însă că floretele erau greu de distins. Cu toate că meciul fusese descris ca fiind instructiv pentru băieți, deveni imediat clar că Jacobs avea de gând să-și cureţe onoarea cu această provocare.

Pe lângă asta, în scurt timp rămase fără aer și nu mai putu să pretindă că i-ar fi învățat ceva pe băieți.

Langley nu fu surprins să vadă că era mai în formă decât profesorul de scrimă, care probabil foarte rar sau niciodată nu fusese nevoit să se apere într-un atac adevărat asupra vieții lui. Cu toate acestea, chiar și cu ripostele lui Jacobs limitate la cele din scrimă, victoria nu fu una ușoară.

Bărbatul avea un apetit pentru violență dincolo de ce sugerau înfloriturile lui și instruirea firavă a băieților.

Se mișcau înainte și înapoi, jocul lor de picioare fiind mai complicat decât cel mai complex dans. Jacobs lovi primul, dar Langley al doilea și ar fi fost pregătit pentru mai multe minute fără să puncteze, doar ca să spună că meciul era remiză, când tânărul conte strigă:

–Uite, mamă!

Pentru o fracțiune de secundă, atenția lui Langley se îndreptă de la rival la silueta din ușă. Jacobs, cu fața contorsionată într-un rictus de triumf, profită de moment și-l atacă.

Capitolul 12

Amanda tresări, însă se certă imediat pentru naivitate.

Înțelegea că Langley nu era cu adevărat în pericol, indiferent de ferocitatea expresiei domnului Jacobs. În primul rând, pentru că floretele erau boante și nu puteau provoca răni mai serioase decât o zgârietură.

Și în al doilea rând, pentru că privise în tăcere din prag câteva momente, înainte ca Jamie să o vadă. Nu știa aproape nimic despre sport, dar până și ea își dădu seama că Langley era scrimerul mai priceput dintre cei doi.

Bănuise că momentul în care îl va vedea pentru prima oară pe ziua de azi îi va aduce în minte amintiri de noaptea trecută, indiferent cum arăta sau ce făcea el.

Dar, când îl văzu acum, cu cămașa ușor umedă de la transpirație, cu mânecile suflecate dezvăluindu-i antebrațele încordate, presărate cu păr închis la culoare, mușchii încordați de pe spate, picioarele lui, fundul când... ataca (ăsta era termenul tehnic, măcar atâta lucru știa) iar și iar, își aminti plăcerile acelei ore petrecute în bibliotecă, acestea învăluind-o într-un val de căldură, ca și cum cineva strânsese o grămadă de cărbuni fierbinți în abdomenul ei, aprinzând o flacără.

Cu întârziere, își ridică mâna la gură, roșeața din obraji aproape arzându-i degetele.

– Îmi pare așa rău, domnule Stanhope, spuse ea, cuvintele fiind înăbușite de palmă.

În loc să se întoarcă spre ea, Langley se concentră pe adversarul lui. Cu o mișcare rapidă și subtilă a lamei, prea rapidă ca să fie surprinsă de ochiul liber, contracară lovitura lui Jacobs, apoi îi luă floreta din mână. Profesorul de scrimă încă încerca să pareze, înainte să realizeze că arma lui căzuse pe podea.

– Bine lucrat, domnule, bine lucrat!

Pip veni repede, cu floreta sub braț, ca să-și felicite profesorul.

Amanda nu se putu abține să nu împărtășească admirația pe care o simțea fiul ei.

Jamie, pe de altă parte, veni în grabă la ea.

– Nu a fost captivant, mamă? Ai fost îngrijorată? Ești roșie la față.

– O, știi tu, dragule. E doar o naivitate de-a mamei. Îmi cer scuze, domnule Stanhope, repetă ea.

Bărbatul se îndreptă spre ea, sau mai degrabă, spre Jamie, și-i întinse floreta.

– Sunt ușurată că icnetul meu nu te-a costat victoria.

Langley își trecu mâna prin părul transpirat, înfoindu-l. Amanda simți fiori în degete, când își aminti senzația pe care o avusese când mângâiase valurile acelea mătăsoase. Nu doar degetele ei, ci fiecare parte din ea era prea conștientă de fiecare parte din el. De brațele lui puternice. De efortul lui de a respira. De licărirea de triumf din ochi. Toate o purtară înapoi la noaptea trecută, în bibliotecă, până și culoarea care apăruse în obrajii lui când îi susținu privirea, un indiciu că probabil și el își amintea același lucru.

– Ar fi fost vina mea, o corectă Jamie, care privea floreta ca și cum descoperise o comoară. Eu am strigat primul.

– Un spadasin demn de acest nume trebuie să-și poată menține concentrarea oricând. Nu-i așa? întrebă Langley, întorcându-se spre adversarul lui, care se apleca rigid să-și ia floreta de pe podea.

– Așa e, încuviință Jacobs destul de amar. Înfrângerea era aproape mereu greu de înghițit. Fenta e una dintre cele mai valoroase unelte ale unui spadasin.

Bărbatul își scoase o batistă din buzunar, ca să-și lustruiască floreta, însă își șterse mai întâi fruntea.

– Isteț din partea ta c-ai folosit oportunitatea să le arăți cât de eficientă poate fi o asemenea manevră.

– Puteți să mă învățați? întrebă Pip, care mânui haotic lama, atât de aproape, că Amanda simți curentul.

Mama lui își depărtă buzele, ca să-l certe pentru neatenție, dar Langley reacționă înaintea ei, prinzând vârful floretei între degetul mare și arătător. Nu purta mănuși și probabil îl înțepă, dar nu tresări.

– Sunt sigur că profesorul vostru de scrimă v-a învățat mai bine de atât, spuse el, tăios. Și el este cel care trebuie să hotărască dacă sunteți pregătiți pentru tehnici mai avansate.

Deși era evident afectat, Philip încuviință.

– Îmi pare rău, domnule.

Langley dădu drumul lamei.

Amanda avea inima unei mame, moale și ușor de frânt. Știa că cedează prea des. Și, cu toate că o duru să vadă dezamăgirea lui Philip, fu uimită de cât de repede reușise Langley să câștige respectul fiilor ei. Se părea că până și ei recunoșteau beneficiile ocazionale ale unei mâini ferme.

– Nu văd nimic rău în a exersa cu profesorul vostru, spuse Jacobs mărinimos. După ce am observat tehnica domnului Stanhope, nu cred c-o să învățați multe lucruri rele de la el.

Băieții înaintară nerăbdători, cu expresii prin care îl implorau.

– După prânz, domnule? întrebă James.

Langley avea expresia lui serioasă obișnuită, dar plăcerea cererii îi făcu colțurile gurii să se ridice.

– Poate, după prânz, cedă el. Și după ce aud cum vorbiți în latină.

Pip mormăi.

– Nu înțeleg de ce trebuie să învățăm în continuare chestiile alea vechi.

Langley ridică, filosofic, din umeri, și-și puse mâna pe spatele băiatului, spunând:

– Nu știi niciodată când o să-ți trebuiască o frază sau două.

Apoi își ridică privirea spre Amanda, și-i făcu cu ochiul.

„Nu, cu siguranță nu știi."

Doar nu o tachina, făcând aluzie la noaptea trecută? Cu siguranță că nu-i făcuse cu ochiul, ci lumina se reflectase în ramele de oțel ale ochelarilor lui.

– O să ni te alături la prânz azi, domnule Stanhope? îndrăzni ea, urând nota feminină, plină de speranță, din vocea ei.

Niciodată n-ar fi fost atât de naivă, atât de egoistă, cât să spere că acea carte va rămâne dispărută, doar ca să-l țină acolo. Voia ca aceasta să fie găsită. Bineînțeles că voia asta. Pentru binele tuturor. Pentru sărmanul soldat care era ținut captiv din cauza ei. Pentru bunăstarea națiunii.

Pentru liniștea ei sufletească.

Pentru că n-o atrăgeau doar fața chipeșă a lui Langley și brațele lui puternice. Pentru că riscurile de a-l dori pentru mai mult decât acele farmece superficiale erau prea mari.

Înainte ca Langley să răspundă, Jamie îl întrerupse:

– Nu mi-e foame, mamă. Dacă ești de acord, o să rămân în camera de studiu, cu domnul Stanhope.

Le aruncă celor doi o privire întrebătoare. Era cât se poate de clar că voia să-i spună sau să-i ceară ceva profesorului său.

Amanda înțelegea că un băiat de aproape 12 ani avea întrebări pe care prefera să le împărtășească unui bărbat și, spre deosebire de fratele lui, Jamie nu se apropiase niciodată de lordul Dulsworthy ca de un prieten. Nu putea să protesteze și să spună că profesorul băieților nu era un confident potrivit, nu-i așa?

Se părea că acea intimitate era unul din pericolele de care încercase s-o avertizeze Langley.

Când stătea în lumina zilei, uitându-se la Langley, care rămăsese cu o mână pe umărul unuia dintre fiii ei și capul aplecat spre celălalt, Amanda înțelese din nou, cu o claritate dureroasă, că dorința ei pentru aventură și adrenalină îi pusese pe toți în pericol.

În pericolul de a suferi.

Pentru că, atunci când misiunea lui se termina, Langley avea să plece.

– Da, sigur că da, îi spuse el lui Jamie, surprinderea și nesiguranța ridându-i fruntea. Cu permisiunea mamei tale.

Contesa dădu să încuviințeze, apoi opri gestul, întorcându-și gâtul într-un mod ciudat. Ea se liniștise, știind că prezența lui în viețile lor era doar temporară. Nu trebuia să-și implice și inima.

Dar inimile fiilor ei erau altă treabă...

Amanda dădu din cap.

– Jamie, nu vreau să ratezi prânzul. Un băiat care crește trebuie să mănânce.

Șuvița aceea rebelă de păr căzu în ochii băiatului, însă nu destul de repede cât să-i ascundă frustrarea provocată de răspunsul ei. Langley se încruntă și mai tare, iar Amanda simți un junghi de teamă.

– O să-i spun doamnei Hepplewythe să amâne masa până când vei veni.

Un compromis, cel mai bun pe care putea să-l ofere.

Îi oferise lui Langley corpul ei. Nu-și permitea să-i ofere totul.

Un zâmbet rar lumină fața lui Jamie.

– Bine, mamă. N-o să dureze mult.

Tânărul lord se întoarse spre ușă, în timp ce Philip alunecă pe sub mâna lui Langley, ca să-i spună ceva domnului Jacobs, care pleca.

Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi. Privirile li se întâlniră și stăteau mai aproape decât era înțelept. Un fior o străpunse, ca o floretă, iar când Langley inspiră rapid, Amanda simți și pericolul apropierii.

– Amanda, șopti el, atât de încet, că Amanda își văzu mai degrabă numele pe buzele lui decât să-l audă.

Însă înainte ca vreunul dintre ei să poată spune mai mult, Jamie strigă peste umăr:

– Veniți, domnule?

În acea clipă, privirea ascuțită a Coțofenei își îndreptă atenția spre un nou obiect. Își aranjă penele, ca de obicei, și îi vorbi băiatului ei cel mare cu vocea clară a unui profesor.

– Mă duc să-mi iau lucrurile și vin imediat.

Dar, pentru o clipă, Amanda observă o licărire din bărbatul care se ascundea în spatele tuturor acelor măști. Cel vulnerabil. Cel pasional.

Bărbatul pe care îl întâlnise noaptea trecută.

Dumnezeu s-o ajute, tânjea să aibă o scuză să-l vadă pe bărbatul ăsta din nou.

„Cel puțin n-am sărutat-o."

O consolare mică, având în vedere cât de aproape stătuseră, cât de simplu ar fi fost ca cei doi băieți nu chiar atât de mici și profesorul de scrimă să observe dorința din ochii lor când se priviseră.

De fapt, nu era deloc o consolare, având în vedere cât de mult își dorise Langley, și încă își dorea, să își așeze mâna pe ceafa ei și să-i aducă buzele lângă ale lui, ca să îi pecetluiască victoria.

În schimb, se trezi mergând după tânărul conte, urcând două etaje până la camera de studiu. Încercă să nu-și imagineze ce fel de întrebare ar avea pentru el un băiat de vârsta asta.

Avea dubii că implicau algebra sau latina.

– Ei bine, Lord Kingston? întrebă el, când ajunse pe ultima treaptă, și îl găsi pe băiat uitându-se pe o fereastră care dădea spre partea din față a casei Bartlett și spre promisiunea verde a Grosvenor Square din depărtare.

Kingston nu spuse nimic pentru un moment lung. Langley era pe punctul de a repeta întrebarea, când observă curba lăsată a umerilor băiatului, o postură familiară, de autoprotecție. Așa că, în loc

să vorbească, înaintă, ca să admire aceeași priveliște, își încrucișă brațele la spate și așteptă.

– Domnule, e groaznic că nu-mi place să mi se spună „Kingston"? întrebă el peste câteva clipe, fără să se întoarcă. Mereu am știut că, la un moment dat, titlul o să fie al meu, dar...

– Dar nu te așteptai să-l moștenești la numai...

– Nouă ani. Nu, domnule. Și după tot acest timp, când oamenii vorbesc despre „lordul Kingston", tot sper că tata o să răspundă. Se uită dintr-odată la Langley. Vă rog, să nu credeți că sunt nebun. Doar că...

– E normal, cred eu, îl asigură Langley. Și chiar dacă nu e, nu o să te judec. Numele sunt o chestiune alunecoasă.

Umerii băiatului se relaxară, într-o postură mai naturală, ca și cum expirase după ce-și ținuse răsuflarea îndelung, când auzi cuvintele înțelegătoare.

– Da, domnule.

– Cum vrei să îți spun în privat? În public, mă tem că sunt obligat să folosesc titlurile obișnuite.

Un zâmbet crispat apăru pe buzele băiatului.

– E în regulă. Nu mergem niciodată nicăieri.

Întinse mâna spre el, ca și cum se întâlneau pentru prima oară.

– Mă cheamă James, domnule. Mama și Pip îmi spun Jamie, și dacă vreți, și dumneavoastră puteți s-o faceți.

Langley nu era sigur dacă invitația de a folosi numele mic era chiar o dovadă de încredere, nu când era evident că titlul pustiului era o povară pentru el. Pe de altă parte, era posibil ca propriile junghiuri ocazionale de vinovăție să-l facă să ezite să revendice ceva ce nu câștigase.

Doar o lipise pe mama băiatului de ușă noaptea trecută.

Dar orice variantă era, se părea că băiatul depășise reticența inițială pe care o avusese față de Langley, iar bărbatul era pregătit să-i răspundă la fel. Dădu mâna cu el, apoi îi făcu semn spre masă, într-o invitație tăcută să se așeze pentru ce urma.

– Deci... Jamie. Despre ce voiai să vorbim?

În timp ce Langley trase scaunele de lemn mici și neiertătoare, Jamie îl ocoli, ducându-se spre ușa dormitorului lui. Oricare era subiectul, conversația avea să fie una incomodă.

– O clipă.

Dacă Langley își înclina capul, putea să vadă în camera băieților. Jamie se lăsase într-un genunchi, lângă patul lui atent făcut, și își băgă degetul sub saltea, scoțând un pachet mic, plat. Cu capul lăsat prea jos ca Langley să-i vadă privirea, se întoarse în camera de studiu și așeză pachetul ambalat în hârtie pe masă.

– Asta e, domnule.

– Și ce e?

– O carte.

Bineînțeles, ar fi putut fi o carte ca oricare alta. O poveste de aventuri, pe care băiatul nu avea voie s-o citească. Sau ceva mai indecent de atât.

Cu toate acestea, gândurile lui Langley se duseră în altă direcție. Anticiparea îi vibră în piept, ca un clopot care nu putea fi oprit. Cât de ridicol să-și imagineze că...

– Ce fel de carte?

– Puteți să vă uitați, domnule, spuse băiatul, împingând pachetul spre el cu un deget. Ambalajul e rupt.

Încetișor, Langley trase cartea spre el, prea temător ca să mai spere. În timp ce dădu la o parte destul din ambalaj cât să vadă ce era înăuntru, se luptă cu impulsul de a închide ochii. Era foarte puțin probabil ca Jamie să fi pus, cumva, mâna pe...

– O... o carte de bucate? Încercă să pară doar ușor curios. Cum ai pus mâna pe ea?

– Am găsit-o în faetonul lordului Dulsworthy alaltăieri, când ne-a scos la plimbare. Înainte să veniți.

Convins că mâinile aveau să-i tremure dacă îndrăznea să răsfoiască volumul, Langley o puse în fața lui, cu atenție. „Gândește, gândește." Care era lucrul pe care trebuia să-l afle cel mai mult?

– Și ai fost atât de alarmat de faptul că tutorele tău a cumpărat o carte de bucate, că ai luat-o?

„Slavă Domnului!"

– Ei bine, nu e doar o carte de bucate.

Inima lui Langley aproape se opri.

– Serios?

– Nu. Bărbatul care a trecut pe la noi ca s-o ceară a spus că e destul de valoroasă. Nu mă descurc prea bine să explic, nu-i așa? Acum nici o săptămână, mama a cumpărat o carte. Nu știu exact ce era, dar mai târziu, în aceeași zi, a venit un bărbat de la librărie și a spus că

pachetul ei a fost încurcat cu al altui client. Că a adus acasă o carte rară, care aparținea altcuiva, și o dorea înapoi.

– Și tu ai văzut discuția asta?

– Am auzit-o, mai degrabă. Pip și cu mine eram în bibliotecă. Nu încercam să trag cu urechea, spuse el sincer. Mă rog, unchiul George, adică lordul Dulsworthy, era și el acolo, și i-a spus bărbatului să se întoarcă în altă zi. Și după, în acea după-amiază, când stăteam cu toții la ceai, doamna Hepplewythe, menajera noastră, a adus cartea de bucate și a spus că e franțuzească și că nu e bună. S-a dovedit că era cartea pe care mama trebuia s-o ducă înapoi la librărie. Așa că lordul Dulsworthy a luat-o și a spus c-o să se ocupe el, dar n-a făcut-o, spuse Jamie, aruncând o privire precaută spre carte.

Langley se juca cu capătul aței care ținea ambalajul la locul lui, încercând să-și pună ordine în gânduri.

– Poate că lordul Dulsworthy avea cartea în trăsură tocmai pentru asta, ca s-o returneze?

Băiatul dădu din cap, nesigur.

– Asta am crezut și eu inițial, domnule. Sau că avea de gând s-o facă, dar a uitat. Alunecase destul de mult sub scaun. Am ridicat-o și mă pregăteam să-l întreb, când am observat adresa scrisă pe ambalaj. Sunt destul de sigur că bărbatul a spus că a venit de la librăria Porter.

Langley ridică pachetul și îl întoarse în palmă. Pe el erau un nume și o adresă pe care nu le știa, scrise cu ceea ce bănuia că era scrisul de mână al lui Dulsworthy.

– Cât de ciudat!

– Nu vreau ca mama să aibă probleme. Bărbatul de la magazin a spus că valorează foarte mult. Unchiul George n-ar fi...

Tăcu și clătină din cap, uitându-se în depărtare, ca și cum își imagina nefericirea tutorelui său când va descoperi cartea care lipsea.

– Mă rog, acum e la mine, dar nu știu ce să fac cu ea, termină băiatul simplu, readucându-și privirea asupra mesei, mai întâi la carte, apoi la Langley. Puteți să mă ajutați?

În continuare, Langley nu era sigur dacă putea să spună că Jamie avea încredere în el. Dar neîncrederea acestuia față de Dulsworthy era palpabilă, și, în mod evident, bine plasată. Oare era posibil ca bărbatul să fi descoperit adevărata valoare a obiectului care ajunsese în posesia lui?

– Vrei să mă asigur că ajunge unde trebuie?

Jamie ezită.

– O să-i spuneți mamei?

– Te temi s-o să se supere pe tine, pentru c-ai luat-o?

Băiatul dădu din cap, ceea ce-i făcu șuvițele să-i cadă în ochi.

– Ar fi și mai supărată să afle că unchiul George nu și-a păstrat promisiunea.

Impulsul emoționant al băiatului, poate chiar instinctul de a-și proteja mama de un nemernic, îl străpunse ca o lance lansată cu precizie. „Dumnezeule!" Trebuia să iasă din casă, înainte să provoace și mai multe daune.

Iar cartea din mână era biletul lui de a se întoarce înapoi în lumea din care făcea parte.

O strânse, aproape convulsiv. Mișcarea atrase privirea lui Jamie. Acesta ezită, din nou.

– Da. Luați-o, domnule!

Ca și cum scăpase de o povară, se îndepărtă de la masă și se ridică în picioare.

– Mama o să se întrebe unde sunt.

Băiatul încuviință rapid, apoi se mai uită o dată la carte.

– Mulțumesc, domnule.

– N-ai pentru ce.

Avea toate intențiile să îl lase pe băiat să plece. Doar avea de lucru acum. Dar cât Jamie era în continuare pe scări, un impuls contrar îl făcu pe Langley să îl strige.

– L-ai văzut pe bărbatul de la librărie? Când era aici.

Jamie se întoarse, încruntându-se la auzul întrebării neașteptate.

– Doar un pic, domnule. Avea părul închis la culoare și era mai în vârstă, ca dumneavoastră, adăugă el, în timp ce studia fața lui Langley. Doar că nu era la fel de înalt. Și nu purta ochelari.

– E bine de știut, reuși Langley să spună, încuviințând, după care arătă spre carte. Vreau să mă asigur că ajunge în mâinile potrivite.

Jamie se întoarse spre scări, apoi se opri, din nou.

– Sunteți sigur că nu o să veniți și dumneavoastră la prânz, domnule?

– Da, mulțumesc, Jamie. Am o lecție de latină de pregătit, nu-ți amintești?

Băiatul mai încuviință o dată, apoi plecă.

Langley stătu la masă și se minună de obiectul pe care îl ținea în mână, de norocul pe care îl avea. Își imaginase un cu totul alt final. Se așteptase să stea mult mai mult în casa Bartlett.

Era mai bine însă că nu avea să fie așa. Mai bine pentru toată lumea. Se întinse peste masă, după o foaie de hârtie și un toc, și scrise în grabă un bilet. Apoi se ridică, băgă cartea în haină și își puse mantaua.

– Ies să iau puțin aer, îi explică el servitorului indiferent, în timp ce traversă holul de la intrare și ieși pe ușă.

Se uită și-l găsi pe locotenentul Eggleston stând de gardă peste drum, îmbrăcat în stilul unuia dintre cei mai bătrâni rezidenți ai pieței, prefăcându-se că admiră păsările de pe peluză.

Se apropie de el, salutându-l indiferent și prefăcându-se interesat de o pereche de turturele.

– Du-i asta generalului Scott, șopti el peste o clipă, strecurându-i un bilet împăturit. O să aștept aici.

Timp de trei sferturi de oră, Langley se plimbă prin piață, cartea apăsându-l pe coaste, uitându-se doar din când în când, și mereu c-o indiferență perfectă, spre rândul de case aflate de-a lungul străzii.

Intrase și ieșise din atâtea roluri, avusese atâtea deghizări de-a lungul vieții, că nu se oprise și nu privise înapoi. De ce ar fi ocazia de față diferită? Succesul unei misiuni însemna că trecea la următoarea. Cel mai bun agent al lui Scott obținuse exact lucrul pentru care venise.

O, da, și nu numai.

Pierdut în gânduri, aproape ratase întoarcerea lui Eggleston, bărbatul trecând pe lângă el și lăsându-i să cadă un bilet din mâna înmănușată. Langley îl fixă cu degetele de la picioare, apoi îl ridică. Doar câteva cuvinte, cu scrisul improbabil de elegant al generalului Scott.

În biroul meu, acum.

Ca orice bun soldat, Langley va accepta ordinul ofițerului lui comandant, bineînțeles. Nimic nu avea să-l oprească. Nici măcar un bun rămas.

Zebadiah Scott nu fusese niciodată un bărbat sentimental, nici măcar când salvase un golan de pe stradă. Se mișca cu chibzuință,

era mereu atent la rezultatul final, iar acum Langley trebuia să facă același lucru. De la câțiva metri depărtare, Eggleston își reluase deja îndatoririle de paznic, ceea ce însemna că Amanda era în siguranță în casa Bartlett. Era mult mai în siguranță, acum, după ce cartea de coduri fusese găsită.

Era mai în siguranță fără el.

În timp ce împături biletul, observă alte câteva cuvinte, ascunse sub un prim pliu. Un fel de post-scriptum. Trebui să-l citească de două ori, ca să se asigure că nu și le imaginase.

Și adu-o pe contesă cu tine.

În timp ce se îndrepta spre casă, cu biletul strâns în pumn, o respirație gâfâită îi zgudui pieptul. Nu îndrăzni să o numească ușurare, nici măcar față de el însuși.

Da, era recunoscător pentru șansa de a o vedea o ultima oară.

Dar ce voia generalul Scott de la ea? Ce așii mai avea bătrânul în mânecă acum?

Capitolul 13

În timp ce trăsura veche se legăna peste străzile pietruite, degetele Amandei pipăiră anxioase despicătura lungă și zimțată din fusta rochiei ei preferate cu flori.

Când Langley intrase în camera de zi, unde ea, mama și băieții tocmai terminaseră prânzul, și o rugă să vorbească, știuse imediat că ceva se schimbase. El se mișca cu aceeași eleganță încrezătoare și relaxată ca întotdeauna, cu toate că acum avea mantaua peste braț. Asta i se păruse ciudat, din moment ce fusese la etaj, nu afară. Cu doar câteva cuvinte, îi trimisese pe băieți în camera de studiu, ca să citească și să traducă un pasaj din Cicero. Mama își declarase intenția de a se pregăti pentru vizitele de dimineață și îi urmă pe tineri afară din cameră.

După ce Langley făcu o plecăciune în fața lor, se întoarse spre Amanda, emanând o anumită energie, care nu reuși decât s-o facă și mai conștientă de prezența lui.

– Cheamă-ți trăsura în față, spuse el. Pune-l pe birjar să aștepte cinci minute, după care pleacă la drum, spre vest.

Luată prin surprindere de cerere, Amanda reuși să întrebe:

– Și cine o să fie pasagerul din trăsură?

– Nimeni. Noi o să plecăm pe aici.

– Poftim?

Langley deschisese deja ușa cu panouri de sticlă și ieșise în grădină.

– Nu pot să plec fără manta și bonetă, insistă ea.

– Nu avem timp de pierdut. Nu poți să te descurci cu... cu alea?

Arătă spre pălăria uzată, de paie, pe care o ținea atârnată de un cuier aproape de ușă, pentru momentele pe care le petrecea în grădină, împreună cu fiii ei.

Contesa râse.

– Doar dacă-mi promiți că n-o să fiu văzută.

– Nu tuturor le pasă de moda femeilor. Haide.

Așa cum se întâmplase și noaptea trecută, corpul ei reacționă imediat la comanda lui. Ca și cum se afla sub o vrajă, lăsă panglicile pălăriei de paie să-i alunece printre degete, abandonate, și-l urmă în grădină, până la gard, tocmai când birja intra pe alee.

– Încuietoarea de la grădină e în continuare stricată, îi reaminti ea.

– Atunci va trebui să trecem peste zid, spuse el, intercalându-și degetele, ca să formeze o scăriță, și aplecându-se, ca să le țină la nivelul genunchilor.

– Doar nu vorbești serios, icni ea.

Dar Langley vorbea foarte serios. De unde apăruse și despicătura din rochia ei. Și zgârietura de pe o palmă fără mănușă. Și amintirea locurilor unde fuseseră mâinile lui puternice, ținând-o de fund, sub un sân, când o ajutase să escaladeze, stângace, barele de fier, să-și treacă picioarele peste partea de sus, apoi să rămână acolo, ca cel mai prost hoț din lume, în timp ce el urcase, aparent fără efort, se aruncase grațios pe alee și așteptase s-o prindă când ea își făcuse, în sfârșit, curaj să-și dea drumul.

Trăgea agitată de firele zdrențuite, știind că doar înrăutățea lucrurile. Chiar dacă Martha făcea miracole cu acul și ața, până și ea avea limitele ei.

Langley, care stătea pe bancheta cu vedere spre spatele birjei, probabil o urmărise, deoarece, după o clipă, spuse, pe un ton clar ironic:

– Îmi pare rău pentru asta, dar mi-ai spus că ești dispusă să-ți asumi riscuri.

– Da, doar c-am presupus c-o să risc lucruri de rând, cum ar fi viața, un picior, reputația, spuse ea, în timp ce privirea i se întoarse spre geam și clădirile pe care lângă treceau.

Într-un final, își întoarse privirea spre el, fără să se uite însă direct în ochii lui. Un mușchi tresări pe mandibula fermă, care nu părea să fi fost rasă în acea dimineață.

– Nu trei rochii în tot atâtea zile.

– Trei?

– La prima, lordul Penhurst a călcat pe tivul rochiei mele, la balul lordului Dulsworthy. Ceea ce n-a fost chiar rău, deoarece mi-a dat o scuză să plec de pe ringul de dans și să mă strecor în birou, unde... Mă rog, sunt sigură că-ți amintești. Apoi aseară...

Căldura îi acapară fața, mai întâi când își aminti expresia mirată a Marthei când examinase, în tăcere, cusăturile rupte de la corsajul rochiei pe care o purtase la cină, apoi când își aminti senzația mâinii lui Langley pe sânul ei gol.

– Și acum asta...

Cu o mișcare a încheieturii, Amanda arătă neajutorată spre fustă, întrebându-se dintr-odată unde putea să ducă ruptura suferită de rochia florală.

– În total, sunt trei.

Ceva asemănător unui zâmbet îmblânzi falca încordată a lui Langley.

– Nu găsesc nici o greșeală în aritmetica ta, Lady Kingston.

– Ce se întâmplă, maior Stanhope? întrebă ea, și cu asta, un val de întrebări ieși în grabă, întrebări pe care ar fi trebuit să le pună când stătea în camera de zi a casei Bartlett. Ce e cu toate secretele acestea? Ai comandat trăsura în față, în timp ce noi ne strecurăm prin spate? Unde mă duci?

Bărbatul se îndreptă, pe bancheta uzată a birjei, apoi se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Acum, Amanda nu mai putea să-i evite privirea.

– Trăsura ta iese în evidență. În caz că te urmărea cineva, am vrut să-i distrag atenția. Un observator de rând, sau chiar și unul dedicat, ar fi văzut trăsura elegantă, cu blazon, și cu un birjar în uniformă, luând-o într-o anumită direcție, și n-ar mai fi fost atent la birja veche care ieșea din grajduri cam în același timp, mergând în direcția opusă.

– Crezi că cineva e cu ochii pe mine? Mă urmărește?

– Mai multe persoane stau cu ochii pe tine de zile întregi. Rămâne de văzut dacă o să încerce să te și urmărească.

– Dar de ce? Nu am... Ah.

Când Amanda vorbi, Langley băgă mâna în haină și scoase un pachet, iar contesa știu, fără să se uite mai atentă, că dincolo de hârtie și fir se afla o carte de bucate în franceză, cu coperți din piele verde.

– Unde ai găsit-o? șopti ea, ca și cum se temea să nu fie auzită.

– Jamie a găsit-o, răspunse el, pe un ton normal, în ciuda situației cu totul anormale. Sub bancheta faetonului lordului Dulsworthy. Se pare c-a auzit destul din conversația noastră de

când v-am vizitat, în prima zi, ca să-și facă griji că Dulsworthy n-o va mai duce la librărie. Și-a făcut griji c-o să ai probleme.

Amanda observă că Langley folosise numele mic al fiului ei. Nu credea c-ar fi făcut asta dacă Jamie nu l-ar fi invitat s-o facă. Și dacă Jamie îl invitase la această familiaritate, atunci...

Ceva îi tresări în piept, în apropierea inimii.

– Mereu își face griji, spuse ea. Dar de ce n-a dus-o lordul Dulsworthy înapoi?

– Asta nu știu, dar am de gând să aflu.

Langley întoarse cartea în mână, apoi o băgă din nou în ascunzătoarea de la piept.

– Doar nu crezi că...?

Nici măcar nu putu termina gândul. Simpla idee că George ar fi putut fi amestecat în toată treaba cu cartea de coduri era mai mult decât putea să-și imagineze.

Iar în ultimul timp își imaginase o mulțime de lucruri.

– Nu am de gând să speculez. În plus, aproape am ajuns la destinație.

Langley își îndreptă atenția spre geam, iar Amanda îl imită, deși totul dincolo de el era nefamiliar și fusese așa de când lăsaseră St. James în urmă. Probabil erau aproape de Whitehall, ceea ce însemna...

– Aici e Horse Guards.

Bărbatul arătă spre o clădire din piatră albă, în stil paladin, în timp ce birja traversă zona aproape goală pentru parade și se opri lângă o ușă cu boltă, pentru ca ei să coboare.

– Printre multe alte lucruri, găzduiește sediul mai multor divizii ale armatei britanice.

Acum, Amanda observă numărul mare de ofițeri în haine roșii din jur și când își ridică privirea la birjarul lor, observă că acesta stătea pe locul lui mult mai drept decât orice alt birjar pe care îl văzuse vreodată. Aproape ca un soldat.

– Asta nu e o birjă de rând, așa-i?

– Bineînțeles că nu.

Langley vorbise încet cu alt ofițer, dar acum se întoarse spre ea și-i întinse brațul. Amanda ezită, înainte să-l accepte.

– De ce m-ai adus aici?

Expresia lui era neutră.

– Doar ascult ordinele, contesă.

– Ale cui ordine?

– Ale singurului bărbat ale cărui ordine sunt obligat să le ascult.

Și, zicând acestea, începu să meargă, devenind nerăbdător să tot aștepte.

– Nu trebuie să-l facem pe generalul Scott să aștepte.

„Generalul Scott." Domnul care îl salvase pe Langley de pe străzi, în urmă cu treizeci și ceva de ani. Nu se gândise că, atunci când Langley vorbise despre cum fusese „returnat" generalului când se înrolase în armată, vorbise la propriu.

Amanda se grăbi, ca să țină pasul cu mersul rapid al lui Langley pe kilometrii nesfârșiți de coridoare, din ce în ce mai adânc în labirintul subteran de birouri în inima spionajului militar.

Când vorbea de spionaj, oare exista o metaforă mai potrivită care să îl descrie pe generalul Scott decât creierul...?

– Aici.

Langley bătu într-o ușă surprinzător de comună de stejar, în fața căreia se opriseră, și nu așteptă un răspuns înainte s-o deschisă. Camera în care dădea era mică și destul de goală. În ea nu era decât un birou, iar soldatul în uniformă care stătea la el se ridică atunci când ei intrară. Langley încuviință.

– Căpitane Collins.

Ofițerul îl salută.

– Te așteaptă, maior Stanhope.

Langley o conduse, spre o ușă discretă, și întinse o mână ca s-o deschidă, de data asta fără să mai bată la ea.

Ușa se deschise înainte s-o atingă.

– A, Coțofano. Bine, bine. Iar dumneavoastră sunteți Lady Kingston, bineînțeles, spuse bărbatul mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă, care se afla în spatele ei, cu o plecăciune surprinzător de ostentativă pentru ea.

Amanda nu avusese timp să-și creeze vreo așteptare cu privire la biroul capului, sau inimii, spionajului militar britanic. Dar dacă ar fi fost presată să spună ceva, ar fi folosit aproape cu siguranță cuvinte precum „spațios" și „ordonat"

Însă biroul generalului Scott nu era nimic din toate astea.

Perdele de un albastru-închis fuseseră trase haotic într-o parte a unei ferestre mari, deschise, invitând lumina înăuntru, cu o briză

ușoară, care adia printr-un nor de fum de la pipă și printre hârtiile amestecate, aflate pe biroul bărbatului. Dezordinea domnea pe acesta: grămezi de scrisori, care alunecau, cărți și registre, mici și mari, deschise și închise. Dacă Langley îi dădea cartea de coduri, era convinsă că aceasta ar fi fost pierdută în dezordine, fără să mai fie găsită vreodată.

Pe de altă parte, poate asta era strategia generalului pentru a ține în siguranță lucrurile?

Nu că bărbatul era genul de om pe care și l-ar fi imaginat într-un asemenea rol. Langley era mai înalt, față de silueta mai scundă a generalului Scott, care le făcu semne grăbite să ia loc, cu o fervență ce părea tipică copiilor. Era evident că cineva avea grijă ca uniforma lui să fie apretată și hainele aranjate la începutul zilei, dar mama din Amanda recunoscu inutilitatea efortului. Cenușa tabacului din pipă îi pătase pantalonii albi, iar pe ambele mâneci ale hainei lui erau urme de cerneală. Pe cap, bărbatul purta o pereche de ochelari cu ramă din sârmă, lentilele fiind murdare de urme de la degete. Ochelarii erau aproape pierduți în învălmășeala sălbatică de păr alb.

Dar ochii lui albaștri erau luminoși și limpezi, și fu evident că o urmăriseră când îi analizase biroul și pe el.

– Nu vă lăsați păcălită de aparențe, Lady Kingston, spuse el zâmbind, în timp ce se așeză în fața lor, la birou, aproape ascuns în spatele conținutului său. Deși păcălirea oamenilor prin înfățișare e specialitatea noastră, nu-i așa, Coțofano?

Expresia cu care Langley îi răspunse putea fi descrisă ca o grimasă.

– S-ar putea spune asta, domnule.

– Acum Lady Kingston, vă amintiți de ultima noastră întâlnire?

Încruntătura de pe fruntea lui Langley se intensifică, fiind îndreptată acum spre ea.

– Vă cunoașteți?

– Chiar nu..., începu Amanda.

Generalul Scott încuviință scurt, îndemnând-o să-și amintească.

– A!

Își aminti. Vag.

– Cred că s-a întâmplat...

– Acum mai bine de zece ani. Da, din păcate. Să spunem că lordul Kingston era familiarizat cu ceea ce fac, îi explică el lui Langley.

Lady Kingston a organizat un bal pentru Fondul Văduvelor și Orfanilor, una dintre acele gale caritabile pe care doamnelor nobile le place să le organizeze. Atunci tocmai vă căsătoriserăți, spuse el, aruncându-i Amandei un zâmbet care deveni, treptat, mai blând, aproape melancolic. Îmi permiteți să vă ofer condoleanțele mele? Soțul dumneavoastră a fost un om de toată isprava.

– Mulțumesc, domnule. Într-adevăr, a fost. Îmi cer scuze c-am uitat întâlnirea noastră, spuse ea, lăsându-și capul în jos, conștientă dintr-odată că roșise.

– Nu contează, zâmbi el îngăduitor. O contesă are multe cunoștințe, destul cât să le piardă urma. Cam ca și cei din armată. Săraca doamnă Scott, a renunțat să-și amintească numele tuturor celor pe care-i cunosc destul de bine cât să-i salut.

Amanda încuviință. Înțelesese foarte bine ideea.

În ciuda dezorganizării de pe biroul lui și a aerului de derutare neajutorată, generalul Scott nu uita nimic. Nu-i scăpa nimic.

Pe furiș, Amanda își încrucișă brațele în poală, încercând să ascundă despicătura din ce în ce mai mare din fustă.

Cu un zgomot gutural, ieșit din gât, Langley bâgă mâna în buzunar și scoase pachetul ambalat în hârtie.

– A, da, spuse generalul Scott, în timp ce un zâmbet vag îi apăru pe față. Ce drăguț din partea maiorului Stanhope că mi-a amintit sarcina care v-a adus pe amândoi aici!

Luă cartea ambalată de la Langley, o așeză pe una dintre grămezile de pe birou, își puse pipa neaprinsă între dinți și începu să-și caute ochelarii.

– Aici erau, zise el, cu pipa în gură, când își puse mâna pe cap și apoi îi trase la ochi.

Când ridică din nou pachetul și începu să-l examineze, Amanda își îndreptă atenția spre Langley, care îl privea pe general cu un fel de speranță înăbușită.

– Vă gândiți la același lucru ca și mine, domnule? Că pașii ne-ar putea duce la locotenentul Hopkins.

– Posibil, încuviință generalul Scott după o clipă, trecându-și degetul peste carte. Dar e la fel de posibil să aparțină și altcuiva, dispus să plătească o sumă frumoasă pentru ce e înăuntru.

Bărbatul scoase, ușor, cartea din ambalaj, apoi îl puse deoparte. În timp ce analiza volumul, îi apăru din nou acel zâmbet, care nu

era amuzament. Acea latură diferită de domnul jovial, ca un bunic, cum și-l imaginase.

– Ia te uită. În sfârșit...

Un fior o străbătu pe Amanda pe spate.

– Ce nu înțeleg e...

Ambii bărbați îi aruncară priviri tăioase, ca și cum uitaseră, pentru moment, de prezența ei.

– De ce n-a dus-o lordul Dulsworthy înapoi la librăria Porter, continuă ea, mai încet. Doar nu credeți că e implicat în spionaj?

Ultimul cuvânt ieși ca o șoaptă, fiind împinsă dincolo de buzele care i se uscaseră dintr-odată.

– Dacă l-ați fi întâlnit vreodată, ați ști... De fapt, maiorul Stanhope chiar l-a întâlnit. Spune-i generalului cât de absurdă e ideea, îl rugă ea pe Langley, întorcându-se spre el.

Un mușchi tresări pe mandibula lui Langley, iar acesta n-o privi în ochi.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

– La naiba cu asta! exclamă ea, luându-se prin surprindere la fel de mult ca și pe ceilalți doi bărbați. Dar se săturase să tot audă că „aparențele pot fi înșelătoare" Nu știa și ea prea bine cât de adevărat era asta? E tutorele fiilor mei. Merit să știu dacă e... dacă e...

– Într-adevăr, contesă, spuse generalul Scott, pe un ton liniștitor. Grija pe care le-o purtați copiilor e de înțeles și admirabilă. Și o să aflați, atunci când aflăm și noi. Bineînțeles, e posibil să existe o explicație inocentă. O simplă încurcătură. Sau... Flutură cartea în aer, ca și cum invoca adevărul. Poate una mai puțin inocentă, dar deloc periculoasă. Lordul Dulsworthy, având în posesie ce credea că e o carte valoroasă de bucate, e posibil să fi văzut ocazia de a face niște bani și a găsit un alt cumpărător. Însă până când nu aflăm sigur, nu am de gând să las să se afle că a fost recuperată cartea, spuse el, punând-o în vârful grămezii.

– Atunci, cei care o caută vor crede în continuare că e în posesia lui Lady Kingston, spuse Langley. O să fie în continuare în pericol.

Amanda avusese privirea ațintită asupra cărții de coduri, întrebându-se cât de curând va fi îngropată sub o avalanșă de hârtii importante de pe biroul generalului. Ar fi fost nevoie de o expediție arheologică ca s-o recupereze. La auzul cuvintelor lui Langley, a vocii lui tăioase, nerăbdătoare și sceptice, tresări.

– Din păcate, da, încuviință generalul Scott, fixând-o cu privirea. E bine că-l aveți pe maiorul Stanhope prin preajmă. Pentru siguranța dumneavoastră, cât și a fiilor dumneavoastră.

– Domnule?

Cu coada ochiului, Amanda văzu degetele lui Langley strângând brațele scaunului.

– Credeam c-o să mă trimiteți în căutarea lui Hopkins, acum că a fost găsită cartea cu coduri.

Aerul i se opri Amandei în gât. Știa că Langley avea să plece, la un moment dat, că va primi următoarea misiune, însă nu crezuse că asta se va întâmpla atât de curând. Reacția lui sugera oare că și el era nerăbdător să plece? Sau fix opusul?

– Nu, răspunse generalul Scott, după ce se gândi puțin.

Bărbatul avusese aceeași ezitare pe care o folosea și Amanda uneori, când voia ca Jamie și Philip să creadă că lua în considerare o cerere ciudată, înainte s-o refuze.

– Colonelul Millrose mi-a spus că te-ai numit singur protectorul privat al lui Lady Kingston, susținând că ești noul profesor al fiilor ei, nu-i așa?

Bărbatul nu așteptă un răspuns. Amanda nu reuși să decidă dacă bărbatul era nemulțumit de ce făcuse Langley.

– Având în vedere circumstanțele, cred că e mai bine să stai în acel rol încă puțin timp.

– Să stau? repetă Langley aspru, cu o expresie uimită. La casa Bartlett?

Din clipa în care Langley îi întrerupsese prânzul, Amanda observase schimbarea subtilă din comportamentul și starea lui. Noaptea trecută, chiar și de dimineață, între ei ieșiseră scântei. Periculoase, cum spusese chiar el. Un foc ce se întindea și avea să-i consume pe amândoi, dacă nu erau atenți.

Dar undeva între salon și camera de zi, după ce Jamie îi dăduse cartea de coduri, Langley ridicase un fel de scut între ei, prin care nu puteau trece scântei. Ca s-o protejeze, își spusese Amanda.

Acum însă, se întrebă dacă bărbatul nu încerca să se protejeze pe sine.

– O, Dumnezeule, nu! spuse generalul Scott, râzând și scoțându-și pipa din gură.

Postura lui Langley se schimbă. Nu era chiar ușurare, dar Amanda nu știu cum să-i interpreteze reacția.

Apoi, generalul își întoarse pipa la buze și adăugă:

– Nu la casa Bartlett. Cred că ar fi cel mai bine să plecați cu toții din oraș.

Acum fu rândul Amandei să se încordeze, surprinsă.

– Să plecăm din Londra?

– Da, pentru o perioadă. Agitația vieții din oraș face ca o persoană cu intenții rele să-și ascundă ușor acțiunile, intențiile. La țară însă, totul e în văzul lumii. Sunt supraveghetori peste tot. Imediat apar suspiciuni.

– La țară, repetă ea. Vreți să mergem în Foxhaven, deci?

– E în Hampshire, nu-i așa? Generalul Scott păru să se gândească, pentru o clipă, la această opțiune, înainte să dea din cap. Sunt sigur că locul e fermecător, dar cam prea izolat pentru scopul nostru. Și prea evident. Trebuie să existe un alt loc, undeva mai la îndemână...

Toți trei se gândiră în liniște, sau cel puțin asta crezu Amanda. Expresia lui Langley era distantă, aspră, ușor alarmată. Iar generalul Scott încercă să pară că se gândește din greu, punându-și ochelarii pe cap și lovindu-și, ocazional, tâmpla cu pipa.

Semăna cu un profesor care le dădea timp elevilor săi să dea răspunsul corect.

Amanda își înfășură un fir în jurul degetului, făcând o încrețitură în materialul delicat al rochiei ei distruse.

– Richmond ar fi un loc bun?

– Richmond? Spre surprinderea ei, generalul Scott se uită la Langley. Ce sugestie interesantă, nu ți se pare?

Gura lui Langley se deschise, dar nu ieșiră cuvinte. Generalul își îndreptă atenția spre Amanda.

– Vă gândiți la o anumită casă?

– Acum câteva nopți, când eram la teatru, prietenii mei, familia Hurst, m-au invitat să-i vizitez vara asta. Dar i-am refuzat deja...

– Sunt sigur că prietenii dumneavoastră se vor bucura să afle că v-ați răzgândit în privința ofertei lor. Generalul se aplecă spre ea și-i aruncă un zâmbet încurajator. Din ce mi-a spus Coțofana despre dumneavoastră, sunteți o femeie neobișnuit de isteață, Lady Kingston. Genul căreia nu i-ar fi greu să reînnoiască o asemenea

invitație. În scurt timp, o să-i faceți să creadă că a fost ideea lor să aibă o casă plină de oaspeți în după-amiaza asta.

– După-amiaza asta?

– E mai bine să nu amânăm, spuse generalul, ridicându-se.

Amanda îl urmă, ca și Langley, o idee mai târziu, ca și cum era puțin șocat de direcția în care o luaseră lucrurile.

– Căpitanul Collins o să vă aducă hârtie și toc. Puteți să scrieți la biroul lui. Să-i trimiteți un bilet și mamei dumneavoastră, să se pregătească pentru schimbarea de peisaj.

– Pentru mama mea, șopti Amanda, îndreptându-se spre ușă. Mama mea! exclama ea, apoi. Dumnezeule, dacă e prea târziu? Poate i s-a întâmplat deja ceva. Ieri am reușit s-o țin acasă, dar, când am plecat, era hotărâtă să facă niște vizite.

– Și poate ar fi făcut asta, dacă nu m-aș fi gândit să trimit trăsura la plimbare, îi reaminti Langley, încet.

– A, da. Așa e.

Inima îi bătea în continuare cu putere, dar era hotărâtă să păstreze aparența de calm. Credea că i-ar fi mai ușor dacă Langley s-ar uita la ea. Dar poate nu.

– Stai aici, Stanhope.

Generalul Scott îi făcu semn să se întoarcă la scaunul lui, în timp ce Amanda trecu pragul ușii.

– Sunt sigur că Lady Kingston n-o să scrie mai repede dacă are public.

Femeia intră în anticameră și-l găsi pe căpitanul Collins stând lângă birou, organizarea acestuia contrastând cu biroul generalului. Singurele lucrurile de pe suprafața sa erau două tocuri, o călimară cu cerneală și un teanc subțire de hârtie presată, genul pe care o foloseau pentru corespondență doamnele și domnișoarele, nu armata britanică. Oare bărbatul anticipase ordinul generalului? Știa generalul deja de invitația făcută de familia Hurst?

Contesa îi aruncă un zâmbet șters căpitanului Collins pe măsură ce se apropie. Cu o mică plecăciune, acesta trase scaunul și-i făcu semn că ia loc. Scârțâitul picioarelor sale pe podea acoperi sunetul ușii închise de general la biroul lui. Când ridică un toc și se gândi la cuvintele potrivite, ca să se invite pe ea și familia ei în casa altcuiva, din scurt, auzi vocile masculine înăbușite ale conversației din

camera alăturată. Deși nu putea să deslușească nici un cuvânt, se întrebă despre ce vorbeau.

Ce nu-și doreau să audă ea, mai exact?

Langley se așeză pe scaun, fără să mai aștepte ca generalul să ia loc primul.

– Domnule, mă întreb dacă ăsta e cel mai bun plan de acțiune în ceea ce o privește pe contesa de Kingston.

Scott se așeză pe scaun, întorcându-se ușor, astfel încât privirea îi era îndreptată la ceva dincolo de fereastră. Fără să se uite la Langley, își trecu mâna peste biroul dezordonat, până când atinse pipa, pe care și-o ridică la buze.

– Ai obiecții la a petrece mai mult timp la Richmond, Coțofano?

Lui Langley îi fu greu să vorbească, din cauza încordării din mandibulă.

– Nu dacă-mi ordonați, domnule.

– Mă bucur să aud că respecți din nou ordinele. Aș prefera să nu adaug „ofițer de spionaj rebel" la lista destul de mare cu lucruri care îmi ocupă timpul. Căută din nou pe birou, de data asta luând cartea de coduri. Doamna Scott vrea să petreacă câteva săptămâni la mare vara asta. Aș vrea să pot s-o însoțesc.

– Da, domnule.

Langley se aplecă în față, rezemându-și coatele de genunchi, vorbind mai încet, cu toate că știa că nimic din ce spuneau nu putea fi auzit de ofițerul de afară.

– Dar de ce trebuie să fie Richmond?

– Pentru că prietenii care au invitat-o pe Lady Kingston nu locuiesc în Bath, maior Stanhope, explică generalul, cu o urmă de ironie amuzată. Apoi, deveni mai serios. Pentru că, dacă vrem să ținem în siguranță această familie inocentă, doamna West trebuie să cunoască cât mai puțini oameni pe care să-i viziteze, iar fiii lui Lady Kingston trebuie să fie cât mai departe de custodele lor.

– Deci crezi că Dulsworthy e implicat?

– Evident că e implicat. Întrebarea e de ce parte e? Sunt prea mulți oameni care abia așteaptă să pună mâna pe asta, spuse Scott, lovind cartea de coduri de palmă. Poate o să afli răspunsul, ce zici?

Langley își lăsă capul în mâini. O altă sarcină, dar niciodată cea care putea să-l readucă în grațiile colegilor lor. Era evident că nici

faptul că adusese cartea de coduri nu fusese îndeajuns ca să reînnoiască încrederea generalului Scott în el.

– Apropierea ta de familie poate să fie un mare avantaj pentru noi, continuă Scott.

– Apropiere, domnule?

Își ridică privirea și-l văzu pe general fixându-l cu o privire albastră pătrunzătoare, ca și cum ar fi putut să-i vadă cele mai ascunse gânduri.

– Da, da, șopti el, în timp ce-l analiza. Foarte isteț, să te prezinți ca profesor. Ideal ca să strângi informații. Un confident de încredere, chiar în interior. Poți să te amesteci ușor și cu stăpânii, și cu servitorii.

Langley încuviință la descrierea generalului, deși adevărul era că, atunci când spusese că era profesorul băieților, o făcuse mai degrabă din impuls, decât dintr-o deghizare bine gândită.

– Am hotărât să fac asta după ce Lady Kingston mi-a spus că Dulsworthy e destul de arogant în ceea ce privește educația băieților. Voia să-i trimită la școală, fără aprobarea ei.

În ciuda imaginii sumbre pe care o pictau cuvintele lui Langley, un zâmbet apăru într-un colț al gurii generalului.

– Și tu ai văzut o ocazie să ajuți atât țara, cât și pe contesă, așa că ai profitat de ea.

– Presupun că da, domnule. Dar nu văd cum planurile lui Dulsworthy pentru copii pot să explice...

Se uită la cartea de coduri.

– Timpul o să ne spună dacă există o legătură sau nu.

– Timp pe care locotenentul Hopkins e posibil să nu-l aibă, contracară Langley.

Generalul Scott așeză cu atenție cartea pe un munte șubred de hârtii.

– Lasă asta în seama mea. Tu concentrează-te pe Lady Kingston.

Langley nu avea nici un dubiu că militarul putea să spună conținutul fiecărui manuscris de pe birou, chiar să pună degetul imediat pe orice avea nevoie, în ciuda aparentei dezordini. Totul făcea parte din imaginea lui Scott. Acesta juca rolul unui bătrân destul de aiurit, care, de fapt, conducea un regiment de spioni cu o simplă mișcare a degetelor. Era maestrul de șah, care anticipa fiecare mișcare a rivalului său credul, înainte ca piesele să fi atins tabla.

Cumva, Langley înțelesese abia atunci că, în ciuda instruirii lui, a responsabilităților și promovărilor, era în continuare un simplu pion.

– Domnule, când v-am zis despre contesă că e „o femeie neobișnuit de isteață"? întrebă el, repetând descrierea pe care o făcuse generalul mai devreme Amandei.

– Nu e?

Zâmbetul lui Scott se lărgi.

– Nu asta e ideea.

– Oare?

Umerii lui Langley se lăsară în jos, apăsați de o oarecare epuizare. Viața lui de spion îl definea. Așa cum îi spusese Amandei, mereu îl încântase urmărirea, jocul de-a șoarecele și pisica. Dar se sătura să joace jocuri pe care nu avea cum să le câștige. Nu cel de azi.

Și clar nu cele de noaptea trecută.

– Poate m-am înșelat, spuse Scott, cu toată siguranța bărbatului care nu se înșela niciodată, dar când ați intrat în birou, mi s-a părut c-am simțit... ceva între tine și Lady Kingston?

Langley se așteptase să se lovească de iritare, furie, poate chiar dezamăgire, dacă generalul descoperea vreodată că se culcase cu femeia pe care trebuia s-o protejeze.

Însă Scott părea... plin de speranță.

Langley dădu din cap, parțial ca să nege insinuările generalului, parțial ca să-și îndepărteze un asemenea gând din minte. Nu-și permitea ca întâmplarea de noaptea trecută să-i ridice așteptările. Era ridicol să și-l imagineze pe general jucându-se de-a pețitorul, cu atât mai puțin între Langley și contesa de Kingston.

Oricine putea să vadă că Amanda merita mai mult decât un derbedeu de pe stradă, devenit spion.

– Niciodată n-ai dat înapoi în fața unui risc, Coțofano, continuă generalul. Nu în cei treizeci de ani de când te cunosc. Ai făcut greșeli în tot acest timp? Nerăbdător, Scott dădu la o parte întrebarea cu un gest al mâinii. Bineînțeles că da. Toți am făcut. Dar ai câștigat și recunoștința mea și a țării. Privirea i se îmblânzi, fără să-și piardă însă din intensitate. Nu-ți mai tot repeta că nu meriți recompense.

– Asta e din nou despre afurisitul titlu de cavaler?

– Despre titlu, precum și despre o moștenire deloc nesemnificativă, de la bărbatul care era mândru să te numească fiu, deși te-ai opus.

– Ar fi fost o minciună, insistă Langley.

– Oare? Scott dădu din cap, ignorând obiecțiile lui Langley. Cu toate acestea, acum ai un titlu și o casă. Poate e timpul pentru...

Ridică o dată din sprâncene, sugestiv, în timp ce privirea luminoasă i se plimbă spre anticameră.

Langley se ridică și se îndreptă spre ușă, fără să mai aștepte să i se dea drumul. Era nerăbdător să termine conversația.

– Nu o să revendic nimic ce nu am câștigat.

Și un bărbat ca el nu merita o femeie ca Amanda. Indiferent cât de mult o dorea.

Tocmai când se întinse după clanță, căpitanul Collins bătu la ușă, în cealaltă parte.

– Scrisoarea lui Lady Kingston a fost trimisă, domnule. Așteaptă instrucțiuni noi.

Generalul Scott îi făcu semn lui Langley să deschidă ușa, ca și cum plecarea lui făcuse de la bun început parte din planul generalului.

– Spune-i că maiorul Stanhope o să vină imediat.

În anticameră se afla Amanda, cu privirea concentrată asupra biroului gol al lui Collins. Pe față avea o expresie de uimire. Langley abia trecu pragul, că ea își săltă capul, iar privirea ei întunecată și îngrijorată se opri asupra lui.

– Rebecca Hurst o să creadă c-am înnebunit când o să primească biletul, spuse ea, grăbindu-se spre el, după care șopti: Oare chiar am luat-o razna?

„Da", vru el să spună, când ea întinse mâinile, pentru încurajare. Încurajarea lui. Însă el îi prinse degetele cu ale lui și îi trase mâna peste brațul lui, ca să o țină aproape, fără să ridice suspiciuni. Inclusiv ale ei.

– Eu unul sunt destul de obișnuit ca planurile mele să fie considerate nebunești, declară Scott, care veni în fața lor.

Observă degetele Amandei înfășurate în jurul brațului lui Langley și mâna acestuia, care o acoperea pe a ei.

– Dar recunosc rațiunea, iar dumneavoastră, milady, sunteți o femeie cu capul pe umeri, fără doar și poate.

Ceva, un râset sau un strigăt de protest, se ridică în gâtul lui Langley. Amanda simți probabil asta. Îi aruncă o privire pe sub gene, așa cum făcuse în acea noapte, în grădină. O privire sfidătoare,

dojenitoare și vulnerabilă în același timp. Bărbatul înghiți zgomotos sunetul.

Scott chicoti, naiba să-l ia!

– Collins, te rog să faci aranjamentele necesare pentru ca maiorul Stanhope s-o escorteze pe Lady Kingston înapoi la casa Bartlett. Dacă seamănă cu doamna Scott, sunt convinsă că o să vrea să supravegheze împachetatul. Apoi se întoarse spre Amanda, făcând o plecăciune. Sper c-o să vă simțiți minunat la Richmond, milady. Și tu, Coțofano.

Langley se obligă să încuviințeze. De când implicau misiunile lui Scott distracție?

Capitolul 14

Amanda stătea întinsă pe spate, uitându-se în sus și simțind cum pereții celui mai mic dormitor al lui Charles și Rebecca Hurst se apropiau, sufocând-o. Își imagină că putea să descifreze medalionul gravat în centrul baldachinului înalt al patului, prin întunericul dens, care atârna greoi în jurul ei. Sau poate stătea acolo de atâta timp, că cerul de dincolo de ferestre începea să dea semne că se apropia răsăritul?

Nu. Era în continuare de un negru fără umbre, fără urme de lumină. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor. Își plimbă degetele peste pătură și oftă.

Casa familiei Hurst avea niște grădini minunate în spate, care se unduiau în pante prin pădure, până la râu. Rebecca o invitase pe Amanda să se plimbe pe acolo de nenumărate ori. Dar nu credea că își dorise ca Amanda să iasă la plimbare pe acolo în miezul nopții. În plus, părea un lucru prostesc, în condițiile în care cineva voia să-i facă rău.

Bineînțeles, același lucru fusese adevărat și în Londra, iar mutarea bruscă în Richmond era menită s-o țină pe ea și familia ei în siguranță. Însă împrejurimile nefamiliare și liniștea apăsătoare de la țară doar o făceau și mai tensionată.

Sau poate era mult prea obosită. Mușchii obrajilor o dureau, de la zâmbetul de încurajare pe care și-l lipise pe față, de la faptul că râsese de ea iar și iar, explicând familiei sale că fusese atât de aiurită, că uitase să le spună de invitația generoasă a familiei Hurst și uitase chiar să le spună și servitorilor să împacheteze. Mama fusese cea mai deranjată de răsturnarea de situație și petrecuse cea mai mare parte a călătoriei năpădind-o pe Amanda cu întrebări, la care și băieții ceruseră răspunsuri. Răspunsuri pe care Amanda se străduise să le ofere.

Langley ar fi putut s-o ajute, dar, în mod convenabil, alesese să ia calul.

Invidia cu care îl privi mergând alături de trăsura plină de întrebări fusese înăbușită de descoperirea că el avea să împartă spațiul improvizat din pod cu băieții, deoarece singurele camere pentru oaspeți din casa mică fuseseră rezervate pentru Amanda și mama ei. Și-l imagina acolo în acel moment, cu două etaje deasupra ei, privind și el tavanul.

Insistența generalului Scott ca Langley să rămână cu ea, cu ei, îl luase pe acesta prin surprindere. De asta era sigură. Însă Amanda nu putea să decidă dacă bărbatul urâse ordinul. Călătoria de la House Guards până la casa Bartlett ar fi trebuit să-i dea ocazia să descopere părerea lui despre situație, poate chiar părerea lui despre multe alte lucruri.

Pe de altă parte, poate răceala lui formală fusese răspunsul la întrebările ei, iar inima ei pur și simplu refuza să accepte asta.

Nu că și-ar fi format așteptări în ceea ce-l privea sau și-ar fi imaginat că ordinul pe care îl primise Langley să continue farsa va oferi o oportunitate de a repeta activitățile de noaptea trecută. Generalul ar fi fost uimit să afle că instrucțiunile lor fuseseră interpretate astfel!

Dar, cu siguranță, în acea dimineață fusese un moment, înainte ca Jamie să spună cum ajunsese cartea în posesia lui și înainte ca ziua să ia o întorsătură atât de stranie, când văzuse dorință în privirea caldă, de culoarea whisky-ului, a lui Langley?

Cearșafurile o certară, în timp ce-și mișcă agitată șoldurile. „Ai grijă pe unde pășești." Când devenise o văduvă veselă, dar care nu era doar intrigată, ci și dorea un bărbat devastator de chipeș și cu totul nepotrivit?

Asta îi ducea dorința pentru aventură prea departe.

Hotărâtă să pună punct unor astfel de prostii, închise ochii și inspiră adânc de mai multe ori. Familia ei era în Richmond, sub protecția unui ofițer al armatei britanice, pentru că erau în pericol. Trebuia să-și mențină atenția asupra lucrurilor importante. Și dacă spera să rămână în alertă în fața amenințărilor, trebuia să se odihnească.

Nu avea să-și lase gândurile să se plimbe până la podul întunecat, unde aerul era mai mult ca sigur sufocant în această noapte de la începutul verii. Cămașa de noapte a lui Langley se lipea, probabil, umedă, de mușchii de pe brațele și pieptul lui, asta dacă nu fusese forțat să și-o dea jos cu totul.

În nici un caz nu își va lăsa gândurile să se plimbe înapoi la seara trecută...

– Amanda. Mormăitul mamei se înalță dintr-un munte de perne, de pe partea opusă a patului enorm. Nimeni nu e mai conștient decât mine că aranjamentul ăsta e departe de a fi ideal. Dacă aș fi știut că familia Hurst e în mijlocul redecorării și nu poate să ne pună la dispoziție decât o singură cameră, și un pat, pentru noi două, clar aș fi rămas în Londra. Dar, cum sunt aici, te rog, culcă-te.

– Da, mamă, încuviință Amanda, știind că-i promisese imposibilul.

Cu toate acestea, se întoarse într-o parte, își aranjă perna și se așeză, oftând. Trebuia să-și limpezească mintea, altfel îl va visa pe Langley.

Închise ochii și își imagină râul rapid și limpede care-i purta gândurile rebele spre mare...

Se trezi într-o cameră luminată și cu sunetul râsetelor de copii. Ale copiilor ei. Când își întoarse capul pe pernă, descoperi că era singură în pat. Simpla idee că mama se trezise deja și o făcuse în liniște, cât să n-o deranjeze pe Amanda, o făcu să realizeze că era târziu. Dădu plapuma la o parte, coborî din pat și se grăbi la fereastră, ca să investigheze.

Pe gazon se aflau Jamie și Philip, iar Langley stătea cu fața spre ei. Era evident că-i învățase câteva mișcări de scrimă, cu toate că băieții mânuiau niște bețe lungi, ramuri de copaci după cum se vedea, în loc de florete. Mai mult ca sigur că acestea fuseseră trecute cu vederea, în agitația împachetării.

Langley nu avea o armă, dar, ca și dimineața trecută, își dezbrăcase haina, ca să se miște mai ușor. Aceasta era întinsă peste un perete jos, de piatră, și, după cum se reflecta soarele într-un obiect de acolo, Amanda bănuia că ochelarii se aflau peste haină. Imaginea nu avea nimic remarcabil.

Cu excepția râsetelor.

Philip aproape căzuse pe spate din cauza asta. Fața lui Jamie era ridicată într-un zâmbet aproape de nerecunoscut. Nu era nici urmă a cinismului adolescentin, cu care era pătată, de obicei, o astfel de expresie deja rară. Cât despre Langley...

Când era serios și ferm, avea un efect straniu și minunat asupra interiorului ei. Dar Amanda era cu totul nepregătită pentru ce se întâmplă când bărbatul zâmbi. Zâmbetul nu avea nimic șiret sau

sardonic. Erau doar niște buze curbate, o urmă a dinților lui albi, riduri la cozile ochilor. Însă fața lui, chipeșă în severitatea sa, era transformată cu totul de el.

Amanda își ridică mâna la piept, neștiind pe ce să dea vina pentru durerea subită și intensă pe care o simțea. Pe plăcerea pe care o simțea când vedea fericirea fiilor ei. Pe atracția, oricât de puțin indicată, pe care o simțea pentru Langley. Pe durerea provocată de gândul că acest moment nu putea să dureze, pentru nici unul dintre ei.

Dar aveau ziua din prezent. Această zi perfectă, însorită, de vară, departe de zăpușeala, zgomotul și de mirosurile din Londra.

Își promise că va profita din plin de ea.

Se îndepărtă de fereastră și se duse să sune clopoțelul, pentru apă caldă. Menajera care i-o aduse o ajută să se îmbrace. Langley insistase ca nici unul dintre servitorii de la casa Bartlett să nu-i însoțească. Propunerea fusese una grea de explicat mamei ei, care se baza pe îndemânarea lui Sarah. După ce face plecase, Amanda se pieptănă singură și îl aranjă lejer, apoi coborî la parter.

În camera de zi, le găsi pe mama și pe Rebecca, care se bucurau de cafea.

– Aici erai, draga mea, spuse mama ei, ridicându-și ceașca la buze. Nu e de mirare că ai dormit până târziu, la cât te-ai foit noaptea trecută.

– Stimată doamnă West, îmi cer scuze pentru spațiul înghesuit.

Cu toate că Rebecca se ridică și se întoarse într-o parte, când vorbi, Amanda văzu roșeața de rușine care-i pătă obrajii.

– Muncitorii ar fi trebuit să termine deja, altfel n-aș fi invitat-o niciodată pe Lady Kingston.

Când cobora la parter, Amanda trecu pe lângă toate dovezile renovării care se făcea la două dintre cele patru dormitoare ale casei. Erau unelte, scări, vopsea și pensule, role de tapet și bucăți de material. Nu era nici urmă a bărbaților cărora le aparțineau aceste unelte. Se întrebă dacă Langley, sau chiar și generalul Scott, se asiguraseră că nu vor fi străini în casă.

Biletul trimis de Amanda familiei Hurst nu le lăsase loc prietenilor ei să o refuze, cu toate că răspunsul Rebeccăi, primit tocmai când ultimele valize era încărcate în vagonul de bagaje, făcea aluzie că o amânare de două săptămâni n-ar fi fost o problemă.

Amanda citise scrisoarea, înțelesese perfect dilema prietenei ei și, cu toate acestea, își suise familia în trăsură și venise.

Ce altă opțiune avea?

– Nu e nevoie să spui nimic, doamnă Hurst, insistă mama. Nu poți fi considerată responsabilă pentru recalcitranța muncitorilor sau nerăbdarea fiicei mele.

Avea același aer al ei de blândețe, îmbrăcată în hainele ei diafane preferate, cu părul aranjat perfect, în ciuda absenței menajerei ei. Dar o fixă pe Amanda cu o privire intensă.

– Nu pot să-mi dau seama ce a apucat-o.

Amanda acceptă, recunoscătoare, o ceașcă de cafea de la Rebecca și se așeză.

– Entuziasmul, cred, spuse ea, lăsându-și privirea să se plimbe spre ferestre și lecția de scrimă de dedesubt. Nu mai voiam să ratez nici un minut al vizitei noastre.

– Atunci, hai să n-o facem, zise Rebecca. Cum vremea e așa frumoasă, să-l pun pe bucătar să pregătească un picnic pentru noi? Putem să ne bucurăm de el într-unul din locurile aflate de-a lungul râului.

Își privi nerăbdătoare invitații.

– O, da, încuviință Amanda. Sună minunat.

Apoi își privi mama, care ezită. Aceasta evita până și grădina adăpostită de la casa Bartlett.

– Nu ți se pare, mamă?

Înainte ca mama ei să răspundă, Jamie și Philip dădură buzna în cameră. Abia respirau, iar fețele le străluceau de transpirație și triumf.

– Mamă, se pare că mai există speranțe pentru Jamie, zise Philip, aproape țipând.

– Mulțumesc, Pip, răspunse Jamie, lovindu-și fratele în glumă cu un umăr. Și dac-ar veni de la oricine altcineva decât tine, aș aprecia complimentul.

Cu toate acestea, băiatul zâmbea, mândru.

Amanda se ridică și se îndreptă spre ei. În același moment, Langley intră pe ușă, în spatele fiilor ei. Se opri brusc și tuși. Acum era un profesor serios, care purta din nou haină și ochelari.

Dar, în spatele acelor ochelari, ochii îi licăreau cu un amuzament abia suprimat, iar felul în care nodul lavalierei lui se relaxase avea ceva mai mult decât atrăgător.

– Țineți minte: domnii nu se dau mari, spuse el, aruncându-le o privire fermă băieților.

– Nu? zâmbi Amanda. Atunci, trebuie să recunosc, am întâlnit foarte puțini domni. Vă e foame? își întrebă fiii. Doamna Hurst tocmai sugera un picnic pe malul râului.

– Genial, declară Jamie.

Philip încuviință, nerăbdător.

– Mor de foame.

Amanda îi ciufuli părul ud.

– Bineînțeles. O să ni te alături, domnule Stanhope? spuse ea, uitându-se spre ușă.

Amuzamentul din ochii lui se întări în ironie când îi întâlni privirea.

– Eu...

„Niciodată nu mănânc la prânz", Amanda privi cum i se formau cuvintele în gânduri, înainte să prindă viață pe buzele lui. Ca și cum voia să diminueze lovitura, se întoarse ușor spre scaunul ei, înainte ca el să verbalizeze respingerea.

– Aș fi încântat, contesă!

Amanda se întoarse la timp cât să-l vadă făcând o plecăciune, mai întâi în fața ei, apoi spre Rebecca.

– Mulțumesc pentru invitație.

Senzația ciudată din pieptul ei, cea care nu se putea hotărî dacă e durere sau plăcere, se intensifică, forțând-o să tragă aer în piept. Una era să-l dorească pe el, dar să-i dorească și compania? Tovărășia?

Coțofenele nu erau menite să fie ținute ca animale de companie.

Peste mai puțin de o oră, cei șapte ieșiră pe la terasa din spate, coșul plin fiind cărat de Langley și de Charles Hurst. Jamie avea brațele pline cu păturile pe care urmau să stea. Nu erau însoțiți de o mică armată de servitori. Nu aveau farfurii de porțelan sau tacâmuri de argint. Nu aveau nici o piesă de mobilier, cu excepția scaunului mic pliabil, pe care Pip încerca să-l țină închis în timp ce mergea cu el sub braț.

Amanda fu uimită că mama ei fusese de acord cu propunerea de a lua prânzul afară. Nici măcar oferta unui scaun nu se ridica la noțiunea ei despre ce era respectabil. Însă mama nu părea nemulțumită, în timp ce mergea braț la braț cu Rebecca, razele după-amiezii

trecând prin umbrela ei și învăluindu-le pe ambele femei într-o lumină caldă.

Când ajunseră la destinație, Amanda îl ajută pe Jamie să desfacă păturile și să le întindă la umbra unei sălcii. Pip așeză scaunul pentru bunica lui, bombănind și sugând un deget lovit între timp, Langley și domnul Hurst deschiseră coșul, în care se aflau plăcinte, brânză, căpșune proaspăt culese, precum și sticle cu vin alb și limonadă.

Amanda alese un loc și își aranjă fusta în jur, apoi acceptă un pahar de vin de la domnul Hurst. În scurt timp, toți stăteau pe jos împreună. Langley avea un genunchi ridicat la piept și celălalt întins, destul de aproape de ea încât să simtă, uneori, un iz al săpunului de ras. Corpul ei trădător o îndemna să se apropie și mai mult de el, să îi inspire din plin parfumul acela înțepător, care trezea amintiri puternice cu... Dumnezeule! Oare chiar se întâmplase abia în urmă cu două nopți?

Deși mâncarea fusese excelentă, adevărata atracție a ieșirii pentru majoritatea grupului era râul, care aici nu era mai mult decât un pârâu liniștit. În scurt timp însă, băieții declarară că ziua era insuportabil de caldă, o condiție care putea să fie rezolvată cel mai bine scufundându-și picioarele în Tamisa. Până și mama, și Rebecca își exprimară dorința să se plimbe până la apă. Peste câteva clipe, se ridicară și plecară, fiecare ținându-l pe domnul Hurst de câte un braț.

– Să mergem și noi? întrebă Langley.

– Vrei?

Bărbatul păru să se gândească serios la răspunsul lui.

– Nu.

Neștiind ce să înțeleagă din răspuns, Amanda se refugie în spatele ochilor închiși, lăsându-se pe spate și îndreptându-și fața spre cerul albastru, ascuns în mare parte de ramurile de salcie.

– E minunat aici.

– O pauză excelentă pentru Jamie și Philip, încuviință el. Din experiența mea, băieților care cresc le e mai bine departe de aerul din Londra.

În timp ce frunzele se legănau în briză, lumina soarelui îi mângâie pleoapele și-i pictă fața cu pete de căldură.

– Nu doar lor.

Când Langley nu răspunse, Amanda își făcu, în sfârșit, curaj să-l privească. Avea în mână o căpșună zemoasă, iar partea verde era prinsă între degetul arătător și cel mare. Când i-o oferi, o făcu într-un mod care sugera că se aștepta ca Amanda s-o muște din degetele lui.

O foame cu totul familiară pulsă adânc în ea și nu avea nimic de-a face cu fructul.

– Nu ar trebui, șopti ea.

– Știu.

Apoi, cu un zâmbet cu subînțeles, Langley își băgă căpșuna în gură, dinții lui albi și egali separând fructul de codiță cu precizia unui cuțit. După ce aruncă coada dincolo de marginea păturii pe care stăteau, Langley întinse aceeași mână spre ea.

– Plimbă-te cu mine, Lady Kingston!

Degetele lui erau pătate cu suc roz. În loc să-și lipească buzele de dulceața lor, așa cum își dorea cu disperare să facă, Amanda făcu ceva mai puțin înțelept. Își puse palma peste a lui și îi acceptă ajutorul în a se ridica.

– Să le spunem și celorlalți unde mergem?

Privirea lui caldă nu se mută de la fața ei, când se uită rapid spre râu.

– I-am spus prietenei tale, doamna Hurst, că speram să găsesc un moment azi să discut intențiile tale pentru lecțiile băieților cât suntem în vacanță. Dacă o să vadă cineva că suntem plecați, o să spună că probabil de asta ne ocupăm, spuse el, în timp ce o întoarse pe Amanda spre casă.

– Și chiar o să discutăm despre lecțiile băieților? întrebă ea peste câteva clipe.

Nu mai putea să respire, dar dădu vina pe panta pe care trebuia s-o urce spre casă.

O urmă de zâmbet curbă colțul gurii lui.

– Nu.

Spre surprinderea ei, când ajunseră la terasă nu intrară înăuntru, ci se duseră spre colțul de est al casei din cărămidă roșie și continuară să meargă, până la alee și spre drum.

– Se pare că în ultimul timp îmi tot pun întrebarea asta, dar... unde mă duci?

– Vreau să-ți arăt ceva.

Amanda se uită peste umăr, cu toate că nu mai vedea râul demult.

– Ești sigur că Jamie și Philip sunt în siguranță?

– Îți faci griji pentru apă sau altceva?

– Eu... Eu nu...

Dumnezeule, era prea protectoare, la fel ca mama ei.

– Trei adulți ar trebui să poată să împiedice doi băieți isteți să cadă într-un râu care nu ajunge nici până la genunchi, spuse el, când Amanda nu reuși să găsească cuvintele potrivite pentru temerile ei. Cât despre restul...

O mângâie pe mâna de pe brațul lui, apoi își lăsă mâna acolo. Presiunea tandră a degetelor lui o liniști, calmându-i anxietatea.

– Hurst e un bărbat isteț și cred că suspectează că nu ai venit aici doar pentru că, dintr-odată, te-a atras foarte mult ideea unei vacanțe. O să fie cu garda sus. Am vorbit cu toți servitorii din casă. Sunt de încredere, angajați aici de mai bine de un an. Iar generalul Scott avea dreptate: în această parte a țării, orice străin o să atragă atenția.

– De ce am senzația că nu vorbești în general, despre viața în orășele și sate?

Își aminti expresia lui de ieri-dimineață, din biroul generalului, când spusese unde locuia familia Hurst.

– Îți este familiar locul ăsta?

Merseră probabil patru sute de metri pe drum, nu foarte mult, și abia întrezăriră o altă casă. Aceasta era ceva mai mare decât a familiei Hurst și construită din piatră.

– Da, spuse Langley, care se opri la capătul aleii. Asta a fost casa lui Benjamin Stanhope.

Amanda îndrăzni să-și ridice privirea. Ochii lui erau mici, îndreptați spre casă, fără s-o vadă. Langley privea în trecut, așa cum făcuse în noaptea în care-i spusese povestea tinereții lui.

Amanda își ridică mâna liberă la buze, oprind o mie de întrebări. Doar una, tremurândă, reuși să scape.

– A fost?

Langley n-o auzi, sau cel puțin se prefăcu că n-o aude.

– Vrei să ne uităm prin jur?

Era liniște, ca și cum până și casa îi aștepta răspunsul.

– Actualul proprietar n-o să fie deranjat?

– Actualul proprietar o să fie dat peste cap, dar chiar și așa...

Își bagă mâna în buzunarul de la piept și scoase ceva, ținut strâns în pumn.

– Îți cer să-ți asumi un alt risc. Împreună cu mine.

Apoi desfăcu pumnul și dezvălui o cheie de fier.

Capitolul 15

Din acel moment din biroul lui Scott, când Amanda pronunțase cuvântul „Richmond", iar Scott declarase că era o „sugestie interesantă", Langley se pregătise pentru experiența de a deschide această ușă și de a o invita pe contesă înăuntru.

Bineînțeles, ar fi putut să nu spună nimic. Să lase să treacă neremarcat faptul că proprietatea familiei Hurst era atât de aproape de cea a familiei Stanhope.

Renunțase însă la această posibilitate în clipa în care îi trecuse prin minte. Nu putea să fie așa de aproape și să nu aducă un omagiu casei care îl adăpostise, chiar și când simpla noțiune a unui adăpost păruse aberantă.

Dar știa și că nu putea să facă vizita singur.

Tablourile și mobila, acoperite cu cearșafuri, îi apăsau privirea, ca niște fantome. Langley se duse la o fereastră din sufragerie și dădu la o parte draperiile, lăsând o rază de soare să risipească spiritele.

– Cei care au grijă de casă, domnul și doamna Morris, nu locuiesc aici. Nu e nevoie să fie mereu pregătită, pentru că nu vin niciodată în vizită.

Amanda se roti lent, analizând totul. Era mai mult decât se așteptase? Mai puțin? Langley privi plimbându-și degetele peste pantele și văile prăfuite de cearșafuri, care acoperea o canapea, unde el stătuse pentru prima oară în urmă cu treizeci de ani și privise în jur cu o uimire lacomă.

– Înțeleg. Și eu prefer să fiu în Londra, și nu la țară. Sau cel puțin asta cred, până ajung la țară.

Amanda își desfăcu boneta și o puse pe o masă goală.

Era un răspuns ciudat. Dar și mai ciudat era faptul că Langley înțelesese ce voia să spună. Se referea la modul în care cineva putea să se convingă că amintirile unui loc erau insuportabil de dureroase, până când era forțat să le înfrunte și descoperea că acele amintiri erau, de fapt, un balsam. Modul în care agitația orașului îi intrase

în sânge, făcându-l să curgă cu viteză, până când devenea convins că viața plictisitoare de la țară avea să fie sfârșitul lui, doar ca să ajungă acolo și să descopere... pacea.

Modul în care pericolul amețitor după care tânjise începuse să arate mai puțin amenințător decât alergatul pe o alee întunecată, urmărind un spion, și mai mult decât statul într-o cameră semiîntunecată, deschizându-și sufletul, sinele, acestei femei.

– Haide să-ți fac un tur la locului, spuse el, întorcându-se spre holul de la intrare.

Fiecare cameră era propriul capitol în povestea tinereții lui petrecută aici. Sufragerie, unde Sophia Stanhope ridicase odată un castron cu supă și băuse din el, când îl văzuse pe el având probleme cu lingura. Biblioteca, unde Benjamin fusese destul de înțelept să stea pur și simplu și să citească, până când Langley îi ceruse să-i spună secretele acelor urme de pe hârtie, care puteau să producă lacrimi sau râsete. Salonul în care cei doi îl învățaseră să meargă drept, să se așeze, să facă o plecăciune și chiar să danseze ca un gentleman. Toate informațiile pe care le strânsese, ca o coțofana ce era, până când nu mai era sigur ce era cu adevărat al lui și ce reușise să fure chiar de sub nasul lor.

Amanda își așeză degetele subțiri pe altă ușă.

– Și aici?

– Dormitorul meu.

Cuvintele aprinseră o roșeață în obrajii ei. Langley se așteptase ca Amanda să-și lase mâna jos și să continue amândoi drumul pe coridor.

Însă contesa scoase un mic sunet care arăta interesul și se întinse spre clanță.

– Mi-ar plăcea să văd unde ai dormit, spuse ea, deschizând ușa. Sau stăteai treaz noaptea, chiar și atunci?

– Uneori, mărturisi el.

Uneori, stătuse întins pe spate, iar lacrimile îi curseseră până când udase perna. Oare băiatul acela dezorientat plângea pentru ce pierduse, sau pentru ce găsise?

Încă nu avea un răspuns la întrebarea asta.

După ce intrară înăuntru, se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile, alungând întunericul. Dacă avea să se întoarcă vreodată în casa asta ca să locuiască, probabil trebuia să ocupe dormitorul

principal. Asta și-ar fi dorit Benjamin și Sophia. Mai mult ca sigur că acea cameră ar fi fost mai pe gustul Amandei, datorită mobilei elegante și ferestrelor mai mari, cu vedere spre râu.

Dar când se întoarse cu spatele la fereastră, Amanda stătea lângă patul lui, cu o mână pe stâlpul zdravăn, sculptat, al patului, privindu-l. Firicele de praf dansau în lumina soarelui, care tocmai intrase înăuntru. O cărare de lumină care ducea de la el la ea.

Langley uită să se gândească la trecut. Sau la viitor.

Pur și simplu urmă acel drum.

Lumina soarelui sclipea în șuvițele aurii din părul ei șaten, precum și peste pistruii deloc demni de o doamnă, presărați pe puntea nasului ei în vânt. Ochii ei întunecați licăreau. Era atât de perfect și uluitor de minunată pentru el. Atât de luminoasă. Nu era de mirare că sufletul lui lacom fusese atras de ea de la început.

Cu finețea lentă a unui hoț experimentat, ridică mâna, ca s-o mângâie pe obraz, și-și trecu degetul mare peste pielea ei catifelată. Ea își lăsă obrazul în palma lui.

– Amanda, îți jur că, atunci când te-am adus aici, nu aveam intenția să... Nu aveam așteptări să...

Oare contesa va auzi răsuflarea lui întretăiată, faptul că nu-i venea să creadă ce norocos e?

Își lăsă privirea să se plimbe peste patul din spatele ei.

– Serios? Amanda ridică sprâncenele, iar privirea ei căpătă o nuanță seducătoare. Eu da.

Dădu drumul la stâlp și își puse palma pe pieptul lui, lăsând-o să alunece între haină și vestă, spre umăr, înfășurându-și degetele în jurul gâtului lui. Apoi se ridică pe vârfuri și își aduse gura lângă a lui. Atingerea fu imposibil de ușoară, mai degrabă sugestia unui sărut, decât un sărut în sine.

Langley nu se mișcă, savurând acele mici atingeri de suc de căpșune, în timp ce ea îi mușca buzele. Măcar acum, nu va risipi momentul prezent privind în viitor, la posibilele pericole. Nu mai era un băiat înfometat, care fura, ci un bărbat înstărit, care se pregătea pentru ospăț și știa că banchetul nu avea să dispară înainte să-și facă plinul.

Când cealaltă mână a ei ajunse pe talia lui, trăgându-l și mai aproape, Langley își înfășură brațele în jurul ei și îi răspunse la sărut. O explorare relaxată a fiecărei pante și curbe. O atingere a

limbii lui se plimbă peste marginea buzelor ei, nu mai adânc, aplicând fiecare mișcare tentantă, seducătoare, pe care o știa gura lui, cel puțin fără să o părăsească pe a ei, până când Amanda îi oferi ceea ce căuta: acel mic geamăt de plăcere, de capitulare, care-i făcu imediat mădularul dureros de tare.

O răsplăti cu o serie de săruturi de-a lungul mandibulei, șoptindu-i în ureche:

– Ce vrei azi, milady? Domnul sau rebelul?

Se împăcase cu ce voia Amanda de la el, sau cel puțin asta își spusese.

Dar răspunsul ei îl lăsă fără aer.

– Pe tine.

Buzele o simțiră când înghiți, iar apoi repetă:

– Pe tine.

Zâmbind, Langley își ridică gura la tâmpla ei și o sărută. „Pe tine." Cât de simplu.

Atât de imposibil.

Sau nu? Până la urmă, contesa de Kingston văzuse dincolo de toate deghizările lui.

Își ridică degetele ca să-i desfacă rochia, în timp ce-i șopti:

– Și eu vreau să văd fiecare parte din tine, Amanda.

– Da.

Contesa îi trase haina peste umeri, până când Langley trebui să se oprească și s-o dea jos.

– Dar, mai întâi, spune-mi dacă misiunile tale au implicat și să fii menajera unei lady. Având în vedere circumstanțele, se pare c-am făcut o alegere proastă când m-am îmbrăcat de dimineață. Ești pregătit să pui la loc tot ce desfaci?

– O să mă descurc.

Își puse ochelarii pe noptieră, apoi își aruncă haina pe un scaun din apropiere, ridicând un mic nor de praf.

– Întoarce-te!

Rochie, jupă, corset, cămășuță. Se descurcă rapid cu fiecare strat, oprindu-se să admire, mai întâi cu privirea, apoi cu atingerea, fiecare bucată de piele pe care o dezvăluia. Brațele ei subțiri, curba ascuțită a omoplaților, panta taliei, curba spatelui și, la final, depresiunea umedă din locul unde i se atingeau coapsele. Când își strecură un deget în umezeala ei, Amanda gemu și își desfăcu ușor picioarele.

– Da, șopti ea, aplecându-se în față, ca să se țină de pătură, invitându-l s-o pătrundă.

– Nu încă, răspunse el, în timp ce atingerea îi era în continuare ușoară și plină de tachinare. Mai întâi, trebuie să mă dezbraci.

Când degetele lui alunecară din ascunzișul ei, Amanda scânci, în semn de protest, dar se întoarse cu fața spre el. Soarele se revărsa peste sânii ei mici și obraznici, iar vârfurile lor rozii îl făcură să înghită în sec. Dar contesa era hotărâtă să-i desfacă vesta și lavaliera, cu un rid fermecător de concentrare pe frunte.

După ce Amanda îi desfăcu cămașa, Langley se dădu în spate destul cât să și-o tragă peste cap și s-o trimită alături de haină.

– Să te ajut și cu ghetele? se oferi el, oricât de minunat ar fi fost s-o vadă călărindu-i piciorul, aplecată și scoțându-le, una câte una.

Apoi mai rămăseseră pantalonii lui, care nu-i acopereau erecția ce împungea lâna subțire. Mâna ei se duse nerăbdătoare spre nasturii pantalonilor, apoi se opri.

– Niciodată nu am... Își privi degetul încercuind un nasture, iar Langley și-ar fi dorit să-i vadă privirea. Cel puțin, nu la lumina zilei.

Langley așteptă o clipă ca ea să spună mai mult, mintea lui completând în grabă cuvintele lipsă cu alarmant de multe posibilități.

„Niciodată nu am" văzut un bărbat gol. „Cel puțin, nu la lumina zilei."

„Niciodată nu am" atins un bărbat. „Cel puțin, nu la lumina zilei."

„Niciodată nu m-am" culcat cu un bărbat. „Cel puțin, nu la lumina zilei."

Înainte să o liniștească, să-i oprească mâna, să se ofere să ia plăcere doar din plăcerea ei, Amanda deschise acel prim nasture, apoi pe următorul și pe următorul.

– Putem să... Putem să ne mutăm mai aproape de fereastră, ca să văd mai bine?

– Cum dorești, milady, spuse el, tresărind.

Amanda îl luă de mână, păși ușor din balta de fuste și îl întoarse spre soare. Apoi degetele ei iscusite desfăcură rapid restul nasturilor. Penisul lui sări înainte, imposibil de tare și întunecat de la dorință, în timp ce pantalonii lui Langley alunecară în jos.

Amanda se lăsă în genunchi.

– O!

Simți acel sunet ca o șoaptă răcoroasă pe pielea lui încinsă, urmat apoi de atingerea ei curioasă și prea ușoară.

– Nu arată deloc ca statuile alea de marmură.

– Uneori, așa arată, reuși el să spună, încercând să nu-și piardă controlul, în timp ce explorarea ei devenea din ce în ce mai sigură. De obicei, nu când e o lady în apropiere.

– Și ce s-ar întâmpla dacă l-aș săruta aici?

Cu un deget, mângâie capul.

– Dumnezeule, Amanda! Acum era rândul lui să se țină de stâlp. Aș termina mult mai repede decât ar trebui s-o facă un bărbat.

Simpla lor conversație îl adusese periculos de aproape de acest punct.

– Ah. Acum dezamăgirea își făcu simțită prezența în vocea ei. Și presupun că ăsta ar fi finalul distracției noastre.

Își puse mâna liberă pe ceafa ei, luptând cu fiecare celulă din corp cu instinctul de a o apropia.

– Da. Pentru că mi-ar face plăcere să-ți returnez favoarea, și nimic nu se compară cu strigătul de extaz al unei femei, care poate să reînvie un bărbat.

– Să returnezi favoarea? Amanda își ridică privirea, în care erau amestecate surprinderea și plăcerea. Doar nu te referi la...?

– O, ba da.

Vârful limbii ei ieși, ca să-și umezească buzele, crezu el. Apoi simți răcoarea acestuia pe pielea lui încinsă. Își încordă degetele pe capul ei, trăgând-o foarte puțin înapoi.

– Doar dacă ești sigură, draga mea. Și doar dacă-ți face plăcere și ție.

Când ea încuviință, nerăbdătoare, își relaxă mâna destul cât ea să-și facă de cap cu el. Inițial, cu săruturi ușoare, apoi cu atingeri experimentale ale limbii și, într-un final, luă jumătate din lungimea lui în căldura gurii. Amanda nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea, iar Langley își dorea ca momentul să dureze o eternitate.

Dar prea curând, deși, slavă Domnului, nu atât de repede pe cât se temuse, ajunse la orgasm. Încercă s-o convingă să se oprească. Domn sau crai, nu îi venea să creadă că o lady, mai ales una lipsită de experiență, i-ar fi mulțumit pentru că termina așa. Însă Amanda refuză să-i asculte avertismentul. Mâinile ei, care fuseseră întinse pe coapsele lui, îi alunecară în jurul picioarelor, degetele ei

strângând mușchii încordați ai fundului, tocmai când el termină cu un strigat.

Apoi, Amanda se dădu în spate, cu o expresie satisfăcută, în timp ce se ștergea la gură cu cămășuța ei aruncată.

– A fost încântător.

– Dumnezeule, iubire. Langley râse, cu forța pe care o mai avea, aerul intrând și ieșind cu greu din plămânii care îl ardeau. Sunt încântat să aud asta. Dar m-ai epuizat.

Cu o singură mișcare fluidă, Amanda se ridică, își înclină capul într-o parte și îl fixă cu privirea.

– Nu o să-ți respecți promisiunea, maior Stanhope?

– Ba bine că nu, Lady Kingston.

Întorcându-se spre pat, Langley dădu pătura prăfuită la o parte și dezvălui o plapumă de un albastru-închis, iar sub ea, erau cearșafuri care nu dădeau semne de mucegai. În ciuda îndemnurilor, doamna Morris păstrase casa pregătită pentru întoarcerea lui.

Un nod de ceva, vinovăție sau afecțiune, îi apăru în gât. Nu merita o asemenea dovadă de încredere, la fel cum nu merita nici casa. Și clar n-o merita pe femeia frumoasă și aventuroasă care, în acel moment, își plimba mâinile peste umerii lui.

Dar poate iubirea nu era doar o recompensă oferită doar celor care meritau?

Luptându-se cu un val de emoții, se întoarse și o luă pe Amanda în brațe. Aceasta chicoti când o ridică și o așeză pe pat. Apoi, dintr-odată timidă, se întinse după cearșaf, ca să se acopere, în timp ce el își puse genunchiul pe saltea, pregătindu-se să i se alăture.

Își puse două degete pe mâna ei.

– Doar dacă ești sigură, îi reaminti. Și doar atât timp cât îți face și ție plăcere.

Ea încuviință, nesigură.

– Există prea multă plăcere?

Zâmbind, Langley își plimbă degetele peste pielea delicată de pe dosul mâinii ei.

– Vrei să riscăm?

Amanda zâmbi și încuviință din nou, de data asta nerăbdătoare.

Când Langley se urcă în pat și se îndreptă spre ea, Amanda își lăsă șoldurile mai jos, întinzându-se și trăgându-l spre ea. Mai întâi, el îi acapară gura, apoi o sărută până la gât, peste claviculă, spre

sânii ei fermi și perfecți, răsfățând și sugând fiecare sfârc, până când Amanda începu să scâncească și să se zvârcolească sub el. Se mută apoi mai jos, plimbându-și limba peste abdomenul ei, apăsându-și buzele în curba acestuia.

– Desfă-ți picioarele.

Cuvintele sunară mai dur decât dorise, vocea lui fiind aspră din cauza dorinței. Dar Amanda nu ezită, genunchii ei îndepărtându-se, ca să facă loc pentru el, în timp ce el își lăsă capul în jos, ca să o muște ușor de interiorul coapsei.

Apoi, îi returnă favoarea, tachinând-o, exact cum îi făcuse și ea, cu săruturi calde și ușoare, și plimbându-și degetele peste buclele ei întunecate, până când șoldurile ei se ridicau de pe saltea, într-o rugăminte tăcută. Degetele lui alunecară și mai adânc, despărțind acele bucle, și își așeză, în sfârșit, gura pe ea, lingând umezeala ei înțepătoare și plimbându-și limba peste culmea ei. Inițial, tandru, atât de tandru, pentru că nu voia s-o sperie cu intensitatea senzației, și apoi mai adânc, ca să prelungească agonia dulce a momentului. Amanda strânse cearșaful în mâini și un geamăt îi ieși din gât, făcând penisul lui Langley să tresară.

Apoi, mâna ei stângă părăsi patul, ca să i se înfigă în păr, îndemnându-l cu curaj să se apropie, la fel cum fusese și el tentat să-i facă ei. Langley nu avu nevoie de o a doua invitație. Își strecură o palmă sub fundul ei, ca să-i ridice pelvisul la gură, și linse și supse până Amanda se spulberă.

Pe urmă, se întinse după ea, cu un braț în jurul corpului ei, până când Amanda reveni pe pământ, șoptind:

– A fost...

– Încântător? o tachină el. Vorbesc doar în numele meu, bineînțeles.

Tânăra zâmbi.

– Cred că ăsta e un truc pe care numai craii îl știu. Nu și domnii.

– Draga mea, ai întâlnit numai domni nepotriviți. Genul care cred că singurul tip de sex respectabil are loc într-un pat, unde femeia stă pe spate și bărbatul deasupra.

În timp ce vorbea, se așeză peste ea, despărțindu-i genunchii cu coapsele. Dintr-odată, simțea o nevoie disperată să fie în ea.

– Nu lipiți de o ușă? întrebă ea, mângâindu-l pe coaste.

Langley o prinse de o gleznă și îi ridică genunchiul aproape până la piept, în timp ce o pătrunse dintr-o singură mișcare.

– Cu siguranță că nu.

În timp ce-i susținea privirea, își înclină șoldurile și o privi cum făcu ochii mari, după ce descoperi ce putea să facă acel unghi perfect.

– Și niciodată la lumina zilei.

Înainte ca Amanda să apuce să-i răspundă, începu să se miște în ea, lent, constant, alternând penetrările superficiale cu cele adânci, până când ea începu să gâfâie sub el și-și înfipse unghiile în spatele lui. Își înfășură celălalt picior în jurul șoldului lui și-l întâmpină la fiecare mișcare. Când pulsul orgasmului ei îl atrase și pe al lui, Langley ieși din ea în ultima clipă, vărsându-și sămânța pe cearșaf.

Expirând adânc, se prăbuși lângă ea, iar Amanda se ghemui obosită lângă umărul lui, ca o pisică încolăcită pe o rază de soare.

Niciodată în aventurile lui din trecut nu și-ar fi imaginat astfel de plăceri sexuale în propria casă, în propriul pat. Niciodată nu crezuse că l-ar fi atras ceva ce emana domesticitate confortabilă.

Acum, se trezi luptându-se cu somnul, doar ca să aibă ocazia să o vadă pe Amanda ațipind.

Poate la asta se refereau oamenii când vorbeau despre a face dragoste? Ce ironie înțepătoare, faptul că se bucura de un asemenea moment cu o femeie care nu-l considera decât o oportunitate de a scăpa, temporar, din închisoarea ei domestică.

„Habar n-ai cât de plictisitoare e viața mea."

Se aplecă și o sărută pe păr.

– Draga mea, cred c-ar fi bine să ne întoarcem la familia Hurst.

Amanda se trezi, îl privi clipind pentru o clipă, în timp ce procesă cuvintele, prin ceața de somn și sex, după care se dădu jos din pat.

– De când suntem aici? Ce o să creadă mama?

– Spune-le că ne-am hotărât să ne plimbăm, ca să nu irosim o după-amiază minunată. În timp ce vorbea, se ridică de pe pat și începu să se îmbrace. Cât despre lecții, am vorbit, în principal, despre limbi, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Cea mai minunată roșeață îi pătă obrajii.

– O! Sigur că da.

– Și am ajuns la concluzia că băieții tăi au nevoie să mai lucreze la greacă.

– Nu sunt surprinsă. Alunecă pe marginea saltelei și își căută ciorapii. Academia doamnei Plinkton nu a oferit astfel de lecții.

– Dar lecții de latină da?

Amanda dădu din cap.

– Mi-am folosit banii de buzunar ca să plătesc un profesor pentru lecții suplimentare, explică el, în timp ce se apropie îmbrăcată doar în cămășuță și îi făcu un nod expert la lavalieră. Toată lumea credea c-am făcut asta la matematică, deși a fost mereu subiectul la care m-am priceput cel mai bine. Dar, din păcate, n-am găsit pe nimeni dispus să mă învețe greaca.

„O să te învăț eu", fu Langley la un pas să spună.

Dar ce ofertă ridicolă! De parcă chiar era profesor, și nu spion. Un spion în pericol să-și uite misiunea.

– Acum hai să vedem cât de deștept ești, de fapt, spuse ea, legând corsetul.

Cu toate că fiecare parte din el se răscula împotriva actului nenatural, reuși să încheie corsetul și apoi rochia. Pe scurt, se obligă să ascundă tot ce știa că ar fi putut să privească pentru totdeauna, fără să se satură.

Când termină, Amanda își trecu o mână în lateral, încuviință satisfăcută treaba pe care o făcuse Langley, apoi își ridică aceeași mână la păr.

– O să am nevoie de mai mult ajutor pentru asta.

Fără să spună nimic, bărbatul se îndreptă spre grămada fără formă de haine aruncate peste chiuvetă și trase un alt cearșaf, dezvăluind o oglindă. Amanda se duse și-și analiză încruntată înfățișarea, apoi începu să-și scoată agrafele din păr. Langley întinse mâna, ca să le strângă, ceea ce-i obținu un zâmbet recunoscător. Faptul că o privea și știa că el era responsabil pentru înfățișarea dezordonată pe care încerca s-o ascundă era o altă plăcere neașteptată a acelei zile.

– Va trebui să fie îndeajuns, spuse ea, într-un final. Din fericire, boneta mea o să... stai, ce am făcut cu boneta?

– E jos, îi reaminti el, lăsând cearșaful și întorcându-se, în încercarea de a aranja patul, în timp ce îi ceru scuze doamnei Morris, în tăcere. O s-o luăm când ieșim.

În sufragerie, îi dădu boneta, dorind să mai fure un ultim sărut înainte ca Amanda să și-o pună, iar borul ei să-i țină buzele la distanță. Dar se mulțumi să-i lege panglicile sub bărbie, într-un unghi elegant.

– Gata, nimeni n-o să bănuiască nimic.

Langley ascunsese atâtea părți din el, că nu se așteptase să simtă durere când vorbea despre a ascunde ceva. Sau că ultimul moment când se va uita prin casă va fi imprimat cu amintiri noi, precum locul unde stătuse ea, locurile în care se odihniseră mâinile ei. Nu se mai simțise atât de confuz de treizeci de ani.

– Amanda, spuse el încet, în timp ce întoarse cheia în broască, nesigur care aveau să fie următoarele lui cuvinte.

Dar ea coborâse deja scările și era oricum prea departe ca să-l audă.

Peste nici un sfert de oră, treceau pragul casei familiei Hurst, iar doamna West se îndrepta spre ei.

– Am decis să discutăm lecțiile băieților în timp ce ne plimbăm.

Amanda oferi explicația fără să fie întrebată. Langley bănuia c-o exersase în minte, deoarece parcursese tot drumul până acasă în tăcere.

– Ca să nu irosim după-amiaza asta minunată, continuă ea.

Doamna West încuviință.

– Ați trecut pe lângă băieți la întoarcere?

Instinctul, experiența, Langley nu știa cărui lucru să-i atribuie fiorul subit care-i străbătuse spatele.

– Pe lângă băieți? repetă el.

Acum Hurst intră în hol, cu o carte deschisă în mâini.

– A, aici erai, spuse el, fără să-și ridice privirea. Presupun că doamna West ți-a spus că lordul Dulsworthy a venit acum nici o oră, dorind să-i ia pe băieți la plimbare.

O vinovăție familiară îl lovi, ca un pumn bine țintit, și se strădui să se îndrepte la timp ca s-o prindă pe Amanda, care leșină și căzu pe jos.

Capitolul 16

Cineva o zgâlțâia pe Amanda de umeri, ca s-o trezească. Chiar nu avea voie să se odihnească? Nu-și amintea de ce nu voia să se trezească. Ceva plutea la marginea rațiunii ei, ceva ce nu putea să înțeleagă. Nu, nu. Era doar mama, aplecată deasupra ei și spunând ceva despre căldură și soare. Bombănind încet despre profesor, care începuse să-i dea ordine ei și domnului Hurst.

Profesorul...

– Jamie! Pip!

Amanda se ridică imediat și aproape căzu la loc, când sângele i se scurse din cap. Mama îi făcea vânt cu borul bonetei. Când i-o dăduse jos? Și Rebecca se îndrepta spre ele, cu o pernă într-o mână și un pahar de ceva în cealaltă.

– O zmeurată, spuse ea, punându-i paharul în mână. Ca să te ajute să-ți revii. Probabil ai mers destul de mult. Căldura asta e extraordinară.

– Nu, nu e de la căldură.

Se strădui să se elibereze din mâinile lor și să se ridice. La doar câțiva metri depărtare, Langley vorbea cu domnul Hurst pe un ton scăzut, dar alarmat. Domnul Hurst dădea din cap, șocat.

– Au dispărut. N-ar fi trebuit să-i las.

– Băieții sunt cu custodele lor, draga mea, îi reaminti mama, răbdătoare. Totul e în regulă. Nu văd motiv de îngrijorare...

– Bea asta, o rugă Rebecca.

Inițial, Amanda refuză. Era deja destul de amețită. Dacă toată lumea ar fi tăcut, ar fi putut să audă ce spunea Langley. Apoi, se gândi la Jamie și Philip, la George, la o carte de coduri atât de valoroasă, încât un alt bărbat era posibil să fie deja mort din cauza ei...

Luă paharul din mâna Rebeccăi și dădu lichidul dulce pe gât, dorindu-și să fi fost brandy.

Tusea ei îi atrase atenția lui Langley, care-i evită privirea.

– Lady Kingston, o să mă duc după ei în clipa în care o să fie adus un cal.

– După ei? Mama se încruntă, mai întâi la el, apoi la ea. De ce Dumnezeului...?

Amanda îi dădu paharul Rebeccăi, se ridică și își luă mama de mână.

– E posibil ca băieții să fie în pericol.

– În pericol? Doar nu sugerezi că lordul Dulsworthy...?

– Nu pot să-ți explic acum, mamă, o întrerupse ea, strângând-o de mână. E prea mult de zis. Va trebui doar să ai încredere că domnul Stanhope știe ce vorbește, mai mult decât poate să spună.

Langley se întoarse spre domnul Hurst.

– Nu aș cere asta dacă n-ar fi foarte important.

Charles se uită în jos. Într-o mână avea o carte închisă, iar lipită de copertă era o carte de vizită mică, crem, dreptunghiulară, pe care fusese scris ceva. Amanda ar fi fost dispusă să pună pariu că pe cealaltă parte a cărții de vizită era o pasăre.

– Da, domnule Stanhope, încuviință Charles. Dar e o parte a orașului în care n-am mai călătorit și unde nu vreau să fiu văzut. Cred că-mi înțelegi ezitarea?

Dezgustul se întipări pe trăsăturile dure ale lui Langley.

– Sunt vieți în joc, domnule Hurst. Sunt convins că un om rațional ca dumneavoastră, prețuiește viața mai mult decât reputația?

Rebecca se grăbi lângă soțul ei.

– O, Charles!

Amanda îi dădu drumul mamei ei și păși nesigur.

– Vin și eu.

– Ca să fiu sincer, Lady Kingston, în nici un caz n-o să veniți.

Încă nu putea s-o privească în ochi.

– Preferi să pierzi timp încercând să mă oprești? Sunt copiii mei. Și tot ce s-a întâmplat e din vina mea.

– Cum puteți să...?

Se opri, deși Amanda bănuia care ar fi fost continuarea.

„Cum puteți să fiți atât de încăpățânată?"

Și dacă Langley nu gândea acele cuvinte, mama ei clar o făcea.

– Amanda, o certă. Nici nu vreau să aud c-o să-ți pui viața sau reputația în pericol.

– Ei bine, mamă, cel puțin rochiile mele vor fi în siguranță, strigă Amanda.

Mama ei străbătu repede distanța pe care o pusese fiica ei între ele, întinse o mână și pe față i se citea îngrijorarea.

– Nu... nu ești bine, draga mea. Cred că cel mai bine ar fi să te întinzi puțin. Într-un loc răcoros. Dacă vrei să ne ajuți, doamnă Hurst...

Tocmai atunci, un servitor păși pe hol.

– Calul dumneavoastră e gata, domnule.

În loc să se îndrepte spre ușă, Langley își mută privirea de la Amanda la mama ei și la familia Hurst. De ce ezita?

– Pune caii la trăsura lui Lady Kingston, cât de repede poți, îi spuse servitorului, care încuviință și plecă imediat. Dumneata, spuse el, întorcându-se spre domnul Hurst, ia calul și trimite acest mesaj generalului Scott de la Horse Guards, și numai lui. Spune-i că, în timp ce Lady Kingston ieșise să se plimbe, lordul Dulsworthy i-a luat fiii și nu știm unde i-a dus. Spune-i că te-a trimis Coțofana, zise el, arătând spre cartea de vizită. Arată-i asta, dacă ți se pare c-o să aibă dubii.

Charles încuviință și plecă.

Amanda se eliberă din strânsoarea mamei ei.

– Și tu? îl întrebă pe Langley. Ce ai de gând să faci?

Bărbatul o privi din cap până-n picioare, evitând contactul vizual, și dădu din cap.

– Se pare c-o să fiu în trăsură. Cu tine.

Peste o eternitate, când stăteau sub portic, Rebecca și mama șoptind împreună, Langley plimbându-se într-o parte, Amanda auzi zgomotul pietrișului, care anunța sosirea trăsurii ei.

Abia dacă avu răbdare ca grăjdarul să așeze treapta, și se aruncă înăuntru. Langley o urmă, lovind tavanul cu pumnul și îndemnându-l pe birjar să se grăbească. Cu degete care abia o ascultau, Amanda reuși să lase fereastra jos și să încerce să le liniștească pe mama și pe buna ei prietenă.

– Nu vă faceți griji! Băieții și cu mine vom fi bine. Domnul Stanhope o să se asigure de asta.

Apoi se prăbuși pe scaun, uitându-se la mama ei, care își flutura batista deja pătată de lacrimi.

– Nu ar trebui să faci promisiuni în numele meu.

Langley stătea în fața ei, pe bancheta orientată spre partea din spate a trăsurii, uitându-se pe geamul opus. Pe fereastră se vedeau copacii înfrunziți, ca de început de vară.

– Cu atât mai puțin promisiuni pe care nu știu dacă pot să le respect, milady.

Amanda observă nuanța de adresare formală, distantă, deși erau singuri. Cu toate că în urmă cu o oră...

– Vreau să mă asigur că pe asta o s-o respecți, maior Stanhope, spuse ea. Cel puțin în ceea ce-i privește pe fiii mei.

Bărbatul nu-i răspunse. Având în vedere postura lui rigidă, era foarte posibil ca vorbele să fi ricoșat, fără să ajungă la el. Cu degete agitate, Amanda trase de materialul fustei, apoi înghiți în sec și-și ridică privirea, prefăcându-se curajoasă.

– Mi-aș da viața pentru copiii mei, iar asta nu e o platitudine, domnule.

Clipi, pentru ca lacrimile care-i înțepau ochii să dispară, și înghiți din nou, ca să oprească scâncetul care i se ridica în gât. Oare cât va mai reuși să țină la distanță teroarea, doar prin forța voinței?

– Nu mă tem pentru mine.

– Eu da, șopti el, fără să se întoarcă spre Amanda.

Două cuvinte simple. Era ușor să le ofere o semnificație mai profundă, poate mai mult decât ar fi trebuit. Cu toate acestea, nu-și mai putu reține lacrimile, care începură să-i curgă fără oprire, în tăcere, pe față.

Apoi, nu era sigură cum, Langley ajunse lângă ea, luând-o în brațe, în timp ce trăsura înainta. Îi așeză boneta pe scaunul unde stătuse el și îi lipi capul de pieptul lui. Amanda își îngădui să găsească liniște în bătaia regulată a inimii lui.

– E vina mea, spuse el. Trebuia să mă fi gândit. Am mai fost distras o dată în timpul unei misiuni, iar asta l-a costat pe un bărbat viața. Deși știam greutatea acelei vinovății, mi-am permis să fiu distras din nou. Încă...

– Nu face asta, plânse ea, ridicând un deget la buzele lui, ca să-l oprească din a se autoînvinovăți.

Buzele acelea. Subțiri, cu o ușoară curbă în jos. Rareori relaxate sau zâmbitoare, însă surprinzător de senzuale. Cât de bine ajunsese să le cunoască! Cât de bine ajunseseră s-o cunoască ele pe ea.

Fierbințeala îi acapară obrajii, când își aminti de plăcerea pe care i-o oferise acea gură...

„Dumnezeule!" Cum era posibil să se gândească la astfel de lucruri acum? Langley spusese că fusese distras, dar ea fusese cea care-i distrăsese atenția. Dacă era cineva vinovat pentru ce li se întâmplase băieților, ea era aceea.

Langley păru să-i citească gândurile. O luă de mână, îi mângâie podul palmei cu degetul mare, apoi îi sărută vârful degetului și îl îndepărtă.

– Orice o să se întâmple, nu trebuie să te învinovățești, insistă el.

– Atunci pe cine să învinovățesc? zise ea, trecând de un val proaspăt de lacrimi.

– Dă vina pe cine merită, zise el, strângând-o de mână.

Amanda inspiră adânc.

– Bine. Atunci dau vina pe George.

Chiar în timp ce spunea, nu-i venea să creadă. „Lordul Dulsworthy" și „cartea de coduri" și „răpire" nu erau cuvinte care aveau ce căuta în aceeași propoziție, în aceeași conversație!

– Nu pare posibil. Nu-i așa? încuviință el. Sau cel puțin probabil. Trebuie să recunosc că mi-a fost greu să mă conving să fiu suspicios în ceea ce-l privea, așa cum ar fi trebuit să fiu. Ar fi trebuit măcar să-i avertizez pe băieți...

Amanda dădu din cap.

– Să nu aud nimic din toate astea. El e responsabil. De fapt, mă întreb...

Sugestia care-i apăru pe buze era atât de ridicolă, că abia se convinse să o verbalizeze.

– Dacă nu ai un plan mai bun, cred c-ar trebui să mergem acasă la lordul Dulsworthy. Dacă o să-l găsim acolo, putem să-l înfruntăm și să-l forțăm să ne spună ce știe.

– Să-l înfruntăm? Să ne spună? Langley o fixă cu privirea, ca și cum căuta ajutor pentru a înțelege ce spusese. Ce fel de răpitor ar fi destul de stupid cât să se întoarcă la el acasă, imediat după ce a comis o infracțiune, și apoi să mai și dezvăluie ce a făcut?

Amanda își puse o mână pe pieptul lui și se îndreptă, ridicându-și sprâncenele și aruncându-i o expresie răbdătoare, prin care îl îndemna să continue.

Neîncrederea lui era palpabilă.

– Nu, n-are cum. Nici măcar Dulsworthy n-ar putea fi atât de...

Amanda își strâmbă buzele și ridică un umăr.

Cu un oftat greoi și o mișcare a capului, Langley se aplecă în față, ca să deschidă ușița ce permitea pasagerilor să comunice cu birjarul.

– Pe Brooke Street, ordonă el. Și nu poți să mergi mai repede? E o goană după cai verzi pe pereți, îi spuse el apoi Amandei, în timp ce birjarul pocni din bici și trăsura se zdruncină, aruncându-l pe Langley înapoi pe locul de lângă Amanda.

– Să ne rugăm ca lordul Dulsworthy să fie chiar atât de neghiob.

Chiar și când trăsura se oprise în fața casei din oraș a lui Dulsworthy, Langley avea dubiile lui că luase decizia corectă. Nu, nu era adevărat. Știa foarte bine că luase câteva decizii greșite.

Singura întrebare era de unde să înceapă să le numere.

Niciodată n-ar fi trebuit s-o ia pe Amanda cu el pentru ceea ce era, în cel mai bun caz, o pierdere de vreme. Dacă planul lui Dulsworthy era să-i țină pe Jamie și Philip ostatici, ca să-i dea în schimbul cărții de coduri, cum se aștepta ca Amanda să accepte calmă concluzia inevitabilă, și anume că acea carte de coduri, siguranța unei națiuni, trebuia apărată... cu orice preț?

Și când i se va cere să aleagă între ea și datoria față de Coroană, ce va face el?

Fără covorul și copertina care fuseseră întinse și ridicate pentru noaptea balului, casa lui Dulsworthy arăta destul de comună pentru Mayfair, singura sa decorațiune fiind o urnă mare de piatră, aflată în capul scărilor, din care se revărsa o plantă cu flori. Langley coborî din trăsură, apoi își ridică mâna, ca s-o ajute pe Amanda. Se minună de calmul ei. Boneta îi ascundea din nou ochii, când o ajută să coboare din trăsură și să urce scările.

Domnul Evans, majordomul, deschise ușa.

– Lady Kingston, nu știam că sunteți așteptată, spuse el, făcându-le loc să intre, fără să-i arunce o privire lui Langley.

– Nu eram, dar trebuie să vorbesc imediat cu lordul Dulsworthy.

Privirea lui Evans se îndreptă spre scări.

– Nu știu dacă lordul e disponibil pentru vizitatori în după-amiaza asta, milady.

– Dar e aici? întrebă Langley. E în regulă. O prinse pe Amanda de cot și o îndreptă spre scări, în timp ce majordomul se holba la ei. Nu e nevoie să te deranjezi. O să ne anunțăm singuri sosirea.

Instinctul îl ghidă spre biroul bărbatului și, când deschise ușa, încercă să nu se gândească la ultima întâlnire pe care el și Amanda o avuseseră în acea cameră. De data asta nu era beznă totală, deși draperiile erau parțial trase. Așezat în spatele biroului, Dulsworthy își ridică fruntea din mâini, având coatele proptite în continuare de birou. Expresia înceţoșată a bărbatului arăta clar că acea carafă de lângă el era pe jumătate goală, nu pe jumătate plină.

– Ei bine, Dulsworthy, unde sunt? întrebă Langley.

Dar lordul nu avea ochi decât pentru Amanda, care stătea încremenită în prag.

– Nu ar trebui să fii aici. O lady n-ar trebui să vadă un domn așa.

– Nu contează, îi spuse ea.

Bărbatul oftă.

– Presupun că acum n-o să te mai căsătorești cu mine.

Gura ei era încordată într-o linie subțire, ca și cum ar fi încercat să reprime cuvinte care ar fi fost mai bine să rămână nespuse, sau poate un țipăt.

– Oricum nu aveam de gând să mă căsătoresc cu tine, George, spuse ea, după o clipă. Despre asta e vorba? O altă schemă de-ale tale ca să-mi forțezi mâna?

– Nu, nu, îți jur, protestă Dulsworthy. Nu aș... of, ce rost are? Oricum n-o să mă ierți.

– Îndrăznesc să spun că asta depinde de nivelul de iertare necesar, răspunse ea, cu un calm surprinzător. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat cu Jamie și Philip? Unde sunt?

Dulsworthy dădu din cap, gestul confuz amintindu-i de un urs dresat cu o durere de urechi.

Langley nu avea de gând să-l aștepte să nege, așa că ajunse din trei pași în fața biroului. Îl prinse pe Dulsworthy de lavalieră și îl ridică în picioare.

– O să stai în picioare și o să-i răspunzi doamnei.

Dulsworthy lovi, ineficient, pumnul încleștat al lui Langley, apoi clipi, uitându-se la Amanda.

– Spune-mi, te rog, de ce-mi dă ordine profesorul tău?

– Pentru că nu e profesorul meu. La fel cum n-a fost nici curierul de la librăria Porter sau servitorul tău, în noaptea balului. George, el este maiorul Stanhope, și cred c-ai face bine să-i răspunzi la întrebare.

Acum Dulsworthy îl privea pe Langley, ca și cum ar fi încercat să se concentreze pe fața lui.

– Servitorul? repetă el, apoi încercă să dea la o parte ideea, dând din cap.

– E inutil.

Amanda făcu un pas în față și își puse mâna pe brațul lui Langley, îndemnându-l parcă să-l elibereze pe Dulsworthy.

– Ai avut dreptate. Ne-am pierdut timpul. Am face bine să plecăm.

Langley o ascultă, împingându-l pe lord înapoi pe scaun.

– Ceva l-a făcut să se îmbete. Ce anume, milord? întrebă el, în timp ce privirea i se plimba peste birou, în căutarea unor indicii. Ce ai făcut cu băieții lui Lady Kingston?

– Doar i-am adus înapoi aici, așa cum trebuia s-o fac. Jacobs mi-a spus foarte clar asta.

– Jacobs?

Amanda se ținu de un colț al biroului.

– Doar nu te referi... la profesorul de scrimă?

Dulsworthy oftă.

– Ba chiar la el.

Când Amanda se uită spre Langley, privirea îi scăpără. Bărbatul arătă spre două scaune aflate în birou.

– Hadeți să luăm loc, Lady Kingston, și să-l lăsăm pe milord să elaboreze.

Amanda îi aruncă o privire incertă, dar, într-un final, se așeză pe marginea celui mai îndepărtat scaun.

– Acum, domnule, dacă vreți să o luați de la început..., spuse Langley în timp ce se așeză.

– Începutul? Dulsworthy luă o gură de brandy. Nu știu dacă pot să-mi amintesc atât de departe.

– Atunci de cât de departe puteți, insistă Langley. De exemplu, cum l-ați întâlnit pe domnul Jacobs, și cum a ajuns să fie profesorul de scrimă al tânărului lord Kingston și al stăpânului Philip.

– A, asta e ușor. Conduce un fel de club sportiv. Pentru domni. Box, scrimă și altele asemenea. I-am spus o dată că îmi făceam griji pentru copiii din custodia mea, care sunt crescuți într-o casă de femei, iar Jacobs a văzut repede problema. Mi-a spus, în modul lui extravagant: „Milord, îmi ofer serviciile mai multor aristocrați la ei

acasă. Aș fi onorat să le ofer fiilor defunctului conte de Kingston instrucțiuni în artă scrimei"

„Fiilor defunctului conte de Kingston." Ceva din frază îl duse pe Langley cu gândul la întâlnirea lui cu Scott. „Un prieten al celor aflați în slujba Coroanei", spusese generalul despre Kingston. Era posibil ca legătura dintre ei să fi fost mai adâncă decât o donație sau două către Fondul pentru Văduve și Orfani? Oare Jacobs avea un motiv anume ca să vrea să aibă acces la casa Bartlett? Spera să găsească altceva?

– Iar domnii pot să parieze în localul domnului Jacobs? întrebă Langley, când Dulsworthy făcu o pauză.

Bărbatul oftă din nou.

– Da.

– Ai datorii la Jacobs, milord?

– O, da.

Când auzi mărturisirea, Amanda se încordă, părând să realizeze cât de departe putea să meargă un bărbat ca să scape de problemele cu banii. Langley îi făcu semn să nu spună nimic. Era posibil ca Dulsworthy să ezite și să nu mai fie sincer, dacă își amintea că era prezentă și o doamnă.

– Dar, vedeți, cartea aia veche de bucate, aia franțuzească, trebuia să regleze conturile, continuă Dulsworthy. Individul ăla de la librărie... îl fixă pe Langley cu privirea, ca și cum încerca să-l vadă mai bine, apoi dădu din cap, uimit... Tu ai spus că e valoroasă. Nu m-am gândit prea mult la ea când i-am spus lui Lady Kingston c-o s-o returnez. Dar apoi, Jacobs a văzut-o, are ceva sânge francez în vine, și mi-a spus că știe unde pot s-o vând și să strâng destul profit cât să-mi acopăr datoriile. Era dispus s-o ia chiar atunci, dar n-am vrut s-o întristez pe contesă, așa c-am pus-o deoparte, ca să mă gândesc mai bine la situație.

Bărbatul în continuare nu părea să înțeleagă adevărata valoare a ceea ce avusese, pentru puțin timp, în mâini.

– Dar nevoia era mare. Mai târziu, când a trimis un bilet cu o adresă pe el, o altă librărie, din câte am înțeles, am împachetat-o și am pregătit-o s-o las în ziua de după bal. Ziua când i-am scos pe băieți la plimbare, adăugă el, aruncându-i o privire rugătoare Amandei.

În camera slab luminată, ochii ei aveau reflecția unui iaz acoperit de gheață, într-o noapte întunecată de iarnă.

– Dar tânărul lord Kingston a găsit-o, spuse Langley, înainte ca Dulsworthy să se destrame sub forța privirii ei glaciale.

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu știam sigur care dintre ei a luat-o. Jacobs a spus că poate să scoată adevărul de la ei. A spus că nu credea că Lady Kingston a fost prea mulțumită după ultima lecție, și c-ar fi mai bine să se întâlnească aici de acum încolo. Așa că m-am dus să-i aduc pe băieți doar pentru o mică vizită, ca să aflu că familia plecase, subit, în Richmond. Caii mei erau odihniți, așa că am pornit după ei. N-a fost prea greu să-i conving să vină cu mine. Băieților mereu le-a plăcut să se plimbe cu faetonul meu. Când ne-am întors aici, au fost surprinși să-l vadă pe Jacobs și mi-au spus cum noul lor profesor îl învinsese într-un meci. Au spus că nu știau nimic despre o carte veche și m-au rugat să-i duc acasă, iar apoi...

Dulsworthy se opri, ca să mai ia o gură de băutură.

– Iar apoi, Jacobs a scos un pistol și a spus că băieții vor merge cu el.

Brusc, Langley înțelese de ce profesorul de scrimă nu-i învățase pe băieți cum să se apere.

Amanda tresări și se ridică în picioare.

– Un pistol?

– Unde i-a dus? întrebă Langley, care se ridică și el.

Dulsworthy își lăsă capul în mâini din nou, bombănind.

– Nu știu.

Langley îl credea.

– Dar clubul pe care l-ai pomenit? E posibil să fie acolo?

Dulsworthy dădu din cap, iar Langley tindea să-l creadă. Era un loc prea evident și prea deschis ca să ascundă ceva atât de valoros precum fiii unui nobil. Cu toate acestea, când Dulsworthy mâzgăli adresa pe o bucată de hârtie, Langley o luă.

Amanda se aplecă peste birou, forțându-l pe Dulsworthy să-și ridice privirea.

– Cum ai putut? Copiii care se aflau în grija ta? Fiii dragului tău prieten?

– N-am crezut c-o să li se întâmple ceva, insistă Dulsworthy, care se legăna ca și cum ar fi fost bătut de briză când se ridică de pe scaun.

– Ca să-ți răspund la întrebarea de mai devreme, n-o să te iert niciodată, George! Dacă și un fir de păr al lor o să pățească ceva, o să...

– Cred c-am obținut ce ne trebuie, interveni Langley, punându-și mâna pe brațul ei. Dar, dacă vreți să așteptați jos, aș vrea să discut în privat cu lordul. Ca între domni.

Amanda îl privi, expresia ei fiind un amestec de împotrivire și confuzie, dar se întoarse și ieși.

Când ușa se închise în urma ei, Langley se întinse după carafa de pe o masă din apropiere și reumplu paharul lui Dulsworthy.

– Nu o să dureze decât un moment, milord.

Ce avea să facă era de-a dreptul îndrăzneț. Arogant.

Cu alte cuvinte, perfect aliniat cu personajul pe care îl juca.

Mereu îi plăcuse să-și asume riscuri, așa cum spusese și generalul Scott. Și dacă existase vreodată un risc pe care să merite să și-l asume, era acesta. Pentru că era pentru Amanda.

– Dacă o să se afle ce s-a întâmplat azi, și oamenii vor afla de implicarea ta, vor fi de-a dreptul șocați de cât de superficial ți-ai asumat datoria față de copii.

Cu toate că vocea lui era relaxată, amenințarea implicită era clară: Langley avea puterea să distrugă reputația lui Dulsworthy. Iar reputația conta foarte mult pentru un asemenea bărbat.

Dulsworthy deschise gura ca să se apere, după care încuviință, reticent.

– Eu unul o consider pe Lady Kingston perfect capabilă să fie singurul custode al copiilor și să ia deciziile potrivite pentru viitorul lor. Bănuiesc că, dacă s-ar afla circumstanțele actuale, și alții ar fi de acord.

La auzul acestor cuvinte, Dulsworthy ridică paharul la buze, ca să mai ia o înghițitură mare, apoi îl puse cu zgomot jos. Băutura sări pe birou.

– Ce vrei?

– E o cerere simplă, milord. O scrisoare, în care vă veți recunoaște greșelile și veți ceda autoritatea contesei în toate treburile care-i privesc pe fiii ei. Scrisă de mână și adresată ei. Pentru... siguranță, să spunem. Sunt sigur că mă înțelegeți.

Adevărul era că Langley nu era convins că bărbatul înțelegea, dar Dulsworthy încuviință încă o dată, apoi scoase o foaie de hârtie, își umezi pana în călimară și scrise exact ce-i ceruse Langley.

– Foarte bine, milord. Mulțumesc. Acum vă rog să vă și semnați.

Având în vedere actuala stare a bărbatului, Langley avea dubii legate de legalitatea documentului, care acum era pătat cu brandy de pe birou.

Dar, când vorbi din nou, Dulsworthy păru aproape treaz. Poate fusese atât de șocat de amploarea situației, că începuse să gândească limpede.

– Sper c-o să-i găsiți, spuse el, în timp ce-i dădu hârtia.

– Așa am de gând.

Langley împături scrisoarea și o bagă în buzunarul hainei. După ce avea să-i găsească pe băieți, avea să-i dea documentul Amandei și s-o elibereze.

O găsi la capătul scărilor, o luă de cot și o ghidă afară din casă. Era rigidă și tremura, deși nu știa dacă de frică sau de furie. În timp ce o ajută să intre în trăsura care-i aștepta, o prinse strâns de mână, făcând-o să-și întoarcă privirea direct spre el.

– Am vorbit serios, Amanda. O să-i găsesc.

– Vreau să te cred.

Ochii ei înroșiți trecură de ai lui, plimbându-se pe strada aglomerată, în timp ce familiile înstărite se pregăteau pentru ieșirile de după-amiază.

– Dar cum o să știi de unde să începi?

Langley o îndemnă să intre, apoi vorbi cu birjarul, vocea lui fiind aproape prea joasă ca să fie auzită peste zgomotul făcut de trăsurile care treceau. Apoi, se așeză în fața ei și porniră la drum.

– Știu de unde trebuie să începem.

Capitolul 17

Ameţită, Amanda se uită pe geam, dar, cum nu văzu străzile şi casele pe lângă care treceau, n-ar fi putut spune dacă-i erau familiare sau nu. Undeva acolo, în Londra sau chiar mai departe, băieţii ei erau în pericol, ameninţaţi cu pistolul de un bărbat, un criminal, poate chiar un spion, care jucase un anumit rol doar ca să intre în vieţile lor.

Se uită la Langley. Ar fi putut spune aceleaşi lucruri şi despre el. O avertizase în privinţa pericolelor care veneau la pachet cu el, dar ea insistase să se implice în toată treaba cu cartea de coduri. Să se implice cu un străin chipeş. „O aventură", aşa o numise.

Ce făcuse?

Nu ştia sigur cât de departe călătoriseră când Langley lovi în tavanul trăsurii şi îi ordonă birjarului să se oprească.

– O să mergem pe jos de aici. E aproape. O trăsură cu blazon ar atrage prea multă atenţie în acest cartier, îi explică el. Şi nu una bine-venită.

Înghiţind ceea ce era hotărâtă să fie ultimele ei lacrimi, Amanda încuviinţă şi se pregăti să coboare când se opri trăsura. Pe geam, văzu case obişnuite. Nu la fel de luxoase ca acelea din piaţa Grosvenor, dar nu erau nici mizeria la care se aşteptase. Strada era surprinzător de liniştită pentru o după-amiază.

– Locantele cu jocuri de noroc, îi explică Langley, când o văzu studiind faţadele caselor, în timp ce o ajută să urce pe trotuar. Bordeluri. Case ale plăcerii care satisfac o gamă de gusturi neobişnuite, să spunem. Dacă ar fi aproape de căderea nopţii, îndrăznesc să spun că ţi-ai vedea câţiva vecini pe aici. Chiar şi la ora asta, îţi recomand să-ţi ţii capul plecat. Nu s-ar cuveni ca tocmai contesa de Kingston să fie recunoscută pe-aici.

„Ai grijă pe unde păşeşti."

Amanda îşi privi vârfurile pantofilor apărând de sub rochie, în timp ce mergeau repede. Pe de-o parte, era la fel de disperată ca

soția lui Lot să se uite o ultimă dată în jur, de curiozitate. Dar, pe de altă parte, era pierdută în amintirile cu Jamie și Pip, dându-și jos pantofii și șosetele și alergând în râul rece.

Oare aceea va fi ultima oară când îi văzuse în viață?

– O să plătesc oricât, șopti ea, vorbind doar pe jumătate cu Langley. Orice fel de recompensă.

Bărbatul o strânse de mâna care se afla pe brațul lui.

– Nu cred că au decât un singur schimb în minte.

Cartea de coduri, bineînțeles. Pe care Langley i-o dăduse generalului Scott. Amanda fusese surprinsă să afle că generalul nu avea planuri imediate să o dea în schimbul agentului său capturat. Oare ar fi la fel de reticent s-o folosească pentru a-i aduce fiii înapoi?

Clipi furioasă, luptându-se cu un nou val de lacrimi, destul de aprig, încât abia reuși să deslușească pe ce fel de ușă intrară când Langley spuse:

– Am ajuns.

Mirosurile calde și înțepătoare a o sută de varietăți de tabac erau mai eficiente decât sărurile de mirosit. Fiind readusă la realitate, începu să se uite în jur, la podeaua de lemn lustruită de traficul a mulți ani de pași și la ferestrele înalte, prin care se revărsa lumina soarelui, făcând să strălucească zeci de borcane de sticlă depozitate aproape de tavan. Rafturi și sertare, o tejghea lungă, de lemn, și în spatele ei, un bărbat voinic, cu pielea neagră și păr argintiu, care ajuta doi clienți.

– N-am mai fost niciodată într-o tutungerie, îi spuse ea lui Langley, care se uita la o selecție de cutii emailate, expuse într-un cabinet.

– Și nici acum nu ești, draga mea, răspunse el, fără s-o privească. Abia își mișcase gura. Nu chiar. Așteaptă o clipă.

– Vin imediat, domnule, le strigă vânzătorul, iar Langley ridică un deget la borul pălăriei, semn că-l auzise.

Într-un final, ceilalți doi domni făcură cumpărăturile și plecară. Un clopoțel se auzi deasupra ușii când ieșiră.

– Bună ziua, domnule, îi spuse vânzătorul lui Langley. Sunt încântat să vă văd din nou.

Apoi se uită la Amanda, iar aceasta avu impresia că, deși privirea bărbatului se mișcă rapid peste ea, reținuse foarte multe.

– Să înțeleg că doriți amestecul Kingston?

Amanda tresări. Kingston? Nu avea cum să fie o coincidență.

– Da, spuse Langley.

Bărbatul scană magazinul de altfel gol și strada de dincolo de ferestre, gura fiindu-i o linie ciudat de sumbră.

– Mă gândeam că o să vi se pară prea aromat pentru cineva ca dumneavoastră, dar bine, spuse el, oftând.

Bărbatul se întoarse și se întinse după un borcan de sticlă, ca și cum s-ar fi pregătit să ia tabacul pe care-l ceruse Langley. În același moment, Langley ridică o secțiune rabatabilă a tejghelei și o trase pe Amanda după el, dincolo de vânzător, care nu părea deloc surprins să găsească clienți pe partea lui de magazin, apoi intrară pe o ușă mică, pe care ea n-o observase înainte. Niște scări abrupte duceau în jos, în întuneric.

– Bine ai venit în Subteran! spuse Langley.

Amanda își puse palma pe peretele rece și aspru, pipăindu-și drumul în întuneric în timp ce cobora. La capătul scărilor se afla un coridor lung, luminat de o singură lampă, cu uși închise într-o parte și alta.

– Națiunea își imaginează că armata britanică își conduce operațiunile de spionaj dintr-un birou din Whitehall. Dar cea mai mare parte a muncii e făcută aici, explică Langley.

Deschise una dintre uși, care dădea spre un dormitor mic, cam la fel cât cel în care dormise în podul casei Bartlett. Abia încăpeau un pat îngust și o chiuvetă în el.

– Așteaptă aici. Mă duc să le spun colegilor mei ce s-a întâmplat și să-i implor să mă ajute.

Amanda îi privi mandibula mișcându-se în timp ce vorbea și compară fermitatea sculptată cu nesiguranța tăcută a cuvintelor lui.

– Mulțumesc, dar nu, spuse ea, punându-și mâna peste a lui și închizând ușa din nou. O să vin cu tine.

Nu era sigură cum să descrie expresia care licări în ochii lui căprui calzi. Surprindere? Iritare? Se opri la „ușurare", în timp ce el își strânse buzele dezaprobator și o ghidă spre o altă ușă, în cealaltă parte a coridorului.

Camera din spatele lui era mai mare, pereții săi simpli, zugrăviți cu alb, fiind luminați de mai multe lămpi și decorați cu hărți. Nu, hărțile nu erau doar decorative, realiză Amanda, care tresări când observă piunezele colorate dintr-una, deși nu știa ce marcau. La

una dintre mese, un tânăr îmbrăcat în haine obișnuite stătea pe un scaun cu spătarul drept, înconjurat de grămezi de cărți și hârtii.

– Maior Stanhope, spuse el, ridicându-și privirea de la ceea ce făcea, apoi sărind în picioare, surprins și uitându-se țintă la ea.

– Poți să fii amabil să-l chemi pe colonelul Millrose câteva clipe? Trebuie să vorbim cu el.

– Da, domnule, spuse tânărul, marcându-și locul unde rămăsese în cartea pe care o citea.

– Asta e camera de lucru, explică Langley, după ce tânărul ieșise. În cea mai mare parte, se descifrează coduri. Oamenii de aici ardeau de nerăbdare să pună mâna pe o anumită carte de bucate franțuzească.

Amanda nu știu ce să-i răspundă. Oare totul era un vis ciudat? Oare se lovise la cap când leșinase și visase tot ce se întâmplase după?

Langley trase un scaun și-i făcu semn să ia loc, dar picioarele o furnicau cu o energie agitată. Trebuia să facă ceva. Voia să se plimbe, cu toate că era o cameră îngustă. Dar poate ar părea că e băgăcioasă? Oftă și se așeză pe scaun.

Peste o clipă, se ridică din nou, când ușa se deschise și intră vânzătorul.

– Milady, spuse Langley, vreau să vi-l prezint pe colonelul William Millrose. Colonel Millrose, contesa de Kingston.

În ciuda tremurului din genunchi, Amanda reuși să facă o reverență. Bărbatul făcu și el o plecăciune și-i făcu semn să ia loc pe scaun.

– Cred că sunteți frântă, milady. Am trimis să ne aducă ceva de băut.

– Mulțumesc, domnule.

– Acum, Coțofano, cărui fapt datorăm această plăcere neașteptată? întrebă el, întorcându-se spre Langley cu o expresie lipsită de umor.

– Deci nu ați auzit încă?

– De fiii lui Lady Kingston? Ba da. Își duse mâna la piept, iar Amanda auzi hârtia foșnind. Generalul Scott ne-a informat, cu puțin timp înainte de venirea ta. Mă întreb de ce nu te-ai dus direct la el, în loc să... Se uită spre Amanda. Îmi cer scuze, milady. Prezența dumneavoastră aici e foarte neobișnuită.

– Înțeleg, domnule, dar am adus niște informații valoroase.

Colonelul Millrose își înclină capul și o privi cu o nouă apreciere.

– Ascult.

– Tocmai ne întoarcem de la casa lordului Dulsworthy, de pe Brook Street, spuse ea. A dus băieții la adresa unui anumit domn Jacobs, profesorul lor de scrimă, deși pare să fie departe de a fi singura lui ocupație.

– E francez, interveni Langley. Cel puțin parțial. Poate lucrează cu niște rețele de spioni, poate chiar cu cele care îl au pe Hopkins. Oricum, vrea cartea de coduri. Crezând că băieții o au, Dulsworthy i-a dat, sub amenințarea cu pistolul.

Amanda nu-și putu opri tremuratul.

– Nu știm unde i-a dus Jacobs. Conduce un club sportiv. Dulsworthy a strâns niște datorii acolo.

Colonelul Millrose încuviință, în timp ce Langley scoase o foaie de hârtie.

– Asta e adresa, dar cred că sunt slabe șanse ca acolo...

– Sunt de acord, spuse colonelul, luând biletul din mâna lui Langley. Cu toate astea, o să investigăm.

– Mă duc eu, se oferi Langley imediat.

– Nu.

Millrose deschise ușa puțin și dădu hârtia cuiva de pe coridor, spuse doar câteva cuvinte, și o închise la loc.

– De fapt, cred că ar fi cel mai bine să te scoți singur din această operațiune, Coțofano. Simt că a devenit o chestiune personală, spuse el, uitându-se la Amanda când se întoarse înapoi spre ei.

Contesa simți cum îi ia fața foc.

– E adevărat că maiorul Stanhope ține la fiii mei...

„Și la mine", vru ea să adauge, dar nu îndrăzni. Cât de ușor ar fi fost să ofere înțelesul greșit intimităților pe care le împărtășiseră.

Însă colonelul Millrose păru să înțeleagă ce lăsase nespus.

– Și tocmai asta și e problema, milady. Mă tem că nu are detașarea necesară...

Tocmai atunci, ușa se deschise din nou, lăsând să intre o femeie drăguță, micuță, îmbrăcată în negru, ceea ce-i făcea părul foarte blond să pară și mai deschis la culoare. Privirea ei de un albastru pal se plimbă între cei trei, oprindu-se cel mai mult asupra lui Langley. Apoi se îndreptă spre Amanda și puse tava în fața ei.

– Mulțumesc, doamnă Drummond, spuse colonelul Millrose. Cum spuneam, un agent bun nu-și permite să fie distras...

Conținutul ceainicului se revărsă în ceașca în care turna doamna Drummond.

– Dacă e, altcineva o să plătească prețul.

Amanda fu surprinsă că răceala din vocea femeii nu transformă aburul care se ridica din ceașcă în zăpadă.

– O să plătească prețul? repetă Amanda. Eu nu... N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

Dar oare chiar așa era? Langley făcuse aluzie la ceva în trăsură. Ce spusese?

– Dacă și-ar fi făcut datoria, soțul meu ar mai fi fost în viață, spuse doamna Drummond.

– Dumnezeule, Fanny, mormăi Langley, aruncându-se pe un scaun. Nu e momentul să...

– Te rog. Amanda vorbi peste el, vocea ei fiind blândă, dar fermă. Vreau să aflu.

Langley, doamna Drummond și colonelul Millrose făcură un schimb de priviri precaute. Era evident că nici unul dintre ei nu voia să fie cel ce spunea povestea.

Într-un final, colonelul spuse:

– Cam în urmă cu un an, căpitanul Drummond și Stanhope, care atunci era căpitan, au primit o misiune împreună. Ceva extrem de important, legat de o amenințare adusă regelui.

– Într-o noapte, continuă Langley, am întârziat să-l înlocuiesc pe căpitanul Drummond. Prea mult. Eu ar fi trebuit să mor în acea noapte. În schimb, când regele a auzit de eforturile noastre, a...

Un mușchi tresări în mandibula lui Langley.

– Te-a făcut cavaler, șopti Amanda.

Langley se smuci, departe de cuvinte, refuzând să privească pe cineva în ochi.

– Generalul Scott s-a temut că cei care l-au ucis pe Drummond vor realiza că soția lui are informații valoroase, continuă Millrose. Așa c-a trimis-o aici...

– Ca să fie o excelentă menajeră în această Casă pentru Băieți Îndărătnici, concluzionă doamna Drummond, aruncând o privire disprețuitoare prin camera mohorâtă.

Deci Fanny fusese lipsită de o ocupație utilă și forțată să locuiască cu bărbatul pe care-l învinovățea pentru moartea soțului ei.

Amanda nu-și imagina prea multe lucruri mai rele de atât. Decât dacă situația nu fusese și mai exacerbată...

– Mai devreme, ai folosit cuvântul „distras", spuse ea, uitându-se la colonelul Millrose. Ce l-a distras pe maiorul Stanhope în acea noapte?

Ar fi trebuit să întrebe cine l-a distras. Dar știa deja răspunsul. Fanny Drummond era foarte drăguță. Amanda bănuia că femeia era o favorită a ofițerilor. Sau fusese, înainte ca furia și suferința s-o învăluie într-un strat de gheață.

– În acea noapte, i-am făcut o vizită doamnei Drummond, explică Langley, fără să o privească. Am stat mai mult decât ar fi trebuit.

– Să nu-ți faci griji, milady! adăugă doamna Drummond. A fost doar un flirt inocent. Eram o femeie cu o căsătorie fericită.

Cu toate că vorbele erau clar motivate de gelozie în vocea rece a femeii, indiferent ce simțea Fanny sau ce spera să provoace, Amanda auzi și niște note de vinovăție. Vinovăție din cauza rolului, oricât de mic, pe care-l jucase în moartea soțului ei. Faptul că-l distrăsese pe Langley de la misiunea lui întorsese pe dos întreaga lume a lui Fanny Drummond, o senzație pe care Amanda o știa foarte bine.

Nu-i păsa de flirtul dintre Langley și doamna Drummond, fie că fusese inocent sau nu. Îi păsa că Langley stătea acum, cu ochii strânși, ciupindu-și puntea nasului pe sub ochelari, pierdut în tortura gândurilor sale. Oare compara circumstanțele actuale cu greșeli din trecut? Oare își amintea cu ceva mai puțină plăcere orele pe care le petrecuseră, înainte ca George să-i ia pe băieți?

Nu avea de gând să-l lase să facă asta. Nu avea de gând să rămână în amintirea lui ca fiind o distragere a atenției sau un flirt.

– Colonele Millrose, sunt sigură că vă dați seama că nici maiorul Stanhope, nici doamna Drummond nu sunt responsabili pentru ce s-a întâmplat cu soțul ei.

La fel cum nici ea, nici Langley nu erau responsabili pentru ce se întâmplase cu Jamie și Philip. Aici era dovada, dacă mai era nevoie, despre ce pagube puteau să provoace învinovățirea și vina. Dumnezeule. Nu era de mirare că Langley dorise s-o știe departe de nebunia asta, în siguranță.

– Da, știu, încuviință colonelul Millrose, încrucișându-și brațele la piept. Și le-am spus și lor asta. Dar nu pot să-i fac să se ierte unul pe altul, sau pe ei înșiși. Cel mai rău e că, din acea noapte, Stanhope

nu mai are încredere în el însuși. Și din cauza asta, e imposibil pentru colegii lui să mai aibă încredere în el.

Amanda inspiră adânc, reamintindu-și lecția de scrimă de dimineață, de pe gazonul familiei Hurst, zâmbetele de pe fețele lui Jamie și Philip. Fiii ei avuseseră încredere în acest bărbat. Și ea putea să facă asta.

– Eu am încredere în el, spuse Amanda cu fermitate. Și nu vreau să fie dat la o parte din acest caz.

Langley se întoarse și o privi clipind, ca și cum ar fi fost uimit, incapabil să creadă ce auzise. Nu era un profesor ferm. Nu era un crai fermecător. Doar el, simplu și vulnerabil, fără nici o deghizare. Buzele i se despărțiră, dar nu ieși nici un cuvânt, pe nici una din vocile lui.

Amanda întâmpină acea privire șocată cu una fermă. Nu putea să vadă dincolo de momentul prezent. Nu știa cum îi vor găsi și salva pe băieții ei. Dar trebuia să creadă că vor reuși, la fel cum trebuia să creadă că, după aceea, va fi timp ca ea și Langley să împărtășească un alt moment intim. O oră însorită, în care ea își va putea arăta și inima în fața lui, nu doar corpul.

Dar, pentru moment, când stăteau în această vizuină secretă, împreună, dar nu singuri, trebuia să se mulțumească cu descoperirea neașteptată a faptului că-și dorea un astfel de moment. Voia multe alte aventuri cu el.

– Acum, colonele Millrose, spuse ea mai înțepată, punând un cub de zahăr în ceașcă, înainte să ia o gură, legat de băieții mei...

– Mi-am trimis agenții să-l găsească pe Jacobs, spuse el, lăsându-și capul în jos, ca și cum voia să-și ceară iertare. Însă până când se întorc, mă tem că nu putem face prea multe, decât să așteptăm.

Cuvintele lui o deșteptară pe doamna Drummond, care privea gânditoare podeaua.

– Dacă vreți, contesă, vă conduc în camera mea. E un loc mai plăcut în care să vă bucurați de ceai, spuse ea, ridicându-se și luând tava. Mă gândesc că v-ar prinde bine să vă odihniți.

– Să mă odihnesc? N-aș putea, spuse Amanda.

Nu era mai puțin agitată decât atunci când plecaseră de la Richmond, însă, în același timp, era și ciudat de paralizată, nesigură cum să se miște, ce să facă.

– Sigur e ceva ce putem noi...

Colonelul Millrose interveni.

– Nu există noi, milady. În ciuda implicării fiilor dumneavoastră, asta nu e o treabă pentru civili.

I se mai spusese lucrul acesta. Dar, de data asta, privirea plină de rugăminți pe care i-o aruncă lui Langley nu îi fu de ajutor. Bărbatul avu tupeul să-i răspundă cu una dintre acele priviri ferme, cunoscătoare, ale lui. Cu un pufnit de nerăbdare și o încruntătură direcționată colonelului, Amanda se ridică și o urmă pe doamna Drummond afară din cameră.

Camera acesteia era mult mai puțin spartană decât fusese camera lui Langley. Avea un pat adevărat, acoperit cu o pătură drăguță, și un panou care despărțea spațiul pentru somn și îmbrăcat de o mică zonă de relaxare, formată din nouă scaune tapițate și o masă rotundă între ele. Doamna Drummond puse tava cu ceai pe acea masă.

– Mulțumesc, spuse ea după ce Amanda se așeză în capătul mesei. Pentru ce ai spus despre cine e vinovat. Cred că în tot acest timp am simțit o bucurie egoistă la gândul vinovăției pe care o simțea Langley. O nuanță roz, stearsă, îi coloră obrajii palizi. Pentru că eram furioasă. Și pentru că n-am vrut să-mi recunosc propria vină în tot ce s-a întâmplat.

Se așeză pe celălalt scaun, turnă o ceașcă de ceai și i-o întinse Amandei. Aceasta se gândi s-o ia pe Fanny de mână, în semn de consolare. Dar postura rigidă și prudentă a celeilalte femei nu lăsa loc pentru astfel de familiarități. Așa că acceptă ceașca și spuse, simplu:

– Teama și suferința pot să ne facă străini față de noi înșine, doamnă Drummond. Uneori, o rană trebuie curățată, înainte să se poată vindeca.

Doamna Drummond încuviință, se ridică și începu să se agite prin cameră, strângând prosoape și o perie.

– O să le pun pe chiuvetă, în spatele panoului. O să vă simțiți mai bine după ce vă spălați pe față și vă pieptănați.

Amanda se simțea de-a dreptul murdară pe lângă doamna Drummond, cu rochia ei neagră curată și părul blond perfect coafat.

– Mulțumesc.

Când Fanny reapăru din spatele panoului, aceasta se opri și o analiză pe Amanda pentru o clipă, cu capul înclinat într-o parte.

– Pot să vă dau un sfat, Lady Kingston?

– Vă rog.

– Nu-i lăsați pe bărbații ăștia să vă convingă de ceva ce știți că nu e așa, spuse ea, aruncând o privire disprețuitoare spre camera de lucru. Indiferent ce aș spune, ei vor continua să creadă că femeile sunt niște creaturi fragile, care nu pot oferi decât alinare și prăjituri, spuse ea făcând un gest jenat spre tava cu ceai.

Amanda știa foarte bine frustrările care apăreau atunci când te simțeai prea protejată și subapreciată. Se întrebă dacă doamna Drummond l-ar fi iertat mai repede pe Langley, și pe ea însăși, dacă i s-ar fi dat ceva mai semnificativ de făcut. Dacă i s-ar fi permis să-și folosească mintea mai mult decât farmecele feminine.

– Mulțumesc, doamnă Drummond. O să mă asigur că colonelul Millrose știe că n-am de gând să mă las dată deoparte când vine vorba de fiii mei.

Într-un final, Fanny se îndreptă spre ușă.

– Sunt sigură că v-ar prinde bine puțină liniște, milady.

Amanda o lăsă să plece, deși, de fapt, s-ar fi bucurat de companie și orice distragere a atenției de la Jamie și Philip, sau chiar și de la mama și familia Hurst, care erau probabil groaznic de îngrijorați și se învinovățeau. Pentru a doua oară în acea zi, își desfăcu părul, îl pieptănă și îl prinse din nou, apoi se spălă cât de bine putu. Într-un final, se așeză din nou, luă ceașca cu ceai acum călduț, și încercă să nu se gândească la nimic. Mai ales la Langley.

Încercă, dar nu reuși.

Își iubea mama, oricât de mult se călcau pe nervi una pe alta. Și nu putea să-și imagineze o iubire mai puternică decât cea pe care le-o purta fiilor ei, a căror situație periculoasă era ca un animal sălbatic care-i despica inima, și nu putea să îndepărteze teroarea sau să oprească rana.

Poate, în cazul ăsta, era greșit să creadă că ce simțea pentru Langley era iubire, când nu semăna cu celelalte. Cu toate că, uneori, bărbatul o exaspera. Se și temea pentru el și pentru riscurile pe care era dispus să și le asume ca să-i protejeze pe ea și pe fiii ei.

Toate aceste sentimente familiare erau acoperite cu siguranța tăcută că, fără el, viața ei va fi mult mai searbădă. Fără conversații amuzante. Fără priviri mustrătoare. Fără să-i facă cineva cu ochiul, cu subînțeles, când nu era atentă pe unde pășea.

Încă analiza acel viitor nebulos, când se auzi o bătaie la ușă, apoi aceasta se deschise și intră locatara de drept a camerei.

– Îmi pare rău că vă deranjez, Lady Kingston, dar colonelul Millrose vrea să vă vadă în camera de lucru. Are ceva de raportat, spuse doamna Drummond.

Amanda se ridică și se uită în jur, la camera fără ferestre, căutând un ceas.

– Ce oră e?

– Nu sunt sigură. Lucrurile nu decurg după un orar în Subteran.

– Dar cum suportați să stați mereu în întuneric, fără să știți dacă e noapte sau dimineață?

Nu era de mirare că Langley nu dormea cum trebuie.

– Presupun că e ca în viață, milady. Nu mereu vezi ce e fix în fața ta. Fanny ridică din umeri, în timp ce o conduse pe Amanda pe coridor. Uneori, trebuie doar să faci saltul.

Capitolul 18

Când Amanda intră în camera de lucru, Langley sări în picioare. Nu doar pentru că era frumos să facă asta, ci pentru că descoperi că nu putea să facă altceva. Un soldat devenea atent în prezența persoanei care-i comanda... inima.

Apoi se încruntă imediat, luat prin surprindere de abilitatea lui de a gândi asemenea prostii sentimentale. Astfel de sentimente, precum faptul că nu doar o dorea, dar avea nevoie de ea, nu aveau loc în momentul de față și nici în viața pe care alesese s-o ducă.

– E vreo problemă, Coțofano? întrebă Billy, ridicând o sprânceană înspre el.

Poate încruntătura lui nu fusese atât de subtilă.

– Nu, domnule, spuse el, iar Amanda tresări.

– Intrați, Lady Kingston! Și dumneata, doamnă Drummond. Îndrăznesc să spun că prezența dumitale va ajuta s-o liniștească pe contesă. Vi-i prezint pe locotenentul Greene și căpitanul Abel. Au niște informații pentru noi. Vă rog, luați loc cu toții!

– Domnilor!

Amanda îi aruncă o privire lui Langley, apoi alese un scaun din partea opusă lui, punând întreaga masă între ei. Fanny se așeză lângă ea, un adevărat scut pentru probleme. Preferând să stea în picioare, deoarece era prea agitat pentru altceva, Langley închise ușa și se propti de ea.

Greene vorbi primul, și-i scană cu privirea în timp ce făcu asta.

– Am verificat clubul de scrimă de pe Jermyn Street. Are doar două camere: una mare, la parter, pentru scrimă, box și altele asemenea, și una mai mică la etaj, unde domnii pot să citească ziare și să bea. Îmi cer scuze, milady, adăugă el, uitându-se rușinat spre Amanda. Nu există registre publice pentru pariuri, deși n-am nici o îndoială că, ocazional, fac și asta. În spate e un birou mic, unde un individ mic și agitat, cu pete de cerneală pe degete, mi-a spus că nu

l-a văzut pe Jacobs de trei zile. Sunt convins că spunea adevărul. Nu cred că aceea poate să fie ascunzătoarea lor.

Billy încuviință, sumbru.

– Sper c-ai avut mai mult noroc, căpitane Abel?

– Domnule, adresa la care lordul Dulsworthy a susținut că avea de gând să ducă cartea de coduri, cea notată pe pachet, m-a dus la un magazin din Lambeth.

– Ce fel de magazin? întrebă Langley.

Abel aruncă o privire spre Amanda.

– Unul de croitorie, domnule.

– De croitorie? Amanda făcu ochii mari. Dacă voia să vândă cartea, de ce ar fi dus-o într-un asemenea loc?

– Asta rămâne de văzut, milady, răspunse Billy, pe un ton liniștitor. Ce altceva, Abel?

– Ori marfa nu e în pas cu moda, ori nu e un loc respectabil. Am văzut o singură persoană înăuntru, în tot timpul cât am supravegheat locul, îmbrăcată într-o pelerină lungă, în ciuda căldurii, și am dubii că era o femeie. N-a ieșit deloc. Cel puțin, nu prin față, iar ușa din spate nu arăta ca și cum fusese deschisă anul ăsta. Era rugină pe balamale și pânză de păianjen în colțuri.

– Vreun subsol?

– Da, domnule. Cred că da. N-am văzut cum s-ar putea intra sau ieși, dar era o fereastră la nivelul solului, acoperită cu scânduri.

– Și în jurul magazinului?

Bărbatul ridică din umeri.

– E o stradă liniștită. E o cameră deasupra magazinului. Goală, din câte am văzut. O farmacie alături, cu un bilet în geam pe care scria că vânzătorul a plecat și se va întoarce abia ziua următoare.

Millrose cântări informațiile în tăcere, părând nederanjat de faptul că Amanda bătea în masă cu o unghie, un ritm stabil al unei nerăbdări agitate. Pulsul lui Langley îi clocotea și lui în vene. Într-un final, Billy se întoarse spre el.

– Ce spui, Coțofano?

– E posibil ca ăla să fie locul. Va trebui să ne uităm înăuntru, răspunse Langley, cu mai mult autocontrol decât simțea de fapt.

Billy încuviință și își scoase un ceas din vestă.

– E aproape șase. Dacă așteptăm până la lăsarea întunericului...

– Până la lăsarea întunericului? Amanda se ridică în picioare și, după un moment de șoc, se ridicară și ceilalți bărbați. Mai sunt câteva ore până atunci. Nu pot să aștept pur și simplu aici, fără să fac nimic, doar sperând că... că...

Cu o mișcare a mâinilor, se prăbuși pe scaun.

– Căpitane Abel, locotenent Greene, vă mulțumesc pentru rapoarte.

Billy le făcu semn că pot părăsi încăperea. Când ușa se închise în urma lor, bărbatul se așeză și-i aruncă lui Langley o privire prin care-i spunea să facă același lucru. Reticent, Langley se apropie și-și trase un scaun.

Billy își încrucișă brațele pe masă și se aplecă spre Amanda.

– Vă înțeleg neliniștea, Lady Kingston. Acest Jacobs e posibil să-l țină captiv și pe unul dintre oamenii mei. Dar trebuie să realizați că nu pot să risc viața altor agenți, fără să am informații mai bune. Dacă ne grăbim înăuntru, fără nici un plan, e posibil să-i punem pe toți în și mai mare pericol.

Amanda se simți ușor mustrată.

– Dar sunt convinsă că sunteți de acord, cum că timpul e esențial, căpitane Millrose?

După un moment de nemișcare, Billy încuviință, sumbru.

– Câteva ore, însă...

– Trimiteți-mă pe mine!

Langley știa că erau niște cuvinte grăbite, dar nu acționase de prea multe ori, și nu doar în această misiune. „Eu am încredere în el", susținuse Amanda, deși nu făcuse nimic ca să-i câștige încrederea. Dimpotrivă chiar.

Ei bine, avea de gând s-o câștige azi. Avea să se sacrifice, dacă era necesar, ca să-i aducă din nou fiii alături.

Billy își trecu mâna peste gură, ca și cum încerca să ascundă un râset.

– Într-un magazin de rochii, în timpul programului? Nu crezi că asta ți-ar duce deghizările prea departe?

Înainte ca Langley să răspundă, Amanda tuși. Văzu acea înclinare familiară a capului ei și o licărire tulburător de familiară în ochii ei întunecați.

– Nu susțin că am vreo experiență, dar, cum e un magazin de rochii, sau se prezintă ca unul, de ce nu trimiteți o femeie?

– O femeie? Billy râse, apoi se opri, când realiză că femeia vorbea serios. Nu-mi place neapărat ideea ca...

– Amanda! spuse Langley, ca o avertizare, uitând pentru o clipă intimitatea pe care o trăda.

Billy se întoarse ca să-l privească și, în același moment, Amanda își ridică privirea, sfidătoare.

– De ce nu?

– Nu..., începu Langley.

„Nu fi ridicolă", asta voia să spună. Dar bineînțeles că nu era nimic ridicol. Amanda nu fusese niciodată ridicolă. Nici măcar în noaptea din grădină, când bătuse câmpii despre păsări și ochelarii lui stricați.

Ca și cum dori să dovedească asta, femeia continuă, cu un calm uimitor.

– Nu am dreptul? Am la fel de mult de pierdut.

Langley nu putea să nege asta. Amanda era posibil să nu-și revină niciodată din pierderea fiilor ei. Dar Langley era la fel de sigur că nu putea să meargă mai departe dacă o pierdea.

– Vrea s-o trimiți, îi explică lui Billy, care ridicase sprâncenele, cu o expresie nu de surprindere, ci de interes, fir-ar să fie!

– Ia te uită!

Billy își ridică brațele de pe masă și și le puse pe piept, legănându-se ușor pe scaun, în timp ce o studia pe Amanda.

– Asta clar ar fi neașteptat.

„Pentru că e nebunie curată!", aproape strigă Langley.

– Doar nu te gândești serios să...

Amanda îi aruncă o privire care s-ar fi potrivit cu una dintre cele mai aspre ale lui, apoi se întoarse spre Billy.

– Trebuie să-mi salvez fiii.

Vocea ei era neobișnuit de fermă, și tocmai asta îl informă pe Langley că Amanda era îngrozită. Îi reaminti de modul în care-i vorbise lui Dulsworthy, în ziua în care acesta încercase să dea la schimb controlul asupra viitorului fiilor ei cu căsătoria cu ea.

– E posibil ca nici măcar să nu fie înăuntru, Lady Kingston, îi explică Billy, pe un ton blând. Cea mai sigură opțiune este să așteptăm aici, până când Jacobs o să-și facă cunoscute cerințele.

Langley i-ar fi putut spune că Amanda nu era interesată de nimic „sigur"

– Vrea cartea de coduri. Amanda suna nerăbdătoare, deoarece fusese forțată să spună ceea ce era evident. Sunt șanse ca generalul Scott s-o ofere, în schimbul locotenentului Hopkins sau al băieților mei?

Nici el, nici Billy nu răspunseră. Fanny își mușcă buza de jos, în timp ce ochii albaștri i se umplură cu lacrimi. Amanda se arătă satisfăcută și încuviință.

– Nici nu credeam. În cazul ăsta, dacă e ca Jamie și Philip să fie salvați, eu sunt cea care va trebui să se ocupe de asta.

Fanny se întinse după mâna ei. Scaunul lui Billy căzu pe toate cele patru picioare, în timp ce bărbatul își despărți buzele, ca să spună ceva liniștitor. Dar Langley vorbi primul:

– Nu singură.

Peste o clipă, Fanny adăugă:

– Vin și eu cu dumneavoastră.

În timp ce el și Billy protestau, vorbind unul peste celălalt, Amanda nu spuse decât:

– Mulțumesc, speram c-o să vă oferiți.

– Nu s-ar cădea ca o lady să iasă fără însoțitoare, explică Fanny, deși Langley se întrebă dacă astfel de reguli se aplicau și dincolo de Mayfair. Dacă am avea aceeași mărime, v-aș fi împrumutat altă rochie, milady. Dar poate un voal?

Amanda era cu câțiva centimetri mai înaltă.

– Ce idee excelentă! încuviință Amanda.

– Billy, spune ceva. Langley îl privi pe Millrose, care ridică din umeri, neajutorat. Doar nu ești de acord cu planul ăsta?

– Bănuiesc că nu contează ce zic, spuse el, cu un soi de admirație față de Amanda. Nu-mi place nivelul de pericol, cu atât mai puțin când sunt implicate femei, și poate chiar și copii. Dar planul primește notă maximă pentru creativitate. Deci ce o să se întâmple după ce intrați? spuse el, mutându-și privirea de la o femeie la cealaltă.

– Doamna Drummond și cu mine o să ne prefacem că suntem niște cliente pretențioase. Cât facem o scenă în partea din față a magazinului, altcineva poate să investigheze ușa din spate și fereastra acoperită, spuse ea, uitându-se spre Langley.

Billy păru să-i analizeze planul.

– Să spunem că facem asta. Să spunem să Jacobs e înăuntru. Sunt slabe șanse să fie singur. Bineînțeles, oamenii noștri vor fi pe străzi,

în fața și-n spatele casei. Oameni înarmați. Chiar și așa, însă, amândouă o să vă asumați un mare risc. Situația poate să escaladeze înainte să vă sară cineva în ajutor.

– Atunci, va trebui să improvizăm, colonele Millrose. În nici un caz nu vreau ca doamna Drummond să fie rănită. Dacă lucrurile iau o întorsătură nefericită, o să spun că am uitat ceva și-mi trimit „însoțitoarea" înapoi la trăsură. Reuși să-i zâmbească lui Fanny. Dar dacă băieții mei sunt în magazinul ăla, n-o să plec fără ei.

Spre șocul lui Langley, Billy chiar părea să ia în considerare planul. După o clipă, bărbatul încuviință.

– Bine.

Langley înjură, nu încet și fără să-și ceară scuze.

Nimeni nu-l băgă în seamă.

– Mă duc să strâng câteva lucruri, spuse Fanny, ridicându-se.

Billy se ridică și el, lăsând-o pe Amanda singură la masă, cu ochii mari, ca și cum abia acum realizase amploarea a ceea ce propusese.

Fanny se duse la ușă.

– Mă scuzi.

În locul expresiei ei de obicei fragile, bărbatul văzu putere. O putere pe care nu crezuse că o are.

Sau poate nu dorise s-o vadă.

– Fan, șopti Langley, când femeia trecu de el. Nu face asta!

Dacă ea refuza să participe, poate îi venea mintea la cap și Amandei.

– Maior Stanhope, dacă ai ceva să-mi spui, ai face bine s-o faci altundeva, spuse ea, uitându-se peste umăr.

Langley evitase conversația asta mai bine de un an, iar o parte din el își dorea cu disperare s-o mai evite puțin, deși știa că nu poate. Cuvintele care fuseseră aruncate mai devreme, în camera de lucru, erau ca și cum un plasture fusese rupt. Acum era momentul să vadă ce cicatrici rămăseseră. Expiră cu putere, nereușind s-o privească pe Amanda, și deschise ușa.

– Bine.

În semiîntunericul coridorului gol, ochii șterși ai lui Fanny îi căutară pe ai lui.

– Ea știe cât de mult o iubești?

– Eu... Langley se înroși la față. Deci e evident?

– Unii dintre noi am învățat să ne uităm dincolo de acea mască afișată în public, de fapt, de acele măști pe care ți le pui. Când am

intrat mai devreme în camera aia, mi-am dat seama că niciodată nu te-am văzut fiindu-ți cu adevărat frică. Dar nu am nici un dubiu că acum îți e frică, pentru ea. Vocea lui Fanny era în continuare relaxată, dar nu și rece. Cândva, credeam că m-aș simți mai bine să știu că și tu ești capabil de astfel de emoții umane, mărunte. Se pare că m-am înșelat. A fost o privelițe dureroasă.

Ceva ironic îi ridică colțul gurii, apoi dispăru.

– Spune-i. Ăsta e sfatul meu. Spune-i, înainte să-ți pierzi curajul, altfel n-o să mai fii bun pentru nimeni de aici, niciodată.

– Fanny, spuse el, apoi o luă de mână. Am fost prieteni odată. Nu merit iertarea ta, dar, cu toate astea, îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am putut să-l salvez și îmi pare rău că mi-a luat atâta să spun asta.

Fanny își retrase mâna din strânsoarea lui și-și trecu palma peste partea din față a rochiei.

– Știu.

– Și ești în continuare hotărâtă să mergi cu ea? întrebă el, înghițind nodul de emoții din gât.

– Da. Pentru că e momentul să-mi câștig locul aici.

Apoi își puse mâna pe brațul lui și-i aruncă primul zâmbet sincer pe care Langley îl văzuse pe fața ei de un an încoace.

– Îți promit c-o să fac tot ce pot ca s-o țin departe de probleme, Coțofano.

Genunchii Amandei tremurau pe sub fustă când ea și Fanny se apropiară de presupusul magazin de rochii. Se opri pentru o clipă și închise ochii, dorindu-și să poată vedea dacă fiii ei erau înăuntru.

– Vai, spuse Fanny. Semnul de pe ușă spune „închis"

– Ce? Amanda deschise ochii. Chiar și așa, tot o să intrăm. Dacă trebuie, o să batem la ușă până când o vor deschide și o să le spunem că avem o urgență.

Fanny își înclină capul într-o parte, în timp ce o fixă pe Amanda cu o privire sceptică. Boneta ei acoperea fiecare fir al părului ei blond.

– O urgență care necesită un croitor?

Amanda se uită în jur, căutând inspirație, și o găsi într-un cui ruginit, care ieșea din balustrada de lemn care ducea la drogherie. Ce mai conta înc-o victimă în garderoba ei? Își scoase o mănușă și își folosi degetele tremurânde ca să scoată cuiul. Apoi, i-l dădu lui Fanny și se întoarse cu spatele la ea, vorbindu-i peste umăr.

– Rupeți-mi rochia! Faceți-o bucăți. Până la jupă. O să spunem că m-a atacat un câine, m-a prins. Abia am reușit să scap, dar sunt copleșită. Am nevoie de un loc unde să-mi trag sufletul și ceva care să mă ajute să arăt decent.

Fanny luă cuiul și își plimbă privirea albastră peste Amanda, din cap până-n picioare.

– Sunteți sigură, milady?

– Vă rog.

Strângând cuiul ruginit, Fanny se întinse ca să îl folosească, mai întâi agățând muselina galbenă, fără s-o rupă. Apoi, după ce inspiră adânc, prinse mai bine cuiul, ca să-i controleze mișcarea, băgă vârful prin materialul delicat, și îl trase în jos. O despicătură lungă, apoi alta, până când aproape tot spatele fustei Amandei era ferfeniță, iar lenjeria de dedesubt era la vedere.

Amanda încuviință, satisfăcută, iar Fanny aruncă cuiul pe jos. Lăsându-și voalul improvizat peste față, Amanda inspiră adânc și strigă:

– Câine rău! Câine rău! Jos! Nu!

În scurt timp, Fanny i se alătură în a certa animalul imaginar, până când Amanda arătă spre ușă și șopti:

– Acum.

Fanny bătu mai întâi cu degetele, apoi lovi cu partea laterală a pumnului.

– Nu sunt sigură c-o să răspundă, milady.

– Încearcă, o îndemnă Amanda. Văd o lumânare aprinsă înăuntru.

Fanny continuă să bată cu putere și, după ce păru o eternitate, un bărbat care părea prea neîngrijit ca să fie vânzător în magazin, mai ales într-unul pentru femei, veni la ușă și o deschise puțin.

– Am închis, spuse el cu un accent puternic, arătând spre semn.

– Nu vezi că stăpâna mea are probleme? întrebă Fanny la rândul ei, îndreptând atenția bărbatului spre înfățișarea nefericită a Amandei, în timp ce-și strecură o gheată în deschizătură mică a ușii. Câinele tău jegos a avut tupeul s-o muște de rochie și să fugă? Lasă-ne să intrăm, omule, lasă-ne să intrăm! Stăpâna mea nu poate să stea în stradă, arătând așa.

Neînfricate, cele două femei își forțară intrarea în magazinul croitorului, făcându-l pe acesta să se dea în spate. Bărbatul nu mai

spuse nimic, făcând-o pe Amanda să se întrebe dacă știa mai mult decât câteva cuvinte în engleză.

Probabil că și Fanny ajunse la o concluzie similară.

– Acum, adu-mi niște ace și ață din orice ai de calitate, ca să-i repar rochia, spuse ea, mimând fiecare obiect, în timp ce privea sceptică prin micul magazin.

Probabil nu avusese niciodată o clientelă elegantă, și nu părea să mai fi servit clienți de ceva timp. Un iz apăsător atârna greoi în aer, și totul era acoperit cu un strat de praf.

Panglici și tivuri atârnau de rafturile în mare parte goale, iar cărțile cu modele care se aflau pe o masă din apropiere nu mai erau demult la modă.

– Ei bine, domnule? Nu sta, pur și simplu, îi ordonă Fanny bărbatului, care se retrăsese în spatele tejghelei.

– O... o clipă, spuse el, înainte să se ducă în spate.

– Ce facem acum? întrebă Fanny încet, deși bărbatul nu avea cum să le audă.

– Nu știu sigur, recunoscu Amanda.

Bărbatul se întoarse cu niște material aspru sub braț și o farfurie cu ace în mână.

Amanda făcu un pas în față, ca să investigheze ce-i adusese, dar, de fapt, voia să vadă dacă putea să zărească ceva dincolo de perdeaua după care dispăruse bărbatul.

– Poți să-mi aduci o ceașcă cu ceai? întrebă ea, rezemându-se de brațul lui Fanny. Animalul ăla oribil...

– Dumnezeule, milady. Parcă vă vine să leșinați. Stați să vă ajut să luați loc, spuse ea, luând-o pe Amanda de braț și arătând spre scaunul cu tapițerie uzată. O să mă asigur că vă primiți ceaiul, chiar dacă trebuie să mă duc să-l fac chiar eu.

Amanda auzi treptele ascunse scârțâind și perdeaua se ridică din nou.

– N-o să fie cazul, se auzi o voce blândă, cu un ușor accent franțuzesc.

Amanda îl cercetă cu atenție pe bărbatul care li se alăturase, din spatele voalului.

Jacobs.

Pentru o clipă, fu prea uimită ca să reacționeze. Apoi își căută o batistă în geantă și o scutură teatral. Era un semnal prestabilit,

care spera că putea fi văzut prin fereastra murdară din față. Apoi se tamponă ușor la nas, pe sub voal.

– Dragă domnule, nu ți se face milă de mine? Pot să-ți promit un an de haine făcute aici, pentru acest mic ajutor.

Trebuia să prelungească conversația cât mai mult, ca să le dea timp să acționeze lui Langley și celorlalți.

– Bineînțeles că vă vom ajuta, milady, insistă Jacobs. Dacă veniți cu mine în spate, o să mă asigur personal că totul o să fie în regulă.

Pentru prima oară, Amanda simți pericolul situației în care se afla. Dacă nu era atentă și isteață, nu va face decât să mărească numărul de ostatici pe care-i avea Jacobs. Sau victime.

O străbătu un fior.

– Nu vreau să deranjez, spuse ea, sperând că voalul îi înăbușea cuvintele, făcându-i vocea nefamiliară.

Fanny păși între ei.

– Stăpâna mea e prea slăbită ca să se ridice. Pot să aduc eu ce trebuie, dacă...

Un țipăt se auzi, de undeva de sub picioarele ei, dacă Amanda nu se înșela. Pivnița. Panica apăru pe fața presupusului vânzător. Jacobs făcu ochii mici.

– *Va voir*[1], îi ordonă el celuilalt bărbat, care lăsă materialul și farfuria cu ace pe tejghea și dispăru din nou în spatele perdelei.

Și mai multe țipete și un zgomot puternic, care ar fi putut să fie un foc de armă.

– Acum, spuse Jacobs, care se apropie de Amanda, aparent indiferent la zgomot, nu pot să vă ajut dacă nu mă lăsați să văd...

Pași răsunară pe scări. Amanda, care se simți în același timp plină de speranță, dar și speriată, își întoarse capul spre zgomot, iar în acel moment, în care îi era distrasă atenția, Jacobs îi trase voalul.

– Ce să vezi? Lady Kingston. Ce surpriză!

În același moment, Jamie și Philip dădură buzna în cameră de după perdea, fețele lor fiind murdare, dar, altfel, păreau să nu fie răniți.

Alergară la ea, aproape dezechilibrându-și fostul profesor de scrimă când trecură pe lângă el.

– Mamă! Ar fi trebuit să ne vezi! Domnul Stanhope...

Deși era disperată să-i ia în brațe, îi dădu la o parte, spre siguranța lor.

[1] Du-te să vezi (în limba franceză în original)

– Plecați, băieți! Ieșiți pe ușă, împreună cu doamna Drummond. O să vin și eu cât de repede pot.

Jacobs se întinse după Fanny, dar aceasta fu prea rapidă pentru el. Îi alunecă printre degete și îi luă pe băieți de mână.

– Haideți!

Aceștia se împotriviră, speriați, dar Amanda nu mai avea aer ca să-i îndemne. Jacobs o apucase cu brațul de gât, lipind-o de corpul lui. Ceva tare o înghionti în mijlocul spatelui. Se temu că era țeava unui pistol. Fanny reuși să-i tragă pe Jamie și pe Philip pe ușă, tocmai când altcineva urca scările. Cu siguranță, era unul dintre cei care îi răpiseră pe băieți și-i urmărea. Strigătul de avertizare al Amandei ieși ca un orăcăit, iar Jacobs o reduse la tăcere cu o încordare a brațului, tocmai când o siluetă apăru de după perdea.

„Langley."

Rămasă fără aer, nu putu decât să-i spună numele în tăcere când bărbatul intră în cameră, încercând să respire, cu un braț atârnându-i într-o parte. Sângele îi curgea prin mânecă, pătând lâna aproape neagră.

– Tu! bubui vocea lui Jacobs. Ar fi trebuit să știu.

– Exact, răspunse Langley, ștergându-și transpirația din ochi.

Ochelarii îi lipseau din nou, iar Amanda nu văzu nici urmă de armă în mâinile lui.

– Nu pot să spun că sunt dezamăgit. Jacobs o împinse pe Amanda înainte, cu genunchiul, până când ajunseră față-n față. Acum câteva zile, a devenit clar că pierderea locotenentului Hopkins nu era suficientă ca să obțin de vreau. Crezusem că bieții... mă rog, spuse el, ridicând din umeri și aruncând o privire spre ușa care dădea în stradă. Dar sunt sigur că n-o s-o sacrifici pe această doamnă, zise el, zgâlțâind-o, pentru o carte veche de bucate?

– Dă-i drumul! îi ordonă Langley calm. Nu poți să câștigi.

– Poate că nu, încuviință Jacobs, cu un râset lipsit de umor, întorcând-o pe Amanda destul cât să dezvăluie pistolul. Dar, oricum ar fi, tu o să pierzi.

Acea mișcare o făcu pe Amanda să ajungă la tejghea. Cel mai aproape era o cutie mică, ce fusese plină odată cu bucăți mici de cretă, genul pe care croitorii o foloseau ca să marcheze materialul înainte să-l taie. Cu un efort, Amanda se întinse după ea și aruncă conținutul peste umăr, în fața lui Jacobs.

Nu era mult, dar praful îl făcu să strănute și să-și relaxeze strânsoarea destul cât ea să ajungă la farfuria cu ace. Când le aruncă spre el, bărbatul înjură și-i dădu drumul, ridicând mâna ca să-și protejeze ochii de o sută de mici săgeți.

Cu o mână, Langley apucă bucata de material și-l lovi pe Jacobs în piept. Pistolul acestuia îi zbură din mână, pe podeaua murdară, în timp ce bărbatul încercă să-și recapete suflul.

În timp ce cei doi bărbați se îndreptau spre pistol, Amanda apucă ultimul obiect care-i era la îndemână: o carte grea, cu modele și litere aurite pe copertă. Când *Ladies' Best Fashions for Winter 1802* se întâlni cu capul lui Jacobs, bărbatul se aplecă în față, mormăi și, în sfârșit, rămase nemișcat.

Amanda se prăbuși în genunchi și se târî spre Langley, care încerca să se ridice pe perete, cu o singură mână. Colonelul Millrose apăru în ușă și se aplecă după pistol.

– Locotenentul Hopkins e jos, spuse Langley, respirând greoi. Are nevoie de îngrijiri medicale.

– Ca și tine, îi spuse Amanda, lipindu-l de corpul ei și atingând pata lipicioasă, care se mărea și-i acoperea brațul.

– E doar o zgârietură, insistă el. O să fiu bine.

Sperând să obțină o confirmare, Amanda se uită spre colonelul Millrose, a cărui gură forma o linie sumbră. Dar atenția îi fu rapid atrasă din nou de Langley, când acesta șopti:

– Facem o echipă bună, Amanda.

Și, zicând asta, închise ochii.

Capitolul 19

Langley mormăi când Fanny așeză tava în fața lui.

– Iarăși supă de vită?

– Îți dă forță, răspunse ea zâmbind și aranjându-i perna.

– E și al naibii de greu să mănânci supă, când ai un braț bandajat, mormăi el, gesticulând cu brațul rănit, însă dorindu-și să nu o fi făcut.

Când Fanny se îndreptă, Langley văzu mustrarea din expresia ei, deși zâmbetul îi accentua în continuare buzele, mai cald și mai sincer decât îl văzuse în ultima vreme.

– După ceea ce s-a întâmplat mai devreme, nu o să mai încerc să ajut.

– Îmi pare rău! Niciodată n-am fost un pacient prea bun.

– Slavă Domnului pentru asta! declară colonelul Millrose când intră și umplu camera mică a lui Langley din Subteran. Asta înseamnă că n-ai fost niciodată rănit prea tare. Doamnă Drummond, aș vrea să vorbesc cu Coțofana, dacă nu vă deranjează.

– Sigur că nu, domnule. O să mă întorc la studii.

– La studii? întrebă Langley, după ce ușa se închise în urma ei.

– Învață varietățile de tabac, îi explică Millrose, așezându-se pe scaun.

Camera era atât de îngustă, că genunchii săi îndoiți atingeau marginea patului.

– Când ne-am întors de la Lambeth, a propus să i se dea voie să preia o parte din sarcinile de la magazin, ca să mă mai elibereze. O să vrem să o facem mai greu de recunoscut, o să facem ceva cu părul ăla, evident. Dar, după cum s-a purtat la magazinul de croitorie, aș spune că merită o nouă sarcină. Nu ești de acord?

Langley încuviință. Nu era deloc surprins de hotărârea sau de curajul lui Fanny.

– Apropo de sarcini noi, continuă Millrose. Am primit un mesaj de la generalul Scott.

– Da? Langley își ridică lingura și reuși să ia o gură de supă, înainte să pună întrebarea care îl măcinase de când se trezise.

„Amanda cum se simte?"

În cea mai mare parte, își amintea clar ce se întâmplase la magazin, dar fragmentat. De exemplu, știa că băieții fuseseră salvați și că Amanda scăpase nevătămată din strânsoarea lui Jacobs. Dar ce se întâmplase după, unde erau ea și fiii ei, era un mister pentru el. Unul pe care putea să-l rezolve cu o singură întrebare. Dar era cazul s-o facă?

Misiunea aceea se terminase.

Millrose încuviință, ca și cum confirma acest lucru.

– Are o nouă sarcină pentru tine, când o să fii pregătit. Deși nu sunt sigur c-o să-ți placă.

Ceea ce însemna că Langley avea s-o urască. Iritarea îi făcu pielea de găină. Cu siguranță, făcuse destul cât să-și înnoiască statutul de cel mai bun agent al lui Scott?

– Vrea să pleci din Subteran.

În loc să-l privească pe Billy, Langley se uită în jur, la camera fără ferestre, mai mică decât unele temnițe. La patul uzat din frânghii. La lipsa de intimitate.

Știa foarte bine că se putea și mai rău.

– Și ce să fac?

– Asta e mai complicat... Billy se foi incomod, pe scaunul neiertător de lemn. Cred că situația cu lordul Kingston l-a făcut să se gândească la asta.

Langley aproape se înecă luând a doua înghițitură de supă de vită.

– Kingston?

– Da. Când a fost interogat, Jacobs a mărturisit că spera să aibă oportunitatea să caute prin casa Bartlett. Se pare că defunctul conte avea niște ascunzători acolo, pentru hârtii importante și alte asemenea lucruri.

Gândurile lui Langley se îndreptară imediat spre acea noapte din bibliotecă, atunci când Amanda îi prezentase într-un mod seducător rezerva soțului ei de brandy ilegal.

– Generalul mă...? Langley trebui să se oprească și să tușească, pentru ca vorbele să nu fie copleșite de nerăbdare. Mă trimite înapoi în casa Bartlett?

Millrose nu răspunse.

– Scott spune că are dubii că povestea e adevărată, dar i-a reamintit de utilitatea conexiunii pe care a avut-o cu lordul Kingston și cu cei din West End. Potrivit lui, e bine să ai... prieteni în astfel de cercuri. Și crede că Sir Langley Stanhope s-ar potrivit bine în acest rol.

Expresia lui Billy dezvăluia clar reticența lui de a spune detalii despre noua sarcină.

– Vrea să demisionez?

– Nu cred. Cel puțin nu oficial. Cred că s-a gândit c-o să vrei o schimbare. Ceva mai puțin periculos. S-a gândit că poate te-ai săturat să fii Coțofana.

– Dar eu sunt..., începu Langley, apoi se opri.

Mereu fusese un rol pe care-l interpretase? O deghizare? Oare Sir Langley era mai real? Nu, nu în acel moment, dar oare putea să fie? Va fi bine-venit pe holurile sacre din Mayfair? Va fi o persoană de interes, căreia puteau să i se spună secrete delicate, așa cum spera generalul Scott?

Dacă se va mișca în cercurile în care o făcuse defunctul Lord Kingston însemna că o va și vedea pe Amanda din când în când. Mintea rebelă a lui Langley își aminti de ea îmbrăcată cu acea rochie roșie, în noaptea balului lui Dulsworthy. Cum se va simți când o va vedea râzând și dansând cu alți domni?

Asta dacă nu avusese parte de destulă adrenalină și aventură și era hotărâtă să nu mai iasă din casă.

– Cum e...?

Acea întrebare tăcută n-ar fi trebuit să aibă nici o semnificație, decât dacă Millrose avea puterea să anticipeze direcția gândurilor lui Langley.

Cu toate astea, bărbatul îi răspunse:

– Lady Kingston e foarte bine.

– Mă bucur să aud asta. Era o scrisoare pentru ea. De la Dulsworthy, îi aminti Langley. E în haina mea. În ziua... în ziua... Lingura făcu zgomot în castron, când își eliberă mâna, ca să arate spre brațul rănit. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Mă tem că haina a fost distrusă. Chirurgul a trebuit s-o taie, ca să ajungă la braț și să scoată glonțul. Dar Fanny a pus aici tot ce aveai în buzunare, spuse Millrose, arătând spre mica noptieră, cu un singur sertar.

Langley oftă, ușurat.

– Ce bine!

Cel puțin putea să-i ofere Amandei asta.

– Ordinele generalului Scott nu se opresc aici, spuse Millrose, după o clipă de tăcere. Dar, mai întâi, sunt curios...

Deși dimensiunea camerei nu oferea prea mult spațiu pentru plimbat, Billy se pricepea de minune să-i evite privirea.

– Continuă.

– Mă întrebam despre... ăăă... dacă tu...

Expiră zgomotos, ca și cum încerca să forțeze întrebarea să iasă.

– Care e natura relației dintre tine și contesă?

Acum era rândul lui Langley să se codească.

– Cum o să fiu un domn de acum, presupun că singurul răspuns potrivit pe care pot să-l dau e că doamna este cea care trebuie să răspundă la o astfel de întrebare.

Millrose făcu un semn nerăbdător cu mâna, ignorând cuvintele lui Langley, ca și cum ar fi fost o insectă enervantă.

– Da, sigur. Apoi își băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase câteva bilete împăturite. Dar cred că, în felul ei, a făcut-o deja. Vezi tu, a scris de patru ori, ca să întrebe cum te simți.

– Dar am fost în Lambeth împreună abia...

– Ieri. Da.

Speranța se născu în pieptul lui Langley, dar o temperă nemilos. Aventura lor secretă fusese un lucru, dar termenii acestei noi sarcini vor face imposibilă continuarea ei. În ciuda iubirii declamate pentru aventură, expunerea publică a unei aventuri nu era un risc pe care o doamnă, chiar și o văduvă bogată, își permitea să și-l asume. Și spusese clar că nu voia nimic mai mult.

Deși poate că, între timp, își schimbase părerea?

Însă Millrose nu terminase.

– Însuși generalul Scott a sugerat că legătura ta cu Lady Kingston poate să fie valoroasă, în încercările tale de a te infiltra în elita societății.

– Serios?

Evident, bărbatul nu renunțase să facă pe pețitorul.

– În plus, adăugă Billy, iar aici vocea lui deveni și mai ezitantă, a sugerat că i-a scris asta.

Când Langley își imagină fața Amandei la primirea unei asemenea scrisori, mâinile și picioarele îi deveniră grele. Probabil pierduse mai mult sânge decât crezuse.

– Și apoi, mai e și ce i-ai spus în magazinul de rochii?

– Ce i-am spus?

Langley încercă să-și amintească, dar evenimentele de la finalul acelei zile erau neclare.

– Ai spus că faceți o echipă bună.

– Da?

– Da, spuse Millrose, așezând biletele împăturite în colțul tăvii lui Langley, înainte să se ridice în picioare, agitat. Stanhope, asta e posibil să fie cea mai periculoasă misiune în care o să te trimit vreodată. Dar, pe de altă parte, ești unul dintre cei mai curajoși bărbați pe care-i cunosc. Destul de curajos cât să-i spui ce simți.

Inima lui Langley începu să bată cu putere, făcându-i brațul rănit să pulseze.

– Ăsta e un ordin, domnule?

– Dacă o să te ajute, atunci da.

Trecu ceva mai mult timp până când acele cuvinte să se infiltreze în gândurile lui Langley, care era pline cu imagini cu Amanda scriindu-i și trimițându-i patru bilete în mai puțin de o zi. Mai mult ca sigur că acestea sugerau o îngrijorare mai adâncă decât s-ar aștepta să ofere unei simple distracții trecătoare.

– Nu mai sta acolo, omule, strigă el, când înțelese, în sfârșit, ce-i spusese Millrose. Unde e?

– În casa Bartlett. Billy ridică tava care-l ținea lipit de pat. Toată familia e acolo.

„Mai puțin de doi kilometri."

Langley își trecu picioarele peste marginea patului, apoi se lipi de perete, în timp ce camera se învârtea.

– Dumnezeule!

Acei nici doi kilometri puteau la fel de bine să fie o sută.

– Ia-o ușor, Coțofano!

Millrose întinse brațul, iar Langley îi acceptă, recunoscător, ajutorul, în timp ce se străduia să se îndrepte, deși picioarele îi erau alarmant de slăbite.

– Nu e momentul pentru declarații sforăitoare. O licărire amuzată apăru pe fruntea încrețită de îngrijorare a bărbatului. Dar, dacă ești hotărât să te așezi într-un genunchi în fața ei, cel puțin putem să fim siguri că Lady Kingston are puterea și resursele necesare ca să te aducă înapoi pe picioare.

– La mulți ani, Jamie!

În timp ce-i spuse asta, Amanda se întinse să îi dea o șuviță la o parte din ochi, dar apoi se opri. Mai întâi, pentru că umbra care-i cădea pe față ascundea urma vineție a vânătăii de sub ochi, rămășița vizibilă a orelor groaznice pe care el și fratele lui le petrecuseră în compania lui Jacobs și a asociaților lui. În al doilea rând, pentru că primul ei născut era de-acum un tânăr bărbat, nu un copil, și putea să decidă singur cum să-și aranjeze părul.

Cu un zâmbet, James dădu din cap, trimițându-și părul unde-i era locul, cel puțin pentru moment.

– Mulțumesc, mamă. Nu trebuia să te dai peste cap și să organizezi o petrecere.

Zâmbetul cu care-i răspunse Amanda fu mult mai vag. Chiar își protejase fiii atât de mult, încât aceștia foloseau cuvântul „petrecere" ca să se refere la câteva flori în plus dimineața și o felie de tort cu bunica lor?

– Mi se pare că avem multe de sărbătorit, zise ea.

Dar, când încercă să-și forțeze zâmbetul să se mărească, buzele începură să-i tremure.

Ororile de ieri erau prea proaspete ca să și le amintească fără să se gândească cât de rău ar fi putut să fie. Ar fi putut să găsească magazinul de rochii gol. Jacobs, în disperarea lui, ar fi putut să-i rănească pe băieți, ca să obțină ce voia. Era posibil ca petele de sânge de pe rochia sfâșiată, care se afla la etaj, să fie ultimele urme de la Langley pe care le mai vedea vreodată.

Restul erau numai ororile imaginației. Dar partea cu pierderea lui Langley încă putea să se adeverească. În ciuda asigurărilor date de colonelul Millrose, în legătură cu rănile lui, și în ciuda scrisorii ciudate de la generalul Scott, pe care o primise de dimineață, era prea ușor să se gândească că era posibil ca Coțofana să zboare și să nu-l mai vadă niciodată.

– O, vai! spuse ea, ștergându-și lacrimile din colțurile ochilor. Ți-am uitat cadoul sus. O să mă duc să-l aduc, da?

Pe noptieră, încă înfășurată în hârtie maro, se afla cartea subțire de geometrie.

– Lasă-mă pe mine, se oferi mama ei.

Amanda dădu din cap. Oricât de prostesc părea, voia o ultimă șansă, în privat, de a strânge acel pachet, cel care îl adusese pe Langley în viața ei, aproape de inima ei.

Dar înainte să-și verbalizeze refuzul, mama ei îi puse o mână pe umăr și arătă spre grădină.

– Nu crezi că, mai întâi, ar trebui să te ocupi de oaspetele tău?

– Oaspete?

Amanda urmări privirea mamei ei, prin ferestrele camerei de zi, trecând de straturile de flori până la poarta de fier. Pe aleea din exterior, ascuns de ramurile neîngrijite ale tufișului, văzu o siluetă. Un bărbat într-o haină roșie.

– E domnul Stanhope, spuse Pip, îndreptându-se spre ușă.

– Maiorul Stanhope, îl corectă Jamie, mergând după el.

– Sir Langley, declară bunica lor, cu o notă de finalitate, în timp ce-i prinse pe băieți de coate. Și sunt sigură că a venit ca să vorbească cu mama voastră despre ceva important, așa că voi o să stați aici.

Amețită, Amanda coborî cele trei trepte late și traversă grădina, temându-se că în fiecare clipă se va dovedi a fi o altă fantomă creată de mintea ei torturată. Se opri la poartă și își înfășură o mână în jurul barei de metal încălzite de soare.

– De ce n-ai venit pe la ușa din față?

Langley ridică un umăr, deși mișcarea îl făcu să icnească din cauza durerii. Uniforma îi ascundea rănile admirabil, lâna stacojie reflectând ceva culoare pe fața lui palidă, iar croiala unei mâneci aproape ascundea bandajul în care se odihnea brațul lui rănit.

– Cumva, pe aici mi se pare mai potrivit.

– Oricum ar fi, mă bucur că ești aici, spuse ea.

– Billy m-a trimis să vorbesc cu tine, vorbi el în același timp cu ea, apoi nu mai spuse nimic, pentru un moment lung.

– Despre scrisoarea generalului Scott?

– Oarecum. Urmă o altă pauză, iar Langley refuză s-o privească în ochi. Cum ți s-a părut?

– Am fost surprinsă să aflu că soțul meu a fost, cum să-i zic, asociat al generalului Scott? Aș fi vrut să-mi fi spus asta. Poate aș fi putut să-l ajut, să fiu mai mult decât o simplă gazdă. Dar probabil a crezut că sunt o amețită fără minte, concluzionă ea, cu un râset forțat.

– Dacă defunctul Lord Kingston chiar a crezut așa ceva, era un neghiob. Iar din experiență, îți spun că generalul Scott nu suportă neghiobii.

Amanda nu știa ce era mai ciudat: faptul că el o încuraja sau faptul că se simțea, într-adevăr, încurajată.

– Mulțumesc. Sunt flatată că generalul Scott crede că pot fi de ajutor acum...

– Dar îndrăznesc să spun c-ai avut parte de destulă adrenalină cât pentru toată viața.

Privirea lui se îndreptă spre grădină, spre locul de unde băieții și mama ei îi priveau, mai mult ca sigur, cu interes.

– Știi că nu ai nici o obligație să participi la planurile lui Scott.

De fiecare dată când vorbea, vocea lui părea mai aspră, mai înțepătoare decât tufișul dintre ei. Înainte, de fiecare dată când se purtase și vorbise așa, Amanda crezuse că încerca s-o îndepărteze de pericol. Însă, pentru prima oară, se întrebă dacă el nu încerca, de fapt, s-o momească. Oare sperase... își dorea ca Amanda să fie de acord cu ideea generalului Scott, al unui parteneriat între ei?

– În timp ce tu ești obligat să respecți ordinele, maior Stanhope? întrebă ea.

El încuviință scurt, trăsăturile lui fiind în continuare familiare și încăpățânate.

– Bănuiesc că doamnele din societate vor fi încântate să-și verse secretele, și ale altora pe care le știu, în urechea chipeșului Sir Langley. Și când o să ni se intersecteze drumurile la astfel de evenimente, o să încerc ca gelozia mea să nu interfereze cu misiunea ta.

– G...gelozia?

Îl auzise vorbind pe cel puțin șase voci diferite, dar niciodată nu-l auzise bâlbâindu-se. Ceva minunat și obraznic îi flutură în piept, trezindu-se la viață.

– Mmm, da. Trebuie să recunosc că, atunci când am citit scrisoarea generalului Scott, am fost dezamăgită. Bineînțeles, nu de idee în sine, mă bucur să-mi folosesc conexiunile ca să strâng informații pentru Coroană. Doar că, în ultimul timp, m-am trezit gândindu-mă la posibilitatea unui alt fel de parteneriat între noi doi. Poate am fost naivă, dar speram la o altfel de propunere.

Mâna lui se ridică și se înfășură lângă bara pe care se odihnea mâna ei. Aproape o atingea.

– Da?

În acel moment, o umbră de aripi flutură deasupra lor. Amanda își ridică privirea, după ce pasărea se așeză pe vârful uneia dintre bare. Penele ei albe și negre impunătoare străluceau în soarele după-amiezii.

– O coțofană, spuse ea, uimirea făcându-i vocea ascuțită.

Oare era un semn?

– Dar una singură. Degetele i se albiră când strânse bara neagră de fier. Una pentru tristețe, spuse el, citând niște versuri cunoscute.

Amanda dădu drumul la bară și își întinse mâna prin gaură, așezându-și palma pe pieptul lui.

– Nu e singură. Două pentru veselie, șopti ea.

Sub mâna ei, inima lui Langley bătea mai repede.

– Căsătorie, așa am auzit eu poezia.

– Da? Își înfășură degetele în jurul hainei lui. Variațiile astea sunt fascinante, nu ți se pare? De exemplu, când eram tânără, și chiar și văduvă, nu aș fi crezut că veselia și căsătoria au de-a face una cu cealaltă. Dar în ultimul timp...

– Amanda.

Nu-l lăsă să continue, pregătită să-și asume cel mai mare risc.

– Am... am început să mă întreb dacă... dacă n-ar fi posibil să... dacă, de exemplu, o căsătorie ar avea... o scânteie în spatele ei, dacă ar fi ceea ce oamenii numesc o... căsătorie din dragoste, atunci poate...

– Amanda.

Langley făcu un pas în față, iar nasturii de bronz ai hainei lui făcură zgomot când își lipi pieptul de barele de fier.

Ea îi imită mișcările, închizând distanța dintre ei.

– Da?

– Mereu vorbești așa de mult când un bărbat încearcă să-ți spună că te iubește?

– Sinceră să fiu, nu pot să-ți spun, pentru că nimeni nu a...

Cu o simplă ridicare a unei sprâncene, care o topi, Langley se apropie și o reduse la tăcere cu un sărut, dulce și fierbinte, plin cu promisiunea aventurilor pasionale ce aveau să urmeze.

– Cred c-ar trebui să te invit înăuntru, spuse ea, când își mai reveni. Cu cealaltă mână, întoarse cheia din încuietoare și deschise poarta. Matthews mi-a spus că a venit fierarul cât eram în Richmond.

Langley râse când păși în grădină și îi înconjură talia cu brațul lui sănătos.

– Mai bine. Nu cred că ți s-ar părea prea fermecător dacă aș încerca să sar gardul acum. Deși colonelul Millrose a spus că părerea lui este că ai putea să mă ridici, dacă aș cădea în genunchi.

– Îmi place de el. Își înclină capul spre umărul lui. Și are dreptate, să știi.

Privirea lui se îndreptă spre camera de zi.

– Mă așteptam să-mi declar iubirea în fața unui public.

– Tocmai sărbătoream, îi explică ea, în timp ce-l îndemnă să înainteze pe aleea șerpuită. E ziua lui Jamie azi.

– Nu o să deranjez?

– Știu că nu-ți plac chestiile sentimentale, dar cred c-o să fii cel mai frumos cadou. Amanda îl privi cu un zâmbet ironic. Până la urmă, eu i-am luat doar o carte.

Băieții ieșiră din camera de zi și fugiră spre ei.

– Maior Stanhope! Maior Stanhope!

– Sir Langley, spuse mama ei, din capul scărilor și făcu o mică reverență.

Langley îi dădu drumul Amandei și făcu o plecăciune.

– Doamnă West.

– Să înțeleg că aveți ceva să ne spuneți?

Amanda nu-și dădea seama dacă mama ei era nemulțumită.

– N-aș vrea să fur atenția de la lordul Kingston tocmai de ziua lui, doamnă.

– E în regulă, domnule, insistă Jamie.

– Bine, atunci, începu Langley în timp ce o strânse de talie, ca și cum avea nevoie de ajutor. Mama ta și cu mine ne...

– Vă căsătoriți? interveni Pip, care nu părea deloc impresionat. Bănuiam deja, domnule. A, voiam să vă spun, am folosit pararea și împingerea ca să scap de indivizii ăia, exact cum m-ați învățat.

– Foarte bine, Pip, spuse Langley, aventurându-se să-i spună pe numele mic.

Privirea întunecată a lui Jamie licări.

– Imaginează-ți cât de impresionant ar fi fost dacă ai fi avut o sabie, și nu un metru de croitor.

– Ei bine, aș spune că e cazul să mâncăm niște tort.

Mama își înclină capul într-o parte, analizându-i pe cei patru cu un amuzament abia ascuns, în timp ce urca treptele.

În timp ce Jamie tăia felii groase din tortul de portocale făcut de doamna Trout și mama turna ceai, Amanda se retrase ca să ia cartea.

– Deschide-l, spuse când se întoarse și puse pachetul în mâinile lipicioase ale lui Jamie. Apoi îi aruncă o privire cu subînțeles lui Langley. S-ar putea spune că este din partea amândurora.

– A! strigă Jamie, după ce rupse ambalajul. *De l'Esprit géométrique*. Mulțumesc, mamă! Îi lăsă un pupic și mai lipicios pe obraz. Și vă mulțumesc, domnule.

– Știi, munca lui Pascal a fost crucială în știința criptării, spuse Langley, acceptând o strângere de mână stângace.

Pip luă cartea din mâna fratelui său.

– Vă referiți la coduri și altele asemenea? Cum folosesc spionii?

– Exact genul ăsta de lucruri, spuse Langley, zâmbind.

Ochii băiatului mai mic licăriră cu un interes nemaiîntâlnit cu privire la matematică.

– O să ne învățați, domnule?

Un nod îi apăru în gât Amandei. Atașamentul băieților față de Langley o bucura, bineînțeles, dar, pentru o clipă, uitase că o parte din viitorul lor împreună încă era acoperit de umbre.

Langley însă zâmbi și încuviință la auzul cererii.

– Aș fi încântat. Și tocmai mi-ai reamintit că am și eu un cadou.

Bâgă mâna în buzunarul de la piept, strâmbându-se puțin când își dădu bandajul la o parte, ca să facă asta, și scoase o hârtie împăturită.

– Trebuie să recunosc că mă gândeam la mama voastră când am obținut asta, spuse el, în timp ce-i întinse foaia.

Era o bucată de hârtie cu pete ciudate și, când o desfăcu, Amanda ar fi putut să jure că simțea un miros de brandy. Trebui să citească cuvintele mâzgălite de două ori, ca să se asigure că înțelesese ce spuneau. Și cine le scrisese.

– Ce e? întrebă Jamie.

– O scrisoare, de la lordul Dulsworthy, despre mersul la școală...

Dezamăgirea apăru în ochii lui Jamie, care spuse:

– Adică despre cum n-o să mergem.

Cuvintele o marcară pe Amanda. Îi luase prea mult ca să realizeze că era exagerat de protectoare. În ciuda unei vieți pline de

resentimente, pentru că i se tot repetase să aibă grijă unde păşea şi ce făcea, aproape tăiase aripile fiilor ei. Dar nu era prea târziu ca să-i vadă zburând.

– Trebuie să recunosc, am reţinerile mele. E normal ca mamele să-şi facă griji, adăugă ea, uitându-se spre mama ei, ambele căutând şi oferind iertare, după ani întregi de neînţelegeri. Şi, după ce a murit tatăl vostru, am vrut ca eu să fiu cea care ia deciziile legate de viitorul vostru. Dar a fost greşit din partea mea. Scrisoarea lordului Dulsworthy înseamnă că, atunci când o să fiţi pregătiţi, o să fie o decizie luată în familie, spuse ea, privindu-şi fiecare fiu, apoi pe Langley, întrebându-se ce făcuse ca să obţină cooperarea lui George.

– Pot să merg la Harrow? Faţa lui Jamie se lumină când veni şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Mulţumesc, mamă! Şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, adăugă el, întorcându-se spre Langley. Cum o să vă spunem după ce vă căsătoriţi cu mama?

– Maiorul Stanhope?

Privirea lui Pip era aţintită asupra uniformei lui.

– Poate Sir Langley? sugeră bunica lor.

Jamie se îndreptă şi se uită când la Langley, când la Amanda.

– Am putea să vă spunem Papa?

Langley tresări.

– Da, presupun că da. Dacă vrei. Într-o zi.

Fiecare mică afirmaţie era punctată de un zgomot din gât. În trecut, Amanda ar fi interpretat greşit sunetul răguşit, dar acum îl recunoştea ca fiind o mască pentru ruşinea lui. Şi surprinderea lui. Şi plăcerea lui.

– Aş fi onorat, Jamie.

Pip exersa manevre de scrimă cu cuţitul acoperit de glazură, în timp ce bunica îl certa, râzând, iar Langley şi Jamie erau aplecaţi peste tratatul de matematică. Oricine i-ar fi văzut, bucurându-se de ceai şi tort, în camera de zi, mai mult ca sigur c-ar fi considerat că reprezintă imaginea unei vieţi normale de familie. Poate chiar una plictisitoare.

Amanda ştia însă că, dincolo de pojghiţa acelor momente de zi cu zi, se aflau destulă pasiune şi aventuri cât să le ajungă o viaţă. Şi iubire. Pentru că, deşi bărbatul de lângă ea se ascundea în spatele mai multor deghizări şi avea o mulţime de nume, pentru ea, va fi mereu Coţofana.

Epilog

Langley se opri din citirea mesajului pe care tocmai îl primise și o privi pe Amanda aranjând ultimii trandafiri de vară într-o vază de pe masa de pe hol. Un lucru atât de simplu și de comun. O imagine exact atât de intimă și de domestică pe cât își imaginase prima oară când o adusese în casa asta. Ziua când începuse să se gândească dacă acest loc putea să fie din nou un cămin. Dacă era posibil să construiască un viitor cu ea.

Iar acum, viitorul era aici.

Împături biletul la spate, se apropie, își puse mâna liberă pe șoldul ei și o sărută pe curba umărului.

– Știi, mama ta și băieții nu vor ajunge decât peste o oră.

În ultimele săptămâni, doamna West stătuse cu nepoții ei, în Londra, în timp ce Langley și Amanda se bucuraseră de o lună de miere în Richmond. Lui Langley îi fusese dor de Jamie și Philip și abia aștepta reuniunea familiei lor, dar sosirea lor avea să încetinească proiectul lui, de a face dragoste cu soția lui în fiecare cameră a casei.

– Doar o oră? exclamă Amanda, în timp ce se întoarse în îmbrățișarea lui. Ar trebui să mă asigur că doamna Morris are...

– Are.

– Și să verific...

– S-a rezolvat deja.

– Cum rămâne cu...

– Sunt sigur că și asta s-a rezolvat.

– Nici măcar nu știi ce urma să spun, protestă ea, îmbufnându-se în mod adorabil.

– Nu?

Îi aruncă o privire serioasă peste rama ochelarilor, știind efectul pe care îl avea de obicei un astfel de gest.

De data asta însă, Amanda întâmpină acea privire seducătoare și autoritară cu buze țuguiate și un amuzament ironic... cu atenție, se întinse și-i aranjă ochelarii, forțându-l să se uite prin lentile.

– Ce a adus mesagerul?

Cei doi veniseră din lumi diferite, iar când se căsătoriseră, juraseră să nu uite de acele vieți diferite, ci să le unească. Oare era posibil?

Răspunsul la întrebarea ei avea să fie primul lor test.

– O scrisoare de la generalul Scott, spuse el.

În ciuda noii aprecieri pe care o avea Langley pentru viața domestică, biletul despre o sarcină îi dădu fiori, amestecându-se într-un mod interesant și captivant cu dorința lui de a împărtăși fiecare moment cu soția sa.

Dar cum se va simți Amanda la auzul veștii?

Aceasta ridică sprâncenele.

– Da?

Langley încercă să interpreteze ce însemna răspunsul din expresia și tonul ei, dar nu reuși. Pentru că nu-i arătă imediat scrisoarea, Amanda se întinse în spatele lui, ca s-o ia. Langley o privi în timp ce ochii ei întunecați scanau conținutul.

– O petrecere, citi ea.

Langley încuviință. Intimitatea care se lega între invitați la o petrecere organizată acasă mereu expunea ceva interesant. Mai participase la astfel de evenimente, dar niciodată ca Sir Langley Stanhope.

Și mereu fusese singur.

Amanda reciti biletul, cu atenție.

– Vrea să organizăm o petrecere. Aici.

– Da.

– Crezi că oamenii vor veni?

– O, da.

Nunta lor fusese un eveniment discret, la care nu veniseră decât familia ei și câțiva dintre colegii lui Langley. Cu toate acestea, anunțul publicat în ziarele londoneze, despre căsătorie, atrăsese mult interes și multe speculații, potrivit spuselor doamnei West. Oamenii erau fascinați de trecutul misterios al lui Langley și de eroismul lui, și deseori își exprimau dorința să o vadă pe noua Lady Stanhope ocupându-și locul de drept, ca reprezentantă a modei și eleganței.

Având în vedere cât de bine se deghizase Langley în cea mai mare parte a vieții, i se părea tulburător să fie obiectul atenției. Dar era un rol pe care soția lui cea isteață se născuse să-l joace.

Anticipând reacția societății la căsătoria lor, generalul Scott voia acum ca cei doi să folosească acel interes: Sir Langley și Lady

Stanhope aveau să fie agenții lui secreți, care se mișcau prin elita societății. Spionându-i ocazional chiar și pe spioni, așa cum făcuse Millrose aluzie mai demult.

– Va trebui să-l rugăm pe domnul Morris să se ocupe de coșul de fum din aripa de est, altfel jumătate din camerele de oaspeți vor fi pline cu fum, spuse ea, punând biletul jos.

Începu din nou să aranjeze trandafirii, desfăcând ce făcuse cu atâta migală.

Langley o luă de mână, simțind-o agitată.

– Iubire, dacă te-ai răzgândit, putem să-i spunem lui Scott că nu mai organizăm nimic.

Când Amanda îl privi, văzu clar licărirea de nerăbdare din ochii ei.

– Nu, nu m-am răzgândit, doar că mă simt vinovată. Am tot ce ar putea să vrea o femeie și chiar mai mult. Îmi iubesc copiii. Te iubesc pe tine. Nu ar trebui ca toate astea să fie de ajuns? spuse ea, dând din mână, în timp ce admiră trandafirii, mobila, casa liniștită, iar apoi se lipi de pieptul lui.

Langley îi puse palma de inima lui.

– Lumea încearcă să ne facă să alegem între așteptări și ce e palpitant, între cine suntem și ce iubim. Dar familia e o aventură. Iubirea e o aventură. Și asta o să fie o aventură, zise el, arătând spre masă, unde se afla scrisoarea.

– Mama ar spune că o doamnă ar trebui să aibă grijă pe unde pășește...

– Dorința unei mame de a-și proteja copiii e admirabilă și de înțeles, nu crezi?

Amanda îi aruncă un zâmbet trist, iar obrajii i se colorară când i se aminti de trăsătura pe care ea și doamna West o împărtășeau.

– Dar, uneori, trebuie să sărim. Chiar dacă nu știm unde o să aterizăm.

– Știi ce, exact asta mi-a spus și doamna Drummond.

Amanda își înclină capul într-o parte, și o rază de lumină îi făcu ochii căprui să strălucească, cu subînțeles.

– Dar eu credeam că coțofenele zboară.

– Atunci hai să zburăm, iubire, spuse el, sărutând-o. Împreună.

Generalul Zebadiah Scott aruncă un zâmbet satisfăcut, când se așeză pe scaun și puse ziarul de dimineață pe biroul altfel gol.

Jurnaliștii de bârfe erau la fel de importanți ca ofițerii de sub conducerea lui când venea vorba de strângerea de informații. Poate erau chiar mai importanți. Prea puțini spioni erau conștienți de valoarea celor mai recente zvonuri, chiar și când erau despre petrecerea dată de sir Langley și Lady Stanhope.

Însă nu avu mult timp la dispoziție să se bucure de triumful său. Noul unghi al scaunului față de birou, combinat cu o rază de lumină care cădea peste ziar îi aduse în câmpul vizual un obiect trecut cu vederea. Se aplecă din nou, iar picioarele din față ale scaunului căzură ușor pe covor.

Haos! Vicleana Lady Sterling a lovit din nou, de data asta stricând o vizită la grădinile Vauxhall pentru de altfel zgârcitul Lord P..., un porumbel gras, jumulit înainte să joace.

Ca să se asigure, Scott își scoase ochelarii, îi șterse de vestă și și-i puse din nou la ochi, ca să citească rândurile pentru a doua oară. Dar cuvintele rămaseră la fel de opace, sau limpezi:

Lordul P (probabil Penhurst) fusese jefuit de cel mai notoriu, și fascinant, hoț din Londra.

Haosul era o locantă de jocuri cu mize mari. Unui bărbat cu reputația lui Penhurst nu i s-ar fi permis niciodată să parieze acolo pe credit, așa că Lady Sterling, oricine era, probabil plecase cu poșeta plină. Se întrebă de unde avea bărbatul fonduri și cum descoperise femeia că acestea erau în posesia lui.

Cum Scott adăugă numele lui Penhurst pe lista mentală cu victimele lui Lady Sterling, avu o revelație. În ultimele luni, un număr surprinzător de aristocrați se aflaseră în situații similare. Știa că fiecare era un bărbat cu o slăbiciune personală, o greșeală din trecut, care-l transforma într-o pradă ușoară.

Trădarea recentă a lordului Dulsworthy, deși Scott nu știa dacă cineva atât de plictisitor ar fi putut fi acuzat de trădare, era o atenționare despre cum putea fi exploatat un bărbat slab de către dușmanii coroanei.

Unii speculau că Lady Sterling nu era un simplu hoț, ci un înger răzbunător, care acționa în numele indivizilor care fuseseră păcăliți de țintele ei. Scott mai degrabă spera că era așa, dar nu putea fi sigur. Dacă acest lucru era adevărat, atunci femeia avea în posesie

nu numai obiecte valoroase ale acestor bărbați, ci și secretele lor, care valorau mai mult decât niște sume de bani. Ce povești scandaloase putea să spună Lady Sterling? Și cât ar fi dispuși subiecții acelor povești să plătească, sau să facă, pentru a-i asigura tăcerea?

Mulți nobili englezi aveau motiv să privească o femeie atât de deșteaptă ca fiind dușmanul.

Scott o voia ca aliat.

– Collins!

Își strigă ajutorul înainte să-și amintească faptul că nu era la biroul lui din Whitehall, ci acasă, în biroul lui, ascunzându-se de doamna Scott, care făcea ultimele pregătiri pentru călătoria lor la Brighton. Se ridică și se îndreptă spre clopoțel, dar, înainte să sune, Highsmith, majordomul lui redutabil, apăru în ușă, fără să se supere că fusese strigat pe numele greșit și într-un asemenea fel.

– Da, domnule?

– Doamna Scott a terminat de împachetat, Highsmith?

– Servitorii au adus jos valizele doamnei Scott mai devreme în dimineața asta, raportă el, după care ezită. Dar mă tem că se ocupă din nou de ale dumneavoastră.

– E bine, e bine, spuse Scott absent.

Era recunoscător că soția lui avea ceva care să-i distragă atenția. Cât de mult putea, încerca să-și țină viața de familie neafectată de muncă.

O expresie vecină cu surprinderea licări în ochii majordomului, când văzu reacția la ce ar fi trebuit să fie vești neplăcute. Scott o ignoră și se întoarse la birou. Scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, apoi o împături și o sigilă.

– Vreau să-i trimiți mesajul ăsta vânzătorului de la tutungerie. E o chestiune urgentă.

Sprâncenele lui Highsmith se ridicară o idee mai sus, deși mișcarea aproape se pierdu în întinderea vastă a frunții lui, care nu se diferența de creștetul său chel.

– Sigur că da, domnule, zise el, luând biletul.

– Și ai grijă ca valizele mele să fie închise și aduse jos la prânz. Goale sau pline.

Soția lui le împachetase și despachetase de cel puțin șase ori. Dar, de dimineață, avea de gând să pornească la drum, ca să se bucure de aerul proaspăt al mării, cu sau fără bagaj.

– Sigur că da, domnule.

Peste nici o oră, căpitanul Jeremy Addison stătea în fața biroului lui, cu capul aplecat peste același articol din ziar. Când își ridică privirea, expresia lui era ceva între iritare și indiferență.

Când îl văzu, Scott se luptă cu un zâmbet.

– Să înțeleg c-ai auzit de Lady Sterling?

– Surorii mele, Julia, i se par amuzante aventurile acestei femei, și mă ține la zi cu ce se întâmplă.

Scott își imagină tachinarea de care avea parte bărbatul.

– E o alegere interesantă ca alias pentru un hoț, nu ți se pare? Sterling. Te duce cu gândul la excelență, la încredere. Puritate a motivului, poate, dacă nu a metodei.

Addison își ridică privirea, fixându-l cu o pereche de ochi albaștri șocați.

– Nu cred că m-ați chemat aici din cauza unei coincidențe banale, domnule.

Scott, care nu credea în coincidențe, se așeză la birou și îi făcu semn vizitatorului să ia loc și el.

Din când în când, vedea o ocazie să-și mute unul dintre agenți într-o poziție care era încă utilă, deși mult mai puțin periculoasă. Deseori, schimbarea sarcinii era urmată de o schimbare a responsabilităților acasă: unii puteau să moștenească o proprietate, cum se întâmplase de curând cu locotenentul Sutherland, contele de Magnus. Deși nu era politica oficială, Scott făcea ce putea ca să se asigure că ofițerii aflați sub comanda lui profitau de ocazia de a se bucura de o viață mai liniștită, ca să se așeze la casa lor, să înceapă o familie. Războiul putea și avea să continue și fără ei.

Bineînțeles, mulți dintre acei ofițeri nu voiau să plece de sub comanda lui și aveau nevoie de un mic imbold. Unii, precum maiorul Laurens, acum ducele de Raynham, fuseseră reticenți să revendice o moștenire pe care nu o voiau. Alții, precum Coțofana, spuneau că iubesc pericolul.

Dar nici o astfel de experiență nu putea să-l ajute pe Scott acum. Jeremy Addison nu avea nevoie de un imbold, ci trebuia să fie împins, și nu spre o viață liniștită, ci departe de așa ceva.

Deși era viconte, nu-și etala niciodată titlul. În schimb, își oferise talentul armatei, ca spărgător de coduri. Cu toate că era destul de chipeș și de inteligent ca să atragă atenția oricărei domnișoare,

singurele femei pe care le pomenea acesta erau mama și sora lui, care stăteau într-o casă închiriată din Hammersmith. Deși ar fi avut un loc destul de confortabil alături de ele, alesese să stea în Subteran. Scott era convins că mesajul îl găsise pe bărbat singur în camera de lucru umedă și slab luminată, aplecat peste o carte.

Era rușinat din cauza unei datorii moștenite. Aceasta fusese singura explicație dată de căpitanul Addison pentru faptul că se retrăsese în umbră. Era de-a dreptul ridicol să creadă că lucrul care îl va atrage să iasă înapoi la lumină era tocmai căutarea unei femei misterioase, de o moralitate îndoielnică.

Cu toate acestea, Scott avea de gând să-și testeze teoria.

Își frecă degetele, în timp ce se gândi cum să înceapă.

– Ca și sora ta, am urmărit cu interes cazul lui Lady Sterling. Țintele ei sunt bărbați pe care i-aș numi vulnerabili, într-un fel sau altul. Bărbați cu secrete pe care vor să le păstreze. Și, cu toate că este posibil ca banii să fie una dintre motivațiile acțiunilor ei, nu cred că le ia doar banii.

Fără să vrea, interesul licări în ochii luminoși ai lui Addison.

– Adică strânge informații?

– Da. Informații care pot fi folosite pentru șantaj. E posibil să fie deja în posesia unor secrete capabile de daune reale, în efortul de război, față de rege, chiar și față de națiune. Trebuie să știu de partea cui este. Își intercală degetele și își așeză mâinile în fața lui, pe birou. Așa că te trimit pe tine s-o găsești.

Addison, care încuviințase ascultător în timp ce-și asculta comandantul, până la ultima replică, sări în picioare.

– Pe mine? Dar eu... eu nu... Îi apăru un nod în gât, care era greu de înghițit. Ce să fac cu ea, dac-o să reușesc?

– Când, îl corectă Scott, dându-i ziarul, așa cum ar face cu un set de ordine. Și cred că răspunsul e evident, Lord Sterling. Vreau să te căsătorești cu ea.

Mulțumiri

Ca întotdeauna, le sunt recunoscătoare oamenilor care m-au sprijinit și mi-au susținut munca: agentei mea, Jill Marsal; lui Esi Sogah și echipei de la Kensington; minunatelor doamne de la Drawing Room; colegilor și administratorilor mei de la universitate, care n-au fost doar generoși, ci m-au și încurajat; lui Amy, care mereu știe ce să spună; mamei mele, care mi-a încurajat acest obicei de la bun început; soțului meu răbdător și iubitor, față de care am de gând să-mi țin promisiunea de a nu mai tot amâna... la un moment dat; fiicei mele, care încă crede că e tare să aibă o mamă care scrie cărți, și tuturor cititorilor mei. Vă mulțumesc!